

Schriftindeling

Verskillende artikelen
over één onderwerp

Vladimir Gelesnoff, M. Jaegle, A.E. Knoch,
E.H. Clayton, F.L. Fallis

Schriftdeling

**(Rechte voren trekken
bij het brengen van het Woord der Waarheid)**

Verskillende Artikelen over een onderwerp

Schriftdeling

Een verzameling van artikelen

Inhoud:

Een vertaling van een deel van het *openingsartikel*
van het tijdschrift Unsearchable Riches door Vladimir Gelesnoff

©1909 **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003

Vertaling van: Rechtes Schneiden des Wortes der Wahrheit nach 2 Tim. 2:15

©**Christi Unauspürbarer Reichtum 1986**
— von M. Jaegle und Mitarbeitern

Vertaling van de Engelse Pamflet:

The Address on the Envelope — by A.E. Knoch

© **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003

Vertaling van de Engelse Pamflet:

When Did the Church Begin — by A.E. Knoch

© **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003

Vertaling van het Engelse Essay:

The Hebrew Evangel — by E.H. Clayton

© **Grace and Truth Magazine**

Vertaling van het Engelse Pamflet:

The New Birth contrasted with the New Creation — by E.H. Clayton

© **Grace and Truth Magazine**

Vertaling van het Engelse Pamflet:

Paul versus James — by F.L. Fallis

© **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003

Voorwoord

Het onderwerp van deze bundel is de toepassing van 2 Timotheüs 2:15 en is misschien wel één van de moeilijkste en belangrijkste om goed te begrijpen. Alle volwassen groei in het geloof start bij het gaan toepassen van een deling van de Schriften. Deze deling is geen indeling die we zelf moeten maken, maar een van Godswege verordende opdracht bij de bestudering en verkondiging van Zijn Woord. Veel van Zijn Woord speelde zich af in en onder bepaalde omstandigheden en bij een bepaald beheer of in een huishouding die nu niet langer zonder meer op ons kan worden toegepast.

De Schrift legt Zichzelf uit en in de Schrift is ook te vinden hoe we deze deling moeten maken. Veel kunnen we leren van hetgeen niet direct op ons van toepassing is omdat het niet aan ons geschreven is; want Dezelfde Auteur heeft dat in een andere tijd geplaatst en wij zijn net zo menselijk als hen die dat ontvingen. Het is ons tot voorbeeld, onderwijs en contrast bij hetgeen wel aan ons wordt gericht. Zonder de juiste deling zullen we, hoewel we veel kunnen zien, niet de rijkdom van van Zijn genade kennen, noch de diepte van overweldigende liefde van Christus kunnen waarnemen met onze geest.

Een aantal artikelen zijn geselecteerd om dit onderwerp voor een ieder die hierin geïnteresseerd is te verduidelijken. Het eerste artikel stamt uit 1909 en is van Vladimir Gelesnoff. Het tweede is een vertaling uit het Duits van een boekje van M. Jaegle, dat het onderwerp zeer uitgebreid behandelt, waarna nog andere artikelen zowel het onderwerp zelf als de erbij betrokken problemen behandelen die in de huidige praktijk kunnen ontstaan, waardoor deze bundel zelf ook vrij omvangrijk wordt door de verscheidenheid aan auteurs die hierover hebben geschreven.

De gebruikte aanhalingen van Bijbelverzen zijn zo nauwkeurig mogelijk vanuit het Engels en het Duits overgezet, soms is daarbij gebruik gemaakt van bestaande vertalingen, maar vaak is de aangehaalde Bijbeltekst zelf vertaald om het betoog niet te onderbreken door het gebruik van een niet geheel in de context passende bestaande Bijbelvertaling die minder concordant is.

De vertaling van het NBG van “rechte voren trekken” is erg vrij, want eigenlijk staat er in de grondtekst: “Beijver je jezelf beproefd voor God te stellen als een niet te beschamen werker, die het Woord van de waarheid recht snijdt” daarom zullen we deze vertaling van het NBG verder niet meer gebruiken.

Het Engels gebruikt vaak het woord *dividing* en het Duits *schneiden*, de stam in het Grieks is SNIJDEN. Vanuit het Engels wordt vaak *delen* vertaald, zoals in de titel van dit boekje *Schrift-deling*, vanuit het Duits wordt *snijden* gebruikt. Het snijden maakt de onderverdeling, en wanneer het om Timotheüs en ons gaat die hetzelfde zouden doen, is *snijden* naar de grondtekst juister. In dit boekje echter ligt toch het accent meer op het overbrengen van wat het resultaat van het *snijden* is, zodat men met een goed begrip van de *delen* ook zelf kan leren *snijden*.

De Vertaler

Schriftdeling

door Vladimir Gelesnoff

**De juiste manier om Gods Woord
te lezen en te begrijpen.**

Oorspronkelijk in het Engels verschenen in 1909 A.D. in UR. Vol.1 (p.11-18)
De Bijbelteksten zijn in dit artikel ook vertaald tenzij anders aangegeven.

In een rede tot Zijn discipelen zei Jezus:

“Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.”
(Joh. 14:6; NBG).

In Zijn voorbede, terwijl Hij Zijn ogen ten hemel wendde, uitte Hij het verzoek:

“Heilig hen in de waarheid; uw woord is waarheid”
(Joh. 17:17).

In de loop van een gesprek met de Joden, zei Jezus tot hen die Hem geloofden:

“Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij ³² en gij zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.”
(John 8:31,32).

Een van de laatste woorden van de apostel Paulus aan Timotheus was:

“Maak er ernst mede u zich voor God goedgekeurd ten dienste te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen, op een juiste manier het woord der waarheid (in)delend.”
(2 Tim.2:15).

Nu we deze passages tezamen hebben gebracht, moeten we ze ook in een logische volgorde zetten en de hoofdgedachte in ieder ervan benadrukken.

1. “Ik ben de waarheid.” ...
2. “Uw woord is waarheid.”
3. “De waarheid zal u vrij maken.” ...
4. “op een juiste manier het woord der waarheid (in)delend.”

Op deze manier tezamen gelezen, zien we in één oogopslag dat deze Schriftgedeelten met elkaar vervlochten zijn door het gebruik van het woord *waarheid*.

De eerste van de hierboven aangevoerde teksten spreekt van Hem Die de essentie en de bron van waarheid is: onze Heer Jezus Christus.

“De Schriften getuigen van Mij.”
(*vergl. Joh.5:39*)

De tweede tekst geeft het middel aan waarmee de waarheid, waarvan de persoon van Christus de levende belichaming is, aan stervelingen wordt medegedeeld.

“niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren.”
(*Matt.11:27; NBG*).

Gods gekozen instrument om de persoon van Zijn Zoon aan stervelingen te onthullen, is het geschreven Woord. Aldus, omdat het geschreven Woord van God een representatie van Zijn Persoon is, (een portret van de levende Waarheid, uitgedrukt in onbezielde woorden,) is en moet het noodzakelijkerwijs de waarheid zijn. Terwijl het in zekere zin absoluut waar is dat “de letter doodt, maar de geest levend maakt” (maar alleen in zekere zin, aangezien de onderhavige passage geen verwijzing bevat tot ondersteuning van het onderwerp waarvoor het altijd wordt aangevoerd) blijft het feit staan dat de *Geest het voertuig van de letter nodig heeft*, en voor dat we de

cultivering van de geest kunnen gaan eisen, we zullen moeten eisen dat we de letter leren kennen. Het licht is de essentiële zaak, maar dat heeft iets als een lantaarn nodig; en het is onmogelijk de lantaarn te vernietigen zonder ook het licht te doven, want het is buitengewoon moeilijk te weten waar het goud van de lantaarn en de heerlijkheid van het licht zich scheiden, zo vreemd en prachtig is de samensmelting. Christus is het licht (Joh. 8:12), het geschreven Woord is de door God gemaakte lantaarn en er zal worden gezien, net als in alle werken van God, dat het zowel in vorm als in waarheid volmaakt is. Al Gods werken zijn volmaakt; en bij Zijn Woord, als het grootste van al Zijn werken, is het waar we moeten zijn en daar kunnen volmaaktheid verwachten. De literaire vorm ervan is net zo volmaakt als de waarheid die erin wordt gevat.

De derde passage zet het doel te bereiken uiteen waarop de waarheid gericht is. Het eerste en belangrijkste onderdeel daarvan is Gods volk van de verpestende invloeden van de wereld te bevrijden; zodat ze, van alle ongerechtigheid gezuiverd, onbelemmerd kanalen mogen worden waardoor stromen van zegen zullen kunnen gaan vloeien.

Hosea's klacht:

“Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis.”

(Hos. 4:6; NBG)

onthult de oorzaak waaraan de lage en vleselijke toestand van het volk van God altijd te wijten is. Voor nu is Gods allergrootste zorg de groei van het Lichaam, de gemeente, en *kennis van de waarheid* is het beschikte middel om dat te bereiken.

“Gij zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.”

“verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt groeien.”

(Joh.8:32, 1 Petr. 2:2.)

Waarheid is de grondslag en de bron van de praktijk, terwijl het ware praktische handelen het resultaat is van waarheid die is ontvangen en gehoorzaamd. Heilig leven, los van de kennis van Gods Woord, is net zo min mogelijk als het verbouwen van graan zonder het zaad te zaaien.

Dit feit is wel het meest opvallend aan de belofte van Christus van de Trooster. De eerste belofte is:

“Hij zal u *gidsen* tot in de gehele waarheid;”
(Joh. 16:13)

de laatste is,

“gij zult *kracht* ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt” (Hand. 1:8; NBG).

Waarheid en kracht zijn met elkaar verbonden, zowel qua volgorde als qua belang, zoals oorzaak staat tot gevolg. Waarheid is de oorzaak, kracht het gevolg. Maar vandaag de dag proberen Christenen deze volgorde om te draaien; ze willen kracht zonder waarheid en terwijl men de toevlucht neemt tot allerlei vernuftigheden om de eerste te verkrijgen, wordt de laatste vaak genegeerd. De religieuze drukpers spuwt dagelijks een stroom van boeken uit over het onderwerp kracht, die, in de meerderheid van de gevallen, de (onder)delen van Gods onthulde opzet nauwelijks benadrukken.

Het is een misvatting om geloof boven het Woord te verheffen. Geloof kan alleen werkzaam zijn langs de lijn van het werk van de Geest, zo wordt er in het Woord op gewezen. Aangezien het Zijn werk is om ons *al* de waarheid binnen te gidsen, is het logisch dat het werkgebied van het geloof evenredig vergroot of verkleind zal worden al naar gelang de waarheid haar juiste plaats ontvangt.

De heiligen moeten

“weten, wat ons door God in genade geschonken is”
(1 Cor.2:12; NBG).

De kern van het gebed van Paulus was:

“verlichte ogen uws harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen,¹⁹ en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven,en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.”

(Efz.1:18,19; 3:19; NBG).

Het eerste waarmee iedere ziel zich zou gaan inlaten, is—voortdurend kloppend op de deur van Gods openbaring—een onthulling proberen te (ver)krijgen van deze erfenis van heiligen in licht. Wanneer de poorten van

Gods schatkamers wijd open worden geworpen en ons een blik naar binnen wordt toegestaan, dan zal het in verrukking gebrachte oog een glimp opvangen van het goddelijk pad en zal de wil worden bezielde daarin te gaan wandelen. Nadat hij in 2 Tim. 3:15 de inspiratie van de hele verzameling van de heilige geschriften heeft verklaard, wijst de apostel naar het Woord der Waarheid als Gods voorziening van de vervolmaking van het karakter en toerusting voor dienstbetoon.

“Deugdzaamheid, kennis, zelfcontrole, geduld, godsvrucht, liefde voor de broeders”

Liefde is een onthulling van aanwezige mogelijkheden en als ze bekend worden, dan voegt geloof ze toe aan haar bezittingen.

De vierde tekst is een aanwijzing tot een zulk gebruik van de waarheid, opdat deze het doel zou mogen bereiken waarvoor ze werd gegeven.

Het Woord van God wordt met een zwaard vergeleken (Efz 6:17; Hebr. 4:12). De strijder moet wel vaardig zijn in het hanteren van wapens, anders zal hij, in plaats van de tegenstander tot onderwerping te brengen, zichzelf bezeren.

Het grote vereiste in het brengen van het Woord is dat het op een juiste wijze gedeeld zou worden, of correct en terecht toebedeeld.

Dit bevel van rechtswege heeft een bedoeling die niet ver te zoeken is. Gods handelen met de mensheid wordt in een reeks van tijdperken gegroepeerd. Deze moeten zorgvuldig worden onderscheiden door aan ieder van deze die te onderscheiden waarheden toe te delen die God ermee verbonden heeft.

Elk tijdperk heeft drie duidelijk gemarkeerde kenmerken:

- (A) het tijdperk begint in een goddelijke belofte en barmhartigheid,
- (B) vervolgt in menselijke zonde en afvalligheid, en
- (C) eindigt in het gericht over de bozen en de uitredding van de rechtvaardigen, daarbij God verhogend en de mens vernederend.

Maar voorbij deze gemeenschappelijke kenmerken variëren de tijdperken aanzienlijk, zowel wat betreft hun karakter als hun doel. Elk falen van

de kant van de mens wordt gevolgd door een handeling van Goddelijke interventie, wat leidt tot een nieuw vertrekpunt wat daarmee nieuwe fasen onthult van Zijn veelzijdige Wijsheid.

Als dan God van tijd tot tijd nieuwe methoden van handelen met de mens introduceerde en verschillende ordelijke regelingen voor het beheer van zaken heeft gemaakt, is het dan niet onbetwist duidelijk dat het onmogelijk is om de principes en standaarden van het ene tijdperk te introduceren in een ander tijdperk, zonder daarbij heel de geopenbaarde waarheid in zijn totaliteit te ontwichten en deze in een onoverkomelijke verwarring te betrekken?

Als dit eenvoudige principe net zo snel zou worden onderkend en bij het bestuderen van de Bijbel zou worden meegenomen, als dat in het dagelijks leven zou gebeuren, dan zouden vele onthutsende en verbijsterende zaken als sneeuw voor de zon verdwijnen.

De Amerikaanse burgeroorlog schafte slavernij af. Daarom is de bewering van het bestaan daarvan waar, dan wel niet waar, al naar gelang dat met de juiste of verkeerde periode van de Amerikaanse geschiedenis wordt verbonden. De bewering van hetzelfde feit die waar is in het ene verband, wordt onwaar in een ander.

Een ander voorbeeld. Eens was Canada een Franse kolonie en werd volgens de Franse wetgeving geregeerd. Daarna ging het over in Engelse handen. Met de wisseling van soevereiniteit kwam noodzakelijkerwijze ook een verandering van regering. Het overgaan van de soevereiniteit maakte de vorige code van (autonoom) coloniaal bestuur achterhaald en verving dat door een andere, die van toen af aan de zaken zou gaan regelen. Daarom is het duidelijk, om redenen die te vanzelfsprekend zijn om te noemen, dat pogingen om de Franse wetten af te dwingen, die op zijn plaats waren voor de overgang, volkomen misplaatst waren nadat deze had plaatsgevonden.

Als iemand, onbekend met het verleden, een boekdeel over Canada zou lezen, dan zou hij de waarachtigheid van de schrijver in de beschrijving van het land als vanzelfsprekend aannemen. Maar als hij dan, een paar hoofdstukken verder, een tweede beschrijving zou vinden die met de eerste lijkt te botsen, dan zou een probleem worden geschapen in zijn denken en zal hij de waarachtigheid van de schrijver natuurlijk ter discussie stellen. Het probleem verdwijnt echter als de lezer op de hoogte wordt gebracht dat de ene

beschrijving Canada toont onder Frans bestuur en de andere die onder het Engelse. Beide beschrijvingen zijn volkomen waar, wanneer verbonden met de periode die toen in de gedachten van de schrijver aanwezig was. Maar..... als de lezer ze samenvoegt en hen interpreteert als gaande over de zelfde tijd en de zelfde omstandigheden, dan verdwijnt alle waarheid en zal hij zich betrekken in een onoverkomelijke verwarring. Vandaar dat we, als van ons wordt gevraagd een bepaald document te onderzoeken dat betrekking heeft op de zaken van (autonoom) koloniaal bestuur, de eerste stap tot een juist begrip en de juiste interpretatie zou zijn om zich te verzekeren van de periode waaronder het document werd opgesteld. De details zullen op natuurlijke wijze op de juiste plaats vallen en worden eenvoudig begrepen, als eenmaal dit punt overtuigend is vastgesteld.

Een karakteristiek kenmerk van de tijdperk van de Zondeval tot aan de Zondvloed was dat het voedsel beperkt was tot een vegetarisch dieet. Na de Vloed maakte God een verbond met Noach en kondigde nieuwe principes af die het gebruik van dierlijk vlees als voedsel introduceerden. Dus was het afdwingen van het vegetarisme vóór de Vloed een samenwerken met God tot het bevorderen van Zijn zaak; het afdwingen ervan na de Vloed betekende daarmee ook dat gehandeld werd tegen Zijn geopenbaarde wil.

Het herkennen van dit eenvoudig principe is van enorm belang. Deel de Schriften op de juiste wijze in en de Bijbel wordt een harmonieus geheel; probeer hetgeen dat is onderverdeeld te “verzoenen,” en de Bijbel reduceert zichzelf tot een massa van onharmonische en tegenstrijdige verklaringen.

Onze klacht is niet dat het rechterlijke bevel tot het “recht snijden van het Woord” niet bekend is, maar dat het niet de juiste erkenning kreeg! Theoretisch wordt het wel herkend. In de praktijk wordt het vrijwel geheel genegeert. Hier hebben we de bron van de bestaande verwarring. Hier hebben we ook de opening die een uitweg biedt. De mate waarin mensen van God zegen kunnen verwachten, is de mate waarin ze dit grote principe kunnen vatten en toepassen en in hoeverre er bereidheid is zichzelf daarmee in overeenstemming aan te passen.

De meerderheid van de Christenen weet niet dat *alle* Schrift *voor* ons is, maar niet alle Schrift *over* ons gaat. Alle Schrift is *voor* het onderwijs aan, en tot voordeel van, de gemeente, maar niet alle Schrift gaat *over* de gemeente.

“Want al wat te voren geschreven is, dat is *tot onze lering* te voren geschreven, opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden.”
(Rom.15:4,NBG).

Alle Schrift is *voor* ons, zodat we van Gods wegen met de mensheid mogen leren; opdat we, Zijn methode en doel vattend, geduld en hoop in tijden van tegenslag mogen kunnen hebben; niet alle Schrift gaat *over* onze positie, plicht en hoop als leden van het Lichaam van Christus.

Twee bundels van brieven worden me in bezit gegeven, met het verzoek ze te lezen. Bij het lezen van de eerste bundel voel ik me thuis. Daarin staan namen van mensen die ik gekend heb, plaatsen die ik heb bezocht en (handels-)overeenkomsten waaraan ik heb bijgedragen. Bij het lezen van de tweede bundel ervaar ik moeilijkheden. Er worden mensen genoemd die ik nog nooit heb ontmoet, plaatsen die ik niet heb bezocht en er worden overeenkomsten vastgelegd waar ik geen deel aan had. Ik voel me verlegen met de vraag dit feit te verklaren. Uiteindelijk informeert iemand me dat de eerste bundel brieven *aan mij* was geadresseerd, terwijl de tweede bundel aan iemand anders was geadresseerd, maar mij in bezit werd gegeven zodat ik kennis van vele nuttige zaken mocht verkrijgen.

Net zo zijn er delen van de Schrift geadresseerd aan de volken, andere aan Israël, weer andere aan de gemeente. Bij het lezen van de Schrift zouden we als eerste er goed aan doen ons ervan te verzekeren aan wie dat specifieke deel wordt geadresseerd en ons te gaan herinneren dat dat wat tegen Israël en de volken werd gesproken, in de toepassing op onszelf wordt onderworpen aan zulke aanpassingen die het totaal van Gods onthulling met betrekking tot de gemeente noodzakelijk maakt.

Vladimir Gelesnoff

Engels orgineel: Copyright ©1909 Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

*(Aangezien Vladimir Gelesnoff in October 1921 is gestorven, is het copyright
nu vervallen en in het public domain gekomen.*

*A ©Smizdat publication:
Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Het Recht Snijden van het Woord der Waarheid

naar 2. Tim. 2:15

door M. Jaegle en Medewerkers

Introductie In Het Rechte Snijden

Inleiding

We leven vandaag de dag in een tijd waarin God blijkbaar aan Zijn uitgeroepen lichaam van Christus veel van het verduisterde licht opnieuw laat oplichten. Hij wil het daarmee tot volwassenheid leiden, als voorbereiding op de hemelse roeping. Er werd veel heerlijke waarheid ontdekt door het volgen van de aansporing van 2 Tim 2:15, die in woordgetrouwe vertaling luidt: “Leg je erop toe, jezelf aan God beproefd te presenteren, als een onbeschaamde arbeider, die het Woord van de waarheid recht snijdt.” Deze wijze van omgaan met het Woord heeft lang gesloten schatkamers van de goddelijke openbaring opnieuw geopend en de gelovigen de toegang tot de diepten Gods vergemakkelijkt.

Ondanks de daarmee verbonden zegen stoot men bij de poging een geestgewerkte en schriftuurlijke opvolging van deze aansporing steeds weer op betreuenswaardige misverstanden en onbegrip. Men komt met vele gronden en redenen om dit af te wijzen, vanaf de opvatting dat het hier slechts om een onschuldige liefhebberij van een enkeling handelt, tot aan de verdenking dat er hier sprake is van een schadelijke behandeling van Gods Woord. Anderen kunnen mogelijk aan de ongebruikelijke vertaling aanstoot nemen, aangezien er in plaats van het gebruikelijke “delen” van “snijden” wordt gesproken, terwijl dit de woordgetrouwe weergave van de grondtekst is.

Voor oningewijden zou het “snijden” van Gods Woord uitzonderlijk en zelfs verkeerd kunnen voorkomen. Zo heeft eens een van God vervreemde koning in Juda de rol behandelt, die van de profeet Jeremia op bevel van Jahweh geschreven werd, toen hij deze met het schrijversmes in stukken sneed. Voor deze misdadige daad ontving deze verstokte koning echter ook een kwaad loon.

Nu kunnen we evenwel foutieve opvattingen over het rechte snijden van het Woord der Waarheid niet alleen van openlijke tegenstanders afkomstig zijn, maar ook van zulke gelovigen die in principe de heersende waarheid aannemen en daar ook van getuigen, en daarbij ondeugdelijke of zelfs foutieve uitleggingen aandragen en die eenzijdig en extreem benadrukken.

Zelf een waarheid in geloof aannemen is namelijk veel gemakkelijker en gaat vaak veel sneller, dan daarvan daarna ook helder, verduidelijkend en aannemelijk te kunnen getuigen. Daar is een lange, intensieve voorbereiding voor nodig. Maar deze dienst is al de aangewende moeite waard; want het behoort tot het heerlijkste dat er bestaat om anderen in de diepten van Gods Woord te introduceren.

Ter bestrijding van de moeilijkheden, die het begrip in de weg staan van dat goddelijke principe van het rechte snijden, willen wij er nu iets principieels over zeggen en met enkele gemakkelijk te begrijpen voorbeelden aantonen hoe men dit juist in de praktijk overbrengt.

Principes bij het figuurlijk snijden

Al in onze omgangstaal laat het zich gemakkelijk bewijzen dat het “snijden” in 2 Tim. 2:15 figuurlijk op te vatten is. Wij spreken immers ook van iets dat ons “diep in het hart snijdt,” van het van “vrijheid afgesneden zijn” of van “de weg afsnijden,” of van een “van het leven afgesneden worden” enz. Daarbij denken we niet in de geringste mate aan de hantering van een snijwerktuig, niettemin is ons het figuurlijke gebruik hiervan duidelijk. Een andere moeilijkheid verdwijnt wanneer wij het onderscheid in acht nemen die wij bij het letterlijke gebruik van het werkwoord “snijden” maken. We maken onderscheid tussen “snijden” en “af-, door-, en versnijden.” De drie laatste begrippen laten ons vooral aan een schadelijke uitwerking denken, terwijl het eenvoudige snijden, ook wanneer het pijn voortbrengt, toch zeer

vaak weldadige gevolgen kan hebben.

Vanuit deze korte opsomming laat zich al bewijzen dat het “snijden” van het Woord der Waarheid naar een bijzondere behandeling verwijst, die zegenrijk moet zijn.

Van de noodzaak van de figuurlijke duiding van het snijden in 2 Tim. 2:15 wordt door andere goddelijke uitspraken met grote nadruk getuigt. Terwijl bij het voorliggende Schriftwoord het Woord van God zou worden gesneden, is het naar Efz. 6:17 en Hebr. 4:12 precies omgekeerd, omdat hier het Woord van God zelf snijdt. Zouden we het hier letterlijk uitleggen, dan zouden we deze goddelijke beelden in de grootste tegenspraak met elkaar brengen. Herkennen we het echter als beeldspraak, dan onthullen ze ons de verfijnde penseelstreken van Gods Woord in haar verheven harmonie.

Dit figuurlijke beeld wordt verder van licht voorzien bij de ontleding van de offerdieren. Deze mochten niet lukraak versneden worden, maar moesten naar nauwgezette voorschriften vakkundig ontleed worden, zoals in het boek Leviticus verordeneert. Toen Luther deze over het slachten van offerdieren handelende Schriftgedeelten in het Duits vertaalde, ging hij zelfs naar een slager, om door het zien van de wijze van slachten te leren hoe hij het juist kon vertalen.

Willen wij nu naar deze voorafgaande uiteenzetting

een begrijpelijk leerstuk

over het rechte en juiste snijden van het Woord der Waarheid opstellen, dan kunnen niet zeggen dat het hierbij gaat om een (onderver)deling van de verschillende waarheden en hun onderbrenging op de voor hen bestemde plaatsen; want men zou dan immers ook van mening moeten zijn dat het in Gods Woord zelf aan ordening faalt, welke nu door ons te vervaardigen zou zijn.

Met het oog op de bovenmenselijke nauwkeurigheid waarmee Gods Woord door de heilige geest geschreven en samengesteld is, moet ook ieder leerstuk daarmee overeenstemmen. In het onderhavige geval moet het dan ook luiden: De praktische toepassing van het snijden betekent, “met een heldere innerlijke blik alles op die plaats te zien, waar God het zelf heeft

neergezet en waar Hij het hebben wil.”

Wat Hij niet heeft samengevoegd, moet daarom principieel gescheiden gehouden worden, echter zonder de basis aan te tasten of te beschadigen.

“Snijden” - het door Gods geest gebruikte Woord

Nu is het zeer veelzeggend en vol betekenis, dat de geest van God voor het praktische en met inzicht uit elkaar houden van de verschillende waarheden nu juist het woord “snijden” kiest en gebruikt. Aangezien dit er namelijk gedachten aan een scherp lemmet mee verbindt, en er zodoende op wil wijzen, dat bij deze geloofshandeling de grootste voorzichtigheid geboden is.

Een hand, die in een levend organisme moet snijden, moet vele vaardigheden in zichzelf verenigen, zoals vastberadenheid, doeltreffende vastheid, bekwaamheid, gepaard met de grootste voorzichtigheid, tederheid en een diep verantwoordelijkheidsgevoel. Verstrooid, nalatig te diep snijden of een door onbeteugelde ijver bruusk uitschieten zou zware schade kunnen aanrichten, terwijl bij schroom, besluiteloosheid of onwilligheid de grote opdracht onvervuld blijft en er eveneens nadelige gevolgen kunnen ontstaan.

Figuurlijk beschrijven we zo

twee extremen,

waartoe de uit elkaar te houden waarheden kunnen leiden. De eerste wil geen onderscheid zien, noch zoiets dulden, terwijl de andere in terechte erkenning een deling najaagt en erkent, maar in de praktijk echter te diep snijdt. Door zulk een ordeloze uitvoering van deze goddelijke beschikking kan men geheel het terrein zwaar in diskrediet brengen.

Een leerrijk en aanschouwelijk voorbeeld wordt hier door het menselijk lichaam aangeboden. Het bestaat uit talrijke organen, waarvan een ieder zijn eigen functie heeft. Ondanks dit aanwezige onderscheid wordt echter alles door de zenuwen en de bloedstroom tot een ondeelbaar geheel samengesteld.

Met het levende Woord van God is het op een gelijke wijze gesteld. Beaalde waarheden moeten uit elkaar gehouden worden, omdat ze aan verschillende groeperingen met onvergelykbare functies zijn gericht. Daarbij wordt het geheel toch op het feit gebouwd dat het Woord der Waarheid als een levend, in de basis niet te delen, organisme voorstelt, met talrijke, interne verbindingen, die men in geen geval mag doorsnijden. Men moet nu eenmaal pijnlijk zorgvuldig het onder te verdelen en het eenheidsvormende in aanmerking te nemen, om aan deze goddelijke vermaning geheel recht te doen wedervaren.

Wie zodoende van de juiste Schriftdeling getuigt en hiervoor instaat, mag zich geen moeite ontzeggen, om zich met elke gezonde les daarover vertrouwd te maken, om dit ook helder en duidelijk te kunnen presenteren. Dat het hierbij niet zonder intensieve inspanning gaat, wordt door het “Leg je erop toe, jezelf als een getoetste te presenteren ...” met nadruk aangeduid.

Voor de oprechten, die ten gevolge van ontbrekend besef er nog van kunnen worden afgehouden zelf een juist en recht snijden van Gods Woord te kunnen beoefenen en in daden te kunnen omzetten, willen we ons nu op deze wijze open en eerlijk met het overdenken bezighouden. En hiermee komen we tot de juiste opvolging van de aanwijzing.

Een eenvoudig voorbeeld

Het volgende voorbeeld is eenvoudig en zonder meer te begrijpen. Bij de persoonlijke toepassing van Gods Woord wordt de treurende een troostwoord medegedeeld, de moedelozen een woord ter bemoediging en tot opbouw, de zondaar wordt van zonde overtuigd en terechtgewezen, de wanordelijke vermaand enz. In ieder afzonderlijk geval wordt slechts één precies, erbij passend, Godswoord gekozen, om daarmee te dienen. Helaas blijft dan vaak buiten beschouwing gelaten, in welke samenhang dit woord staat.

Salomo laakte ook al een verkeerd gebruik van het Woord, wanneer hij zegt: “Iemand, die het bovenkleed op koude dagen aflegt, zuur op loog: zo is iemand die voor treurige harten liederen zingt” (Spr. 25:20). Vergelijk hiermee ook Romeinen 12:15.

We hebben hier een zeer gemakkelijk te begrijpen voorbeeld over het juiste snijden voor ons opgetekend. Overeenkomstig ons tevoren opgetekende leerstuk zou hier het juiste woord ter juister tijd op de juiste Godgewilde plaats gebruikt worden.

Hiermee staan wij echter slechts onder aan de ladder; in werkelijkheid omvat deze vermaning een veel groter en uitgebreider gebied.

Gedurende het gehele plan van God is er een juist “snijden” van de goddelijke woorden van een grote en geweldige omvang vast te stellen. Het woord der waarheid voltrekt de scheiding tussen:

a) Israël als Gods aardse volk en b) de uitgeroepenen als hemels lichaam.

Daar waar Israël verschijnt moet de uitgeroepen gemeente terugtreden en mag zich de woorden die God tot Israël spreekt, niet zonder meer toeëigenen.

Dit leidt daaruit volgend tot verdere, zeer opmerkenwaardige en belangrijke leerstukken zoals bijv.: “De vier zogenoemde evangeliën behoren tot Israël en zijn niet voor ons!”

DE VIER EVANGELIEN

Tot wie behoren de vier zogenoemde Evangeliën?

Een leerstuk zoals — de vier evangeliën behoren niet ons, maar Israël — kan zonder verdere verklaring in de onwetenden een geheel foutieve voorstelling van het juiste snijden oproepen. Op deze manier kan de indruk ontstaan dat we van de vier evangeliën zo zijn afgesneden en losgemaakt, dat we er überhaupt geen zegen meer uit kunnen en/of mogen putten en we deze Schriftgedeelten koud en zonder betrokkenheid zouden moeten doorwandelen. Inderdaad zou een zo gebrekkig standpunt en zulk een radicale afsnijding onverdraaglijk zijn. We zien hier het belang en de noodzaak dat bij zulk een uitspraak een nadere verklaring hoort, zodat zulke consequenties kunnen worden voorkomen.

Een praktisch voorbeeld uit de Bergrede

Met een praktisch voorbeeld uit de Bergrede kan er worden opgetekend, hoe de vermaning van het snijden van het Woord der Waarheid uit te voeren is. We nemen daarvoor de zaligspreking (Matt. 5:5)

“Zalig zijn de zachtmoedigen,
omdat hen het land toegedeeld zal worden.”

In geen geval mag men hier het onderscheid zo formuleren: Daar zachtmoedigheid — en hier niets daarvan! Dat zou dwaas zijn. Een zo heerlijke uitspraak van onze Heiland, die een zo belangrijke deugd als inhoud heeft, zou ook ons op geestelijke wijze iets te zeggen moeten hebben.

Ontleden we deze belofte, dan vinden we daarin allereerst een algemeen geldende waarheid, maar ook een andere, die louter op Israëlieten van toepassing kan en mag zijn. Door de gehele Schrift heen wordt de zachtmoedigheid als een God welgevallige deugd voorgesteld. Met goedkeuring zegt Jahweh lovend van Zijn knecht Mozes dat hij zeer zachtmoedig was, meer dan al de andere mensen (Num. 12:3). David, de man naar Gods hart, nam het tegen leeuwen, beren en Goliath op, maar hij kon met al zijn mannelijke moed zijn vijand Saul toch ook mild en zacht behandelen!

Deze deugd bestaat dus bij een staalharde moed, die zich niettemin in alle mildheid kan uitten en zich laten horen. En daarin kunnen we van Godsmannen leren, die in een geheel andere huishouding leefden. Immers, op deze bijzondere wijze staat ons wel de gehele Schrift ter beschikking tot zegenrijk gebruik.

Gedurende het aardse leven van Christus was Zijn vermaning (of aanmoediging) tot zachtmoedigheid zeer toepasselijk, aangezien er zich gewelddadigen in het koninkrijk indrongen en het zich toe-eigenden (Luk. 16:16).

Wanneer we nu aan de paulinische brieven toekomen en daarin van onze apostel een vermaning of aanmoediging tot zachtmoedigheid ontvangen, dan zegt hij ons daarmee niets nieuws; aangezien dit van Godswege al lang van tevoren als een grote, edele deugd werd voorgesteld. De zachtmoedigheid heeft daarom, qua huishoudingen, geen grenzen en begeert overal

aanwezig te zijn en zou zeer bedroefd zijn, als we haar tot een met grenzen afgebakende plaats zouden beperken.

Daarom mogen we, wanneer ons uit de evangeliën wordt toegeroepen: “Gelukkig zijn de zachtmoedigen,” ons hart niet toesluiten, maar kunnen we ons door zulk een bemoediging laten aansporen.

Van de hier belichte kant behoeft er bij deze belofte niet te worden gesneden; aangezien er op de zachtmoedigheid voor allen een zegen ligt.

Het enkelvoudige gebruik van de Schrift

Vanaf hier kunnen we echter niet verdergaan, zonder iets bijzonders over deze behandeling van het Woord te zeggen. En dan gaat het om *het enkelvoudige gebruik* van de Schrift, en dat is nu eenmaal *geen uitleg!* Dit gebruik kijkt echter niet naar de indeling van het plan van God in de Heilige Schrift, maar gebruikt een woord daar ergens uit en gebruikt dat als vermaning of bemoediging. En het is werkelijk zo dat we op deze manier veel zegen kunnen ontvangen.

Dit omgaan met Gods Woord bevindt zich echter slechts aan het oppervlak en stelt de gelovigen alleen in staat om melk te drinken, wat dan ook de licht verteerbare spijs voor onmondigen is. En hoewel dit enkelvoudige gebruik ook tot zegen kan strekken, houdt dit ook de gelovigen vast in het kinderlijke stadium en kan hen niet van daaruit verder brengen. Vandaar dat dit een zeer bescheiden plaats moet innemen; aangezien wanneer het buiten de bijbehorende grenzen haar functie uitvoert, het zelfs tot een vijand van iedere verdere vooruitgang op de weg naar de volwassenheid kan worden.

Talrijke gelovigen, ja gehele gemeentekringen, die voortdurend alleen maar met een zodanig aanreiken van het Woord bedient werden en nog steeds worden, zijn een treurig bewijs van deze onmondigheid. Meer en meer worden ze ongeschikt tot het dieper opnemen van de waarheden van God. De vier evangeliën, die het aardse leven van Jezus optekenen, zijn voor hen onvergelijkbaar belangrijker dan de brieven van Paulus, hoewel juist dit ons een getuigenis van de verhoogde en verheerlijkte Christus verschaft en hij door Hem bovendien in het bijzonder als apostel van de naties geroepen en ingezet werd (Efz. 3:1 en 8).

Tot de diepte ingaand

Met de uitleg wordt de Schrift daarentegen grondiger en nauwkeuriger behandeld. Deze benaming alleen al is een verklaring van de werkzaamheid ervan. Dit blijft niet aan de oppervlakte, maar daalt dieper af tot de diepten van Gods Woord, om de kostbare schatten ervan op te graven. Hierbij wordt er niet chaotisch of blindelings zonder plan gepresenteerd, maar elke afzonderlijke waarheid *op die plaats* belicht, welke deze in Gods wijsheidsvolle plannen toegedacht is.

En dat is nu juist, praktisch gezien, wat het snijden van het Woord der waarheid inhoudt!

De uitleg is op zich geen vijand van het enkelvoudige gebruik; maar dat mag er niet toe leiden, alsof dat laatste de Schrift uitputtend zou kunnen behandelen. Het is veelzeggend dat Jezus, na Zijn opstanding, Zijn leerlingen alleen nog heeft gediend met het uitleggen (Luk. 24:27, 32, 45; Hand. 1:3).

Zodra wij, met inzicht, tussen deze beide wijzen van woordaanbieding onderscheid kunnen maken, zullen we de behoeften van onze inwendige mens doelmatiger kunnen bevredigen.

Het uitleggen behandelt het Woord van God naar geheel vastgestelde principes. Er wordt rekening gehouden met de verscheidenheid aan bedieningen, beloften en groeperingen. Er wordt een grote waarde aan gehecht om er in ieder afzonderlijk geval op te letten, *aan wie* het betreffende woord gericht is, en eveneens dat dit woord ook zo begrepen zou worden, zoals de aangesprokene vanuit zijn standpunt en te zijner tijd het zou moeten en kunnen begrijpen.

Wanneer we nu met deze principes de Bergrede tegemoettreden, dan komt de vraag op:

Tot wie had Jezus de zaligsprekingen gesproken?

En bovendien: hoe stond het te dien tijd met de vordering van het goddelijke heilsplan?

De beantwoording van de eerste vraag is in een paar woorden te vatten: "... en omdat Hij ging zitten, kwamen *Zijn leerlingen* tot Hem. En Hij deed Zijn mond open, en onderwees hen en zei: ..." (Matt. 5:1).

Het onderscheid tussen de leerlingen van Jezus en ons

Het is niet moeilijk om het grote onderscheid tussen de leerlingen van Jezus en onszelf te herkennen. Zij waren Joden en behoorden tot een andere groepering, met een andere bestemming, dan die welke de onze is. Hoewel ze als leden van dit volk uit de armere klasse voortkwamen, zag God in hen niettemin troonpretendenten.

Jezus zei hen deze waarheid onverbloemd als antwoord op die zwaarwegende vraag van Petrus: “Voorwaar, Ik zeg jullie: jullie, die Mij volgen, zullen, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des Mensen op de troon Zijner heerlijkheid zit, ook op twaalf tronen zitten en de twaalf stammen Israëls richten.” (Matt. 19:28; Luk 22:30). Deze tronen staan echter niet in de hemelen, maar op de aarde.

Hun toenmalige positie was, met deze profetie vergeleken, precies het tegendeel. Hun koning leefde ongekend en niet erkend in hun midden, in nederigheid en verachting. Het land werd niet alleen door de Romeinen overheerst, zelfs de eigen geestelijke overheid behoorde tot de vijanden van de Koninkrijksbelofte. Door de verschijning van de Messias was wel het Koninkrijk nabij gekomen, maar hoe verging het daarmee? Gewelddadigen¹ eigenden het zich toe (Matt. 11:12) en zij, de leerlingen, als de eersten, waren daarin nu in feite de laatsten. Dat hun eigen grote verwachting nog erg duister en vaag voor hen lag, verandert niets aan het feit dat zij de rechtmatige lotgenieters van het land zouden zijn.

Wanneer wij met deze achtergrond de Bergrede lezen, zal ons veel duidelijker en beter te begrijpen worden. Passend bij deze tijd van beproeving moesten deze Israëlitische leden van het Koninkrijk ook aansprekende beoedigingen en/of vermaningen worden gegeven. Niet het onderricht tot

¹dat deel van de fanatiekelingen (zeloten) die elders worden aangeduid als hen die Hem met geweld Koning wilden maken. Waarschijnlijk gedroegen ze zich als extremisten die de aanwezige overheid van Romeinen wilden verdrijven, maar dat had ook tot gevolg dat ze zich afsloten voor wat “hun Koning” nog te zeggen had, ze waren niet langer nederig genoeg om hoger onderwijs te krijgen. Ze namen praktisch een positie in die boven Hem stond en waren gezind op zaken van mensen en niet die van God; daarmee waren ze eigenlijk dwaas.

Zeloten, letterlijk: *Zieders*, figuurlijk dus mensen die voortdurend op het punt van koken stonden vanwege hun opvattingen.

heersen was op dat moment noodzakelijk, maar dat tot tolereren en volhouden. En wat zou er ten aanzien van zulk een vijandige instelling van zoveel tegenstanders noodzakelijker kunnen zijn, dan zachtmoedigheid te beoefenen, vrede te stichten en vrolijk te zijn in de vervolging (vers 5, 9 en 11)?

Er is nog een onderscheid tussen de leerlingen en onszelf te zien in de toenmalige toespraak. De leerlingen worden door Jezus zelf als “vrienden” aangesproken (Luk. 12:1+4; Joh. 15:14+15), terwijl wij als heiligen (Efz. 1:1+4) en zonen (Efz. 1:5) aangesproken worden.

Vreemdelingen op deze aarde

Vanzelfsprekend zouden ook wij zulke bemoedigen en/of vermaningen ter harte kunnen nemen, aangezien in de opvolging daarvan een grote zegen ligt. En toch is er onderscheid in acht te nemen, of deze aan Israël dan wel aan de leden van de uitgeroepen gemeente van Christus gericht zijn. Ons thuis, ons land en ons lotdeel ligt niet op de aarde, maar te midden van de hemelingen (Efz. 1:3 en 18). Deze goddelijke bestemming maakt ons hier beneden tot rechtgeaarde vreemdelingen (Fil. 3:20). Zulken kunnen nu in het algemeen niet net zoveel aanspraak maken als de rechtmatige burgers van een land. Overheden, die vreemdelingen in hun land opnemen, geven dezen steeds weer te kennen, dat zij zich rustig dienen te gedragen. Geeft men hen de gelegenheid hun dagelijks brood te verdienen, dan zouden zij zich daarmee tevreden stellen en zich niet in de politiek van het land mengen.

Het woord “politiek” staat dicht bij het woord uit de grondtekst (politeia) voor “burgerrecht” en “burgerschap” (Efz. 2:12; Fil. 3:20). De gelovigen hebben als aankomende hemelburgers op dit punt nog veel te leren. De jongste geschiedenis heeft afdoende bewezen hoe een verkeerd inzicht zich achteraf tragisch moest uitwerken.

Wanneer daarom vandaag, in de huishouding van het geheimenis, gelovigen ter wille van de waarheid veracht en vervolgt worden, dan lijden ze eenvoudigweg net als hen die op deze aarde geen burgerschap bezitten. Daarin ligt het op te merken onderscheid tussen de positie van de leerlingen ten tijde van Jezus en kort daarna enerzijds en onze huidige situatie

anderzijds. Wij zien dit duidelijk aan de principes, die God in normale tijden binnen het Koninkrijk toepast. Wanneer Israël gehoorzaam was, zou het door Jahweh behoed worden, en vergold Hij Zijn tegenstanders met een zwaar gericht. Ook in de toekomst zal dat weer zo zijn (Jes. 60:12; Zach. 14:12). Israël zal deels meehelpen deze gerichten te voltrekken. Een van God bevolen gericht uit te voeren, bekent daarmee nog niet, dat er tegen de zachtmoedigheid wordt overtreden, omdat het immers geen uitwerking van een eigen uitbarsting van toorn is, maar een goddelijk, heilzaam opvoedingsmiddel betreft. Met deze maatstaf vergeleken, hadden de leerlingen (Luk. 9:54) en Petrus (Matt. 26:51) in de grond niet verkeerd, maar louter te vroeg gehandeld. De onderdrukking, die de leerlingen toen met hun Meester ondergingen, is hierom anders te beoordelen; aangezien ze dit leed in hun eigen lotdeel verdroegen.

Dat is nu slechts één van de op te merken onderscheidingen; maar aan deze zijn nog andere, evenzo belangrijke, verbonden.

Hoe wordt zachtmoedigheid verkregen?

Men kan de zachtmoedigen niet zalig prijzen, zonder op de vraag in te gaan, hoe men zich dan nu deze deugd het beste zou kunnen toe-eigenen. Hier stelt ons louter het enkelvoudige gebruik van Gods Woord ons niet in staat ons verder te brengen; want nu moet ook de ontwikkeling van de heilsgeschiedenis in aanmerking genomen worden, en in die tijd was de wet van Mozes nog steeds geldig. Wij kunnen thans de weg via Mozes of David echter niet inslaan. De wet was immers niet gegeven, om de daaraan ondergeschikten deugdzaam te maken, maar om die ervan te overtuigen dat ze deze in het geheel niet zonder de opstandingskracht van Christus houden kunnen. Wanneer Mozes of David, ons tot voorbeeld, zachtmoedig waren, waren dat door de geest gewerkte uitzonderingen, net zoals de geest in die tijd in uitzonderingsgevallen over een enkeling kwam, zodat zij tot profetie in staat waren of anderszins een daad konden volbrengen (Richt. 6:34 e.a.).

Maar vandaag, in de uitgeroepen gemeente van Christus, is zachtmoedigheid een vrucht van de geest (Gal. 5:22), die zonder uitzondering in allen tot ontwikkeling kan en zou moeten komen. Om het grote onderscheid tussen het toenmalige en het huidige nog duidelijker te doen uitkomen, zou

men moeten zeggen: Een vrucht van de geest van de opstanding van Jezus Christus.

Het grote, verschilmakende keerpunt in Gods heilsplan was juist de dood en opstanding van Christus. Dat is de grote grenssteen ter oriëntering. Terwijl vandaag Gods geest in de Zijnen met dezelfde kracht werkt, waarmee Hij ook Christus uit de doden opwekte, was toentertijd een wandel in zulk een nieuw leven eenvoudigweg onmogelijk. Met het oog op deze waarheid sprak ook Johannes als verklaring voor die toenmalige Heilstijd dat woord vol betekenis: “Toen was de heilige geest nog niet gegeven; aanzien Jezus nog niet verheerlijkt was” (Joh. 7:39).

Deze geest van de opstanding van Christus Jezus is nu het eigenlijke levenselement van de uitgeroepen gemeente van Christus. Dit is het dat vrijheid van de wet schenkt, (die alleen maar veroordeelt, en niet kan helpen,) en de genade binnenleidt, die wel van zonde bevrijdt. De zachtmoedigheid, die Christus verheerlijkt, kan nu eenmaal alleen gedijen op een bodem als deze.

Een veel grotere Zegenbron

In het voorgaande wordt getoond, dat de juiste Schriftuitlegging niet de fout begaat, de lezer van de evangeliën weg te scheuren en diegene te verbieden zich vanuit de berichten uit het leven van Jezus te laten zegenen. Maar het geeft één ding te bedenken: Waarom zich te lang bij een mindere zegenbron op te houden, terwijl er een veel grotere voor ons opengaat?

De kracht tot een God welgevallig leven komt tot ons uit de paulinische brieven *en niet* uit de vier evangeliën!

Het is daarom van levensbelang, om tussen de evangeliën en deze brieven van Paulus een scheiding te maken, ja, om in dat eerste niet iets te gaan zoeken wat er niet in wordt aangeboden. En onzerzijds moet er beslist aan worden vastgehouden, dat de evangeliën niet ons betreffen. De erkenning van deze goddelijke principes opent de deuren tot een zegen die veel hoger is dan die welke wij ons in de evangeliën zouden kunnen verkrijgen.²

² Zie onze publicatie »Die zwei unterschiedlichen Evangelien«

De toeloting van het land

En nu komen we toe aan de tweede helft van Matt. 5:5: "... aangezien hen het land zal worden toegeedeeld." Ook hierin vinden wij allereerst een algemene waarheid, namelijk, dat de zachtmoedigen door de Here beloofd zullen worden. Zoeken we echter naar verdere aanwijzingen over de aard van de beloning, dan ontdekken we direct de "snijlijn" die het woord "land" hier maakt.

De grote inleiding tot deze zaligprijzing vormt de 37^e Psalm. Niet minder dan zesmaal wordt daarin over het bezit van het land gesproken (v. 3, 9, 11, 22, 29 en 34). Nadat daarin een toestand wordt geschilderd, die overeenkomt met die welke ook in Jezus tijd heerste, worden de vromen steeds weer met deze belofte bemoedigd, dat zij het land zullen bezitten. "Maar de zachtmoedigen zullen het land bezitten," lezen we in vers 11. Woordelijk had Jezus toen deze uitspraak van Zijn geest, die Hij David op de tong had gelegd (2 Sam. 23:2), in Zijn toespraak aan de leerlingen geciteerd. De Bergrede steunt überhaupt in belangrijke mate op deze Psalm, men vergelijk slechts het 25^e vers met Matt. 6:25,26; en de verzen 32,33 met Matt. 5:11,12. Hier zien we een stukje van de worteling van de evangeliën in de Hebreeuwse geschriften; eigenlijk zijn ze geheel uit deze bodem ontsproten. Daarom ook is het belangrijk, de verbindingen daarmee te zien en ze los te zien van de paulinische brieven!

Het land, dat de zachtmoedigen beloofd werd, is niets anders dan Palestina! Luther met zijn "aarde" is niet feitelijk foutief; maar omdat het uitbreiden van het koninkrijk nu eenmaal vanuit Palestina zal geschieden, wordt hen dus allereerst dit land toegeedeeld, en van daaruit zal de bezitsuitbreiding door het uitverkozen volk zich over de gehele aarde voltrekken.

Zoals we later nog zullen zien, zijn er Schriftplaatsen, die de indruk kunnen wekken, dat de positie van de uitgeroepen gemeente van Christus en die van het volk Israël in elkaar overvloeien. Hier, bij de toedeling van het land, bestaat het gevaar juist niet deze fout te maken. Terwijl Israël zijn burgerschap in Kanaän, in het land van de vaders, bezit, hebben wij het onze te midden van de hemelingen (Fil. 3:20).

God, de Schepper en Vader in Christus Jezus, heeft in Zijn wijsheid het heelal in twee grote gebieden ingedeeld, de hemel en de aarde, en voor elk

daarvan afzonderlijk een apart instrument tot haar beheer voorzien: Israël voor de aarde en voor de hemel het lichaam van Christus.

Degene die eenmaal deze basisverdeling heeft (h)erkent en zich daarnaar richt, bevindt zich op de weg tot de rijkste en diepste zegeningen.

Op grond van deze indeling moet een belofte van het land zonder twijfel als aan Israël gericht erkend worden. We nemen gemakkelijk zulk een woord als aansporing tot zachtmoedigheid aan. Maar de uitleg neemt daar alleen geen genoegen mee, en zal erop wijzen dat ieder lid van het lichaam van Christus in de hemelse wereld thuishoort en men daarom het aardse lotdeel aan Israël zou laten. De aanname van deze waarheid wordt wel vergemakkelijkt door het besef dat ons deel immers onmetelijk groter en heerlijker is dan datgene van Israël.

Een schijnbare tegenspraak

Dit vers uit de Bergrede werd slechts om praktische redenen aangevoerd, om zo te tonen hoe het juiste snijden van het Woord der Waarheid zou moeten geschieden. Het zei echter toegegeven, dat voor deze belofte aan de zachtmoedigen het Israëlitische karakter in verhouding gemakkelijk aan te tonen was. Maar naast deze zijn er uitspraken, die als zware, schier onoplosbare problemen verschijnen kunnen. Lezen we in Matt. 5 slechts enige verzen verder, en dan stoten we al op zo'n geval, die als ernstige tegenwerping tegen de aanbevolen Schriftdeling kan worden aangewend. We lezen daar de volgende troost aan de vervolgdgen:

“Weest vrolijk en getroost, het zal jullie in de hemel weldadig beloond worden.” (v. 12 Luther-vertaling).

Er werd net bewezen dat de geadresseerden van de Bergrede niet in de hemel zouden komen, maar hun beloning in het toekomstige Messiasrijk op de aarde zullen verkrijgen. Nu komt echter een belofte welke deze gelovigen toch in de hemel verheft en hen daar een beloning toeschrijft.

Hoe is er hier nu overeenstemming te vinden?

Gebrek aan grondigheid tegenover zulke schijnbare tegenstrijdigheden in zo vele diepere vragen hebben het onzalige en God ontterende dogma opgeleverd: Gods Woord onderwijst beiden, en daarom is het dat men niet tot uitsluitel kan komen!

Zoals zo vaak, ligt ook in dit geval de oplossing en de bewaring voor verkeerde doorredeningen in de woordgetrouwe weergave van de grondtekst. Deze luidt: "... want uw loon is groot in de hemelen." Om Luther nu geen verwijt te maken, dat hij dit niet zo heeft vertaald, moet erop worden gewezen, dat zijn taak in het geheel nog niet het laten uitkomen van dit fijne onderscheid omvatte. Hij legde de basis door het opnieuw bekend maken van de rechtvaardiging uit geloof, de eerste genadegave aan de gelovigen uit de naties. Voor het verder uitwerken van het geweldige werk van het vertalen van Zijn Woord heeft God later anderen van Zijn slaven uitgekozen, en door geroepen onderwijzers heeft Hij sindsdien Zijn heilsplan veel dieper onthuld.

Net zoals Luthers werk nu als een daad van God (h)erkend wordt, zo zouden alle verdere stappen voorwaarts op dit gebied in de uitgeroepen evengoed dankbaar gewaardeerd behoren te worden, en men zou zich ondertussen niet van een beter inzicht behoren af te sluiten.

Een waardevolle stap voorwaarts - de weergave van de grondtekst

De woordgetrouwe weergave van de grondtekst: Matt. 5:12 ... "want jullie loon is groot in de hemelen" corrigeert de onnauwkeurige versie: "... het zal jullie in de hemel zeer beloond worden" richting de betekenis dat wel van de beloning wordt onthuld als zijnde in de hemel bewaard, terwijl de loonontvangers echter op aarde worden gelaten.

Welk een belangrijke en waardevolle stap voorwaarts is deze grondtekst weergave toch! Ze laat de stelregel, dat geen van de gelovige Israëlieten als Koninkrijksleden in de hemel zullen komen onaangetaast staan. Slechts hun loon in de hemelen moet nog nader verklaard worden, immers er zijn nog andere vergelijkbare uitspraken voorhanden zijn als:

Matth. 6:1: "... om door hen opgemerkt te worden, want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in de hemelen is." Matth. 6:20: "maar verzamelt u schatten in de hemel, waar ... " Matth. 18:10: "... dat hun engelen in de hemelen ... " Matth. 19:21: "... en gij zult een schat in de hemelen hebben, ..." Luk. 10:20: "... verheug u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen."

Deze lijn gaat dan verder in de brieven aan de Besnijdenis:

Hebr. 10:34: "... want gij wist, dat gijzelf een beter en blijvend bezit hebt." Hebr. 12:22: "Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, ..." 1 Petr. 1:4: "... tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, ..."

Loon in de hemelen — Ontvangst echter op aarde

Uit deze Schriftplaatsen komt naar voren, dat het loon, het lotdeel voor de trouwe Israëlieten, in de hemel voorbereid en opgeslagen wordt. Zelfs hun namen zijn daarboven opgeschreven, en zij vormen de eerstgeborenen uit Israël.

Hier is nu voorzichtigheid geboden, dat er niet in levensbelangrijke verbanden wordt gesneden. Wanneer de Schriften alreeds een scheiding tussen hemel en aarde maakt en de beide gemeenten uit elkaar houdt, bestaan er niettemin in de basis tussen deze beide verbindingen als beginfasen tot het heerlijke doel, dat God in Christus opzette en de uitgeroepen gemeente van Christus als een geheim van Zijn wil heeft verkondigd: "in Christus het heelal op te hoofden: zowel degenen in de hemelen als ook degenen op de aarde" (Efz. 1:10).

Een belangrijk principe en het bewijs ervan

Een belangrijk principe zal ons tonen, waar hier de afsnijding begint, deze heet: "De voorbereidingsplaats en de bewaarplek van het goddelijke loon is niet automatisch ook het uitgiftegebied en de plaats waar dat genoten wordt." Als bewijs hiervoor dient een belofte aan de gemeente van Christus. Naar 2 Cor. 5:1 e.v. hebben we een gebouw, het heerlijkheidslichaam, van God in de hemelen. Wanneer nu Christus komt om de leden van Zijn lichaam omhoog te roepen, dan kunnen noch de ontslapenen noch de levenden Hem in de lucht tegemoet gaan, voordat zij dit heerlijkheidslichaam gekregen hebben. Daaruit volgend moet dit lichaam hier beneden ontvangen worden, wat overeenkomt met het aandoen van onsterfelijkheid (1 Cor. 15:53).

Hoewel deze zegeningen van ons juist uitgesproken hemels zijn, start hun aanvang toch hier beneden. De aarde, welke de voor al de tot het lichaam van Christus behorende heiligen in hun vernedering voorzag, mag dezen nu ook als eerste in een positie van heerlijkheid aanschouwen. Maar als we eenmaal in het bezit van deze genadegave zijn, dan kunnen we ook de Here naar boven tegemoet gaan, om boven een lotdeel geschonken te worden.

Met nagenoeg gelijke woorden als Petrus (1 Pet. 1:4) spreekt ook Paulus, wanneer hij in Col. 1:5 van het verwachtingsgoed zegt, dat het voor ons in de hemelen bewaard wordt!

Nu liggen weliswaar de zegeningen van de uitgeroepenen uit Israël ook boven in de hemelwereld; maar God zal ze beneden tot hen brengen, en zij zullen deze op de aarde kunnen genieten.

Israël had overigens al meerdere malen gaven van boven ontvangen. “Brood uit de hemel gaf Hij hen te eten” (Joh. 6:31); daarmee bedoelde Jezus het manna, dat vanuit de hemel naar beneden kwam. Ja, zelfs de uitgesproken aardse zegeningen in de vorm van goede, door regen gevoede oogsten, stammen van boven; omdat Jahweh de hemel moest openen om deze goede schat te kunnen geven, (Deut. 28:12). Verder was de doop van Johannes de Doper een hemels geschenk (Mat. 21:25). En het allergrootste hemelse geschenk was immers hun Messias zelf, zoals Hij zegt: “Ik ben uit de hemel neergedaald” (Joh. 6:31). Samenvattend zegt Jacobus: “al het goede en ieder volmaakt geschenk is van boven, neerdalend van de Vader der lichten . . .” (Jac. 1:17).

We zien aldus, dat het brongebied van alle zegen boven in de hemelwereld ligt en de eigenlijke bron God Zelf is.

Het Koninkrijk der Hemelen

Het toekomstige Israëlitische lotdeel is “het Koninkrijk der hemelen.” Alleen de naam al zegt dat het uit de hemel stamt. Deze waarheid is ook in het belijden van Jezus voor Pilatus besloten toen Hij zei: “Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld” (Joh. 18:36). Het stamt juist van boven en zal op de aarde nederdalen. Met een geweldig beeld beschrijft Daniël deze gang van zaken (Dan. 2:34, 35, 44). De eigenlijke kern van dit Koninkrijk bestaat

in de komende Koning, Christus, en Zijn volmacht over alle naties (Dan. 7:13-14). En dat geeft dit rijk een hemels karakter, hoewel haar bestaan op aarde zal plaatsvinden.

Ook nog andere Schriftplaatsen betuigen, dat Christus als de wederkerende Koning zegeningen van boven voor Zijn volk zal meebrengen. Opb. 22:12: “Zie! Ik kom op vlugge wijze en Mijn loon met Mij, om een ieder te vergelden, naar zijn werk(en)” (vergl. Jes. 40:10; 62:11!). Wel is hier sprake van alleen Zijn loon (van Christus). Maar zoals we later zullen zien, is daarin ook het loon van de getrouwen in Israël inbegrepen.

Naar Ps. 2:8 is Christus van Zijn Vader het aanbod voorgelegd geworden: “Vorder van Mij, en Ik zal U de naties tot lotdeel geven en de einden der aarde tot bezitting.” Christus had het aldus ook niet nodig, om voor de Tegenstander te knielen, om de wereldrijken te verkrijgen (Mat. 4:8-9). Hij kon en kan, als de gehoorzame Zoon van de Vader, nog wachten, totdat, naar het plan van de Vader, de tijd daarvoor gekomen zou zijn.

De vervulling van deze belofte mocht Daniël aanschouwen: “En Hem (de Mensenzoon) werd Heerschappij en Koningschap gegeven, en alle volken, stammen en talen dienden Hem” (Dan. 7:14). Vergl. Opb. 11:15. Profetisch spreekt het van Christus in het toekomst-verleden uit, dat Hij Zijn volmacht over de naties van de Vader verkregen heeft (Opb. 2:26-27). En daarmee verbonden belooft Hij de Overwinnenden, dit, Zijn Loon, met hen te willen delen. In Opb. 3:21 heft Hij hen zelfs op Zijn troon. Dan zal Hij het land aan de zachtmoedigen uitdelen, de vervolgdten het Koninkrijk der hemelen als het grote hemelloon. Nog anderen zullen volmacht over steden verkrijgen (Luk. 19:16-19). Alhoewel land en steden niet van bovenaf komen, is de volmacht tot hun bezitneming echter wel van boven.

Een geweldig Onderscheid

Wanneer Christus ons in de hemelwereld introduceert, zal Hij ons daar boven volmacht mededelen, terwijl Opb. 5:10 uitdrukkelijk aantoon, dat diegenen, die tot het Koninkrijk van priesters behoren, op de aarde zullen heersen. Dat is één van de bezegelingen, dat deze rol als Israëlitisch bezit kenmerkt.

Hoewel dat evenwel zegeningen voor het Millenium zijn, bestaan er nog

veel grotere en rijkere zegeningen nadat dit tijdperk is afgelopen en God de nieuwe aarde zal hebben geschapen. Letterlijk zal het nieuwe Jeruzalem nederdalen op de nieuwe aarde (Opb. 21:10). Zouden ook wij ooit op de gouden straten wandelen, dan moesten wij immers onze hoge positie voor een lagere omwisselen en met deze Godsstad zelf nederdalen.

Wanneer echter het tijdstip hiervoor gekomen zal zijn, is er geen gevaar meer aanwezig dat wij als leden van Christus lichaam nog in deze stad zouden wensen te verblijven.

Hierna willen wij ons een ander, ook door de Schriftdeling teweeggebracht leerstuk beschouwen, dat eveneens een nauwkeurige verklaring nodig heeft. Deze luidt:

“Jezus in de Evangelieën behoort tot Israël”

Al te gemakkelijk ontstaat er door deze uitspraak de mening, die ons überhaupt elke zegen uit de berichtgeving over Jezus' leven ontzegt en ons daarvan uitsluit! Maar een nauwkeurig onderzoek zal ons zowel begrenzungen laten inzien alsook zegen mededelen die evengoed voor ons geldt.

Een geweldige waterscheiding tussen de naties en Israël wordt door Jezus Zelf opgericht, toen Hij zei: “Ik werd slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls” (Matt. 15:24). Overeenstemmend met dat wat Zijn opdracht was beval Hij Zijn leerlingen: “Op een weg van de naties zullen jullie niet binnentreden . . . gaat echter liever tot de verloren schapen van het huis Israëls” (Matt. 10:5,6). Zo sprak Jezus met het oog op Zijn aardse Koninkrijk, welke Hij door Zijn komst in het vlees nabij gebracht had. Aangezien de eerste rechthebbenden daarvan nu louter Israëlieten waren, behoorde Jezus Christus evenzo op die plaats en te dien tijd het volk Israël alleen.

Ook Paulus stelt zich geheel achter deze waarheid op en onderstreept deze met de woorden “Christus is de Dienaar van de Besnijdenis geworden voor de waarheid van God, om de beloften van de Vader te bevestigen” (Rom. 15:8).

Welk een scheidingsmuur is dit, die niet over het hoofd gezien zou worden!

Christus voor de Naties

Nadat Paulus ons nu de toegang tot Jezus in de Evangeliën ontzegt had, verbindt hij ons echter met de verhoogde Christus in Zijn heerlijkheid. In de Collossenzenbrief stelt hij onze huidige huishouding in een openlijke tegenspraak met die van de aardse dagen van Jezus. Daar ontwikkelt zich alles naar het principe: Jezus voor Israël, onder uitsluiting van de naties! En nu stelt Paulus in Col. 1:27 het ongehoorde als feit daar: “Christus onder de naties!”

Dit was tot dan toe een goddelijk geheim!

Zoals Jezus ooit in het vlees te midden van Israël wandelde, zo is Hij nu als verhoogde Christus in de geest te midden van de naties!

In 2 Cor. 5:16 beschrijft Paulus een vergelijkbare scheidslijn, en doet dit ook op een zeer levendige wijze: “Wanneer wij echter Christus ook naar het vlees gekend hebben, kennen wij Hem nu evenwel niet meer zo!” Dit “Christus-niet-meer-zo-kennen” heeft betrekking op een bijzondere kant van het goddelijke heilsplan en zegt ons, dat wij Hem nu anders (of nieuw) leren kennen. Paulus maakt met deze uitspraak een verandering in zijn werkzaamheid als onderwijzer openbaar. Tot op ongeveer dit tijdstip had hij naast zijn dienst aan diegenen uit de naties ook nog in de synagogen van de Joden Jezus in Zijn vernedering als de Zoon van David en als hun koning verkondigd (Hand. 9:22 en 28; 13:23-25). Maar nu ziet hij, hoe hij in de voortschrijdende, zich verdiepende openbaringen over het lichaam van Christus van deze laatste bediening wordt losgemaakt. De overgangshuishouding liep op zijn eind, en daarmee liet Paulus ook het onderwijs over Christus in het vlees achter zich. Zijn evangelie aan ons begint niet meer met de wandel van Christus op aarde, maar met Zijn laatste uren aan het kruis, waarin Hij de grote, alomvattende verzoening volbracht.

Een scheiding-makende Muur

Met Efz. 2:13-18 verdiept Paulus het onderscheid tussen de evangeliën en zijn dienst aan de naties tot een gapende kloof. De onttrekking van Jezus aan de naties, toen Hij op aarde wandelde, noemt de apostel een scheiding-makende muur, ja zelfs een vijandschap in Zijn vlees (tegen ons).

Met het oog op deze openbaring is het goed te begrijpen, dat hij Christus in het vlees niet meer zo wilde kennen. Daarentegen verkondigt hij nu dat tot nu toe verborgen geheim van een nieuw gezamenlijk-lichaam, dat bestemd is voor het heersen in de hemelen, een uitgeroepen lichaam uit Israël alsook uit de naties.

Met betrekking tot de aard van deze aanvankelijk alleen door Paulus verzamelde schare, het complement van Christus als het verhoogde Hoofd over de hemelingen, is de scheiding-makende muur nu afgebroken, d.i. de voorrangpositie van Israël tegenover de naties is opgeheven, binnen dit lichaam zijn alle leden gelijkwaardig.

Paulus grijpt hier in beeldspraak terug op de letterlijke muur, die eens de tempel ommuurde en die alleen door Joden gepasseerd mocht worden. Iemand die naar het vlees uit de naties was, kon in de geest nog zo innig met God in verbinding staan . . . toch sloot deze “midden-muur der omheining” hem van Zijn heiligdom op aarde buiten.

Christus heeft aan het kruis deze muur (figuurlijk) afgebroken en alle Joden en naties, die tot Zijn lichaam behoren, verzoend en verenigd en tot een nieuwe mensheid geschapen.

Dit verwijdert echter niet de bestaande scheidingswand in de roeping tussen Israël als Gods uitverkoren verbondsvolk voor de aarde³ (de Koninkrijks-gemeente) en de roeping van de leden van het lichaam van Christus in de nu geldende huishouding van de genade uit alle volkeren. Die scheidingslijn loopt langs al de besnijdingsgeschriften inclusief het boek Openbaring, die immers alleen Israëls bestemming op aarde tot thema hebben. Louter voor de duur van Israëls terzijdestelling tot op hun wederaanneming als verbondsvolk geschiedt het uitroepen van enkelingen van de Joden (zoals Paulus) alsook individuen uit de naties tot één verenigd hemels lichaam.

³Want dat zal niet in de nieuwe schepping maar in de wedergeboorte van de natie plaatsvinden.

Een Geheim

Deze boven genoemde scheidslijn niet te erkennen, moet voor het geloofsleven gewoonweg noodlottig worden. Weliswaar moet men zien, dat alles op een enkelvoudig fundament staat en men niet eenvoudig(weg) zeggen kan, het zenden van Jezus betekent louter een opdracht aan Israël. Onze heerlijkste genadegaven brengt Paulus in verbinding met Zijn komst in het vlees (Gal. 4:4-5). Het hangt er juist geheel van af wat het karakter van de waarheid is, dat wij in de evangeliën zoeken.

In ieder geval zou het geen enkel lid van het lichaam van Christus zwaar moeten vallen, de bestaande scheidslijn te erkennen, omdat God die tot ons eigen voordeel tot stand heeft gebracht, toen Hij daarmee een veel grotere en diepere heerlijkheid van Christus aan ons heeft doen toevallen. Dit alles vat Paulus nu samen in de karakteristieke aanduiding en het begrip van een geheim: “Christus onder de naties, het verwachtingsgoed der heerlijkheid” (Col. 1:27).

Het aardse leven van Christus — een voorbeeldige Zegenbron

Zoals al aangetoond, bevinden we ons niet louter voor gesloten deuren, als we tot Christus in de evangeliën naderen. We zien een open deur in een vermaning van de apostel, die betrekking heeft op onze wandel. In deze samenhang begeert hij, om met een bijzonder kenmerk uit Zijn leven de wandel van de gelovigen tot vrucht te laten komen.

Naast zovele houdingen en instellingen, die wij in het dagelijkse leven zouden innemen, zouden we ook onze gezindheid naar een goddelijk voorbeeld behoren te vormen. De norm voor deze vorming is het nederdalen van Christus uit de hemelse hoogten in de diepte van menselijke vernedering “Laat dan deze gezindheid in jullie zijn, die ook in Christus Jezus is” (Fil. 2:5 e.v.).

Hier wordt dus het aardse leven van Christus en Zijn smadelijke behandeling tot aan het sterven aan het kruis toe als voorbeeld voor de gelovigen gesteld. Daarmee wordt ons de toegang tot de evangeliën wijd open gezet, en zij wachten er als het ware op, ook door ons doorvorst en in aanmerking genomen te worden, om er een zegen uit te putten, die in overeenstemming

is met wat Paulus in zijn lijdensgemeenschap met Christus in Fil. 3:10 aanduidt. We kunnen daaruit Jezus in Zijn lijden leren kennen, met Zijn ootmoed als voorbeeld voor onze gezindheid. Wat echter de hemelse roeping betreft, zeggen we met Paulus, dat we Christus naar het vlees niet meer zo kennen.

Wie zich echter oefent om de verootmoedigingswegen gewillig te gaan, is ook iemand die steeds meer begeert Christus naar het vlees te leren kennen en begeeft zich daartoe tot in de evangeliën, geheel in de nabijheid van Jezus. Maar ook hier zijn er bepaalde grenzen te respecteren. Wat Zijn ootmoed en tot de gewilligheid Zijn nederdalen aangaat, zullen we ons Zijn gezindheid aanleren. Maar wanneer Hij bijv. in goddelijke gerichts-ernst de vijgenboom (Israël) vervloekt, dan hebben wij hier volledig terug te treden. Ook mogen we nooit, net als Hij, een zweep van touw nemen, om een reiniging te volvoeren, ook niet op een heilige plaats (Joh. 2:15). In tegenstelling tot de vermaning en aanmoediging in de Filippenzenbrief moet er hier tot ons worden gezegd: Veroorloof het jullie vooral niet, om Jezus bij zulk een aanleiding na te volgen! Hoewel Hij van tijd tot tijd van Zijn volmacht als Messias van Israël gebruik kon maken, hebben wij ons eerbiedigend op grote afstand van Hem te houden. Het was Zijn goed recht, bij gelegenheid deze volmacht op het toneel te brengen (Mat. 21:23), de daad van Zijn Zelfvernedering kwam hiernaast des te uitgesprokener uit. Alleen die zouden wij navolgen, en dat zou tot een hoofdlijn van ons leven worden. Christus handelt hier zoals de vriend in de gelijkenis van Luk. 14:10, die op de laatste plaats plaatsnam om dan van Zijn Vader aangesproken te worden: "Vriend, verplaats u, hoger!"

Hierom is hem ook verheerlijking geschonken, die eenmaal alle ogen nog bewonderend en aanbeddend zullen aanschouwen.

Een stralende ootmoed

Wanneer Paulus in Fil. 2:3 vermaant, niets uit aanmatiging te doen, maar integendeel in ootmoed de één de ander aan zichzelf superieur te achten, dan bestaat er hiervoor inderdaad geen volmakter voorbeeld dan Christus in Zijn Zelfvernedering. Welk een stralende ootmoed is het die door Zijn leven wordt uitgestraald, nadat Hij Zijn hemelse heerlijkheid heeft verlaten!

Allereerst ontledigde Hij Zichzelf boven, en ook op aarde vernederde Hij Zichzelf opnieuw.

Hij schikte Zich onder de doop van Johannes de Doper (Matt. 3:13-15); Hij laat Zich uit de have van welgestelde vrouwen dienen (Luk. 8:3); Hij laat Zich de voeten met de haren van de grootste zondares drogen (Luk. 7:37-39). En vooral wanneer wij Hem aanschouwen in Zijn lijden kort voor Zijn kruisiging, hoe Hij Zich laag en gemeen van laagstaande Mensen behandelen laat en stom werd zoals een slachtschaap voor zijn slager, dan wordt ons hoogmoedig hart op zulk een verschrikkelijke manier openbaar, dat we diep beschaamt onze ogen moeten neerslaan, wegens de grootte van zulk een ootmoed van hart.

Immers, Hij kon terecht zeggen: “Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en van hart ootmoedig” (Matt. 11:29).

Maar ook hier moet er overwogen en rekening mee worden gehouden aan wie Hij deze oproep heeft gericht. Hij spreekt Wetsgetrouwe Israëlieten aan, die door de wet met haar juk vermoeid en beladen waren, zonder rust te vinden. (vergl. Hand. 15:10). In eerste instantie gold dit grote woord van Jezus voor hen.

Wanneer wij nu in de Filippenzenbrief worden opgeroepen van Jezus in Zijn Zelfvernederings te leren, zijn wij hoe dan ook veel meer begunstigd dan Israël dat is. Wij worden door Paulus’ evangelie de genade binnengebracht, die van de veroordelende wet bevrijdt. Nu woont Christus door Zijn geloof en Zijn geest met Zijn opstandingskracht in ons. Wij hebben nu door Zijn bloed vrede met God, als basis van alle ware en echte rust! En dat valt allereerst onze geest ten deel, wat veel meer is dan alleen rust voor onze ziel.

DE ZENDINGSOPDRACHT VAN MATTH. 28:18–20

(Behoort deze bij Israël of het lichaam van Christus?)

Wat deze Opdracht ons te zeggen heeft

Hoewel wij met dit opschrift hebben aangeduid, dat de zogenaamde grote Zendingsofdracht Israël werd medegegeeld en omdat wij vervolgens ook

de grondige en onomstotelijke bewijzen daarvoor zullen leveren, willen wij ons toch graag, ook bij de behandeling hiervan, de woorden Gods niet direct met het snijden belasten, maar integendeel allereerst de daarin binnen de gehele Schrift aanwezige gemeenschappelijkheid aandacht schenken.

Ook door deze bijzondere opdracht openbaart onze Heer ons een kostbare kant van Zijn wil. Het is de heerlijke waarheid, dat God uit de mensheid medewerkers roept en hen opdracht geeft, om Zijn blijde boodschap verder te dragen, tot redding en tot heil van anderen.

Dit principe is door de gehele Schrift heen geldig en wordt zonder onderscheid in Israël alsook in het uitgeroepen lichaam van Christus toegepast. Derhalve hebben wij verlof bij het lezen van deze Schriftwoorden daaruit een ondertoon te horen, die ons tot onze getuigenisdienst maant, zoals ook wij die in de wereld hebben, aangezien wij ons immers onze Redder niet schamen en ons op elke manier steeds moeite geven om tot verbreiding van de blijde boodschap een bijdrage te leveren.

Hierdoor valt ook ons een grote zegen uit deze aan de apostelen van de Opgestane gegeven verordening ten deel, en het gehele thema wordt van het verwijt vrijgesproken, dat wij ons op enigerlei wijze tegen de zendingsdrang van de gelovigen zouden wenden.

Ook bij ons zou deze opdracht de zendingsdrang aansporen en bevorderen. Dat was echter alleen het algemene gebruik van dit Godswoord. Leggen we het echter nauwkeuriger uit, dan wordt het in zulk een licht gesteld, dat het op zijn juiste plaats gezien zal worden.

Twee te onderscheiden Zendingsofdrachten aan de Naties

De uitgeroepen gelovigen hebben het vandaag de dag in het geheel niet nodig hun getuigenis van Christus onder de naties op Matt. 28 te baseren, omdat ze immers een veel heerlijker dienst van Christus, hun Hoofd, ontvangen hebben. Naar de Schrift heeft God nu eenmaal twee verschillende wegen, waarop Hij de naties heil en zegen ten deel laat vallen. Voor deze zegen-bemiddeling heeft Hij Zich twee instrumenten uitgezocht en bestemd. Elk ervan is met een bijzondere bediening belast geworden. Beide opdrachten zijn echter verankerd op de ene basis (1 Cor. 3:11). In haar ontwikkeling en uitwerking bestaan er nochtans geweldig grote verschillen.

De beste weg om deze verschillen te vinden, is, om deze in contrast tegenover elkaar te stellen en vergelijkingen te maken. Als noodzakelijk voorwerk moeten allereerst de beide basislijnen worden blootgelegd.

De ene heilsboodschap voor de naties doortrekt al de Hebreeuwse geschriften gezamenlijk (het zogenaamde Oude Testament). Van Abraham af aan wordt daarin betuigd dat de naties mettertijd door een gelovig Israël hier op aarde gezegend zullen worden met Godsbesef en gelukzaligheid. Maar de voorwaarde daarvoor is, dat Israël als volk tot haar Messias bekeert is.

Naast deze geopenbaarde weg was van Godswege nog een andere, in Hemzelf verborgen gebleven weg voorzien. Deze weg liet Hij echter pas door de speciaal daarvoor uitgekozen apostel Paulus openbaren en wel dan, toen Israël ten tijde van Handelingen in de grote verharding was beland.

Dit door Paulus onthulde Heil is echter zeer verschillend van wat er in het Oude Testament al geopenbaard werd. Hoewel deze oproep door Paulus ook aan de volkeren gericht wordt, worden er zo louter en alleen uitverkorenen gewonnen, overeenkomstig met wat er in Hand. 13:48 is begonnen.⁴ Dezen zijn echter geen gezegende onderdanen in het aardse koninkrijk, maar leden van het lichaam van Christus, die met Hem in de hemelse wereld zullen heersen.

Vergelijken we nu deze beide zendingsopdrachten met elkaar, dan zullen de met bondige woorden opgetekende onderscheidingen in zulk een opvallende en overtuigende helderheid voor ons opdoemen dat met gemak Matt. 28 als een opdracht aan Israël (h)erkent kan worden.

Aan Zijn apostelen leidt de Heer Jezus Zijn instructies in met de woorden:

»Mij is gegeven alle autoriteit in de Hemel en op Aarde«

Stellen wij deze volmacht van Christus, dat is de Hem van God overgedragen autoriteit, tegenover de nu bijna tweeduizend jaar durende genadehuishouding, dan worden we genoodzaakt onderscheid te maken tussen “gegeven” en “uitvoeren.” Het zou werkelijk een treurige autoriteit zijn,

⁴ Zie hiervoor onze beide publicaties »Unsere Auserwählung in Christus« en »Abraham, der erste Auserwählte«

als men er vandaag de dag van zou moeten uitgaan dat deze nu al werd uitgeoefend! Onder haar regime zou er dan in tegendeel een gestage toename van de volmacht van de duisternis intreden.

Maar in werkelijkheid heeft Christus van de Hem verleende autoriteit over de volken in het geheel nog geen gebruik gemaakt, anders zou de wereld er vandaag heel anders uitzien.

Nadat Hij dit tot de leerlingen gesproken heeft, is de Heer, naar het verslag van Markus 16:19, in de hemel opgenomen geworden en zit Hij ter Rechter hand van God. Profetisch spreekt David door de Geest van Christus van datgene, wat God bij deze gelegenheid tot Zijn Zoon sprak: “Zet Uzelf neder aan Mijn rechter hand, totdat Ik Uw vijanden tot een voetbank voor Uw voeten leg.” (Ps. 110:1). Nadat deze Psalm vijfmaal geciteerd is (Matt. 22:44; Mark. 12:36; Luk. 20:42; Hand. 2:34; Hebr. 1:13), brengt Hebr. 10:13 het nog eenmaal te berde, met weliswaar de waardevolle toevoeging: “... en wacht van nu af aan af, tot Zijn vijanden tot een voetbank Zijner voeten worden gelegd.” “Wachten” is precies het tegendeel van “autoriteit uitoefenen.”

Hij wacht vandaag nog steeds, terwijl de mens nu nog zijn dag heeft. Hij laat de naties uitrazen en hen zelf hun bankroet bereiden. Ook Jesaja ziet dit wachten, maar ook het opbreken daarvan en wat dat tot gevolg zal hebben (Jes. 18:4-6; 33:10; 42:14-15). En het uur is niet ver meer, waarin de Heer zich zal gereedmaken (Jes. 2:19). Dat zal zich echter pas na het weggrissen van de gelovigen voltrekken.

Openbaring 11:15 geeft de termijn aan, waarin Christus met Zijn autoriteit in het strijdperk treedt: “Het Koninkrijk van de wereld is gekomen aan onze Heer en Zijn Gezalfde, en Hij zal heersen voor de eonen der eonen!”

De woorden van Christus: “Mij is gegeven alle autoriteit in de hemel en op aarde” staan derhalve in verbinding met de oprichting van Zijn rijk op aarde en verplaatsen Zijn uitspraak aan het slot van Matt. 28 tot in de verre toekomst! Deze uitspraak staat overigens in volkomen harmonie met het getuigenis van Zijn komst tot Zijn volk, Matt. 24:30: “En zij zullen de Zoon des mensen zien, komend op de wolken van de hemel, met macht en veel heerlijkheid.”

Wij zien dus, dat deze woorden aan het slot van Matt. 28 op geen enkele wijze in onze tijd passen; want het is nog niet Christus, (wat immers voor

allen duidelijk zichtbaar is,) die de autoriteit over de naties uitoefent, maar het zijn de menselijke overheden, die de macht uitoefenen over de volken onder de leiding van de vorst van het autoriteitsgebied van de lucht, (Efz. 2:2) de god van deze eon, (2 Cor. 4:4) de Tegenstander van God.

Wij gelovigen worden vermaand, ons aan de boven ons gestelde overheden te onderschikken (Rom. 13:1) en inschikkelijk te zijn (Tit. 3:1). In het koninkrijk zal het echter omgekeerd zijn. Dan heersen de heiligen uit Israël op het politieke en geestelijke gebied, en zijn de volken hen ondergeschikt.

“. . . en maakt alle Naties to mijn leerlingen”

De zendingsopdracht, die de Opgestane aan de elf apostelen gaf, is dan ook voor die tijd bestemd: De onthulling van Christus in Zijn macht, Zijn aanvaarding van Zijn machtige heerschappij over de naties, zal de noodzakelijke opmaat daarvoor zijn. Dan zullen, wanneer Christus Zijn autoriteit op aarde uitoefent, ook Zijn apostelen, die door de eerste opstanding het beloofde land binnengaan, de eerste gevolmachtigden zijn. Degenen die daarop volgen zijn de honderdvierenveertig duizend uit Openbaring als de overwinnaars (Opb. 2:26-27). Ja, naar Psalm 110:3 zal op de dag van Zijn macht Zijn volk Israël vol van bereidwilligheid zijn.

Aangezien nu de koninkrijksbeloften in innige samenhang met elkaar staan, mogen wij in de zendingsopdracht zeker de voortzetting van Matt. 19:28 zien. Daar belooft Jezus de leerlingen dat ze op tronen zullen zitten wegens hun trouw. In Matt. 28 breidt Hij de toekomst van de apostelen zelfs zo ver uit, dat zij in de kracht van Zijn volmacht tot alle naties zullen heengaan, hen tot leerlingen makend!

De Zendingsopdracht van het lichaam van Christus

“Terwijl jullie dan heengaan, maakt al de naties tot leerlingen.” Dit bevel gaf Jezus Zijn leerlingen! Maken wij nu een vergelijking met de zendingsopdracht van de leden van het lichaam van Christus, dan kunnen wij vaststellen, dat dezen het in het geheel niet nodig hebben, zich de opdracht aan de leerlingen toe te eigenen, omdat zij immers een eigen opdracht ontvangen hebben, weliswaar niet door de apostelen der besnijdenis, maar door

hun eigen apostel, Paulus. Ook hij werd tot de naties gezonden (Hand. 9:15; 13:2+47; 22:2; 26:17). De elven ontvingen hun opdracht persoonlijk van hun Heer, terwijl Paulus door de geest van zijn volksgenoten afgezonderd werd (Hand. 13:2).

Welk een onderscheid er immers tussen beide opdrachten bestaat, zullen we in het vervolg nog gaan zien!

Nu is het duidelijk, dat de bediening van de apostel(en) aan de naties van hen uit aan hun ondergeschikten ter uitvoering werd doorgegeven. Geleijkerwijze is ook de opdracht van Paulus voortdurend op andere leden van het lichaam van Christus overgedragen geworden, en dit tot in onze tijd toe. Paulus' zending reikt tot aan het uiterste einde der aarde (Hand. 13:47), daarom beschouwde hij zich voor allen als schuldenaar en bezat een ononderbroken ijver om allen het evangelie te brengen (Rom. 1:14-15). Zijn onvermoeibaarheid in deze getuigendienst is erin gegrond, dat het de liefde van Christus was, die hem daartoe drong (2 Cor. 5:14). Voor Paulus volstond dat echter niet; hij zond ook zijn dienaars en medeapostelen uit (1 Cor. 4:17; 16:3; 2 Cor. 9:3; Efz. 6:22; Fil. 2:19, 23, 25, 28; Col. 4:8; 1 Thess. 2:3, 5; Tit. 3:12). Hoe nadrukkelijk vermaant en bemoedigt hij zijn geestelijke zoon Timotheüs: "Heraut het woord, sta erop, gelegen en ongelegen!" (2 Tim. 4:2). En hij zou zich niet door beschaming laten tegenhouden (2 Tim. 1:8, 12). En nu draagt hij deze dienst op het gehele lichaam van Christus over voor de totale tijdsduur van de huidige huishouding van de genade, terwijl hij Timotheüs aanwijzingen geeft: "En wat jij van mij hoort door vele getuigen, vertrouw dit betrouwbare mensen toe, die geschikt zullen zijn ook anderen te onderwijzen" (2 Tim. 2:2).

Op deze wijze heeft de onderwijsopdracht van Paulus steeds voortbestaan, tot op onze huidige tijd. En God heeft Zich daartoe mede betuigd, doordat Hij tot op de huidige dag de gelovigen evangelisten, herders en onderwijzers gegeven heeft (Efz. 4:11).

Hier, in de paulinische brieven, ligt nu werkelijk de zendingsopdracht van de uitgeroepen. En waarlijk, zowel voor de grote zendingsonderneming alsook voor de persoonlijke getuigenisdienst kan deze aansporing als basis en uitgangspunt worden genomen, waarbij Matt. 28 gerust aan Israël kan worden gelaten; dat zal de zendingsarbeid op geen enkele manier verlammen, maar integendeel zegenrijk verder doen gedijen. Ja, ze zal voor

velerlei conflicten en persoonlijke ontgoocheling bewaard blijven, die door het toe-eigenen van Matt. 28 natuurlijkerwijs zullen moeten ontstaan!

Nog een zeer belangrijk onderscheid

Hoewel nu beide opdrachten er raakpunten in hebben, dat ze van hen die ermee belast waren aan allen zouden overgaan, bestaat er ondertussen echter een zeer ernstige tegenstelling in de omstandigheden onder degenen die dat aan het uitvoeren zijn. Terwijl in het koninkrijk de Israëlitische zendingen onder de zekerheid van de door Christus uitgeoefende autoriteit tot de naties gaan en niemand zich mag wagen te verstouten hen aan te raken, zonder directe, zware bestraffingen over zich af te roepen (Jes. 60:12), wordt de zendingsofdracht van de uitgeroepen van het lichaam van Christus uitgevoerd, terwijl de Tegenwerker, Satan, de grimmige vijand van God, nog autoriteit onder de naties uitoefent. Daarom gaat vandaag de dag deze getuigenisdienst gepaard met veel leed en rampspoed, ja met vervolging tot aan de dood om wille van de waarheid.

Het erkennen en beseffen van dit feit zal ons ervoor bewaren, iets anders dan miskenning, lastering en lijden te verwachten. De mirakelzuchtige Joden ten tijde van Paulus verlangden naar tekenen en wonderen, de Grieken naar wijsheid van deze wereld, en zo bleef er voor Paulus niets anders over, dan om een gebodene van Christus Jezus te worden, een gevangene die in zijn lichaam de littekenen van de Here te dragen had (Gal. 6:17; Fil. 1:17, 20; Efz. 3:1)!

Houden wij het uiteindelijke doel van deze beide voor ogen, dan is ook daar een groot onderscheid vast te stellen, en wel tussen positionele gradaties van het heil, waarnaar de uitoefening van beide opdrachten leiden. Door de dienst van de apostelen der besnijdenis worden de naties tot leerlingen gemaakt. Een “discipel” is letterlijk een “leerling”, dat komt neer op iets als scholier of student. Daarmee zou evenwel met het oog op ons niet gezegd worden, dat wij niet ook nog “leerlingen” zouden zijn. Vaak zijn het juist de verst-gevorderden, die nog steeds met de grootste ijver leren.

Maar in het onderwijs bestaat er een groot verschil of men over het eerste leesboekje gebogen zit of op de hogeschool het laatste examen van beroepsbekwaamheid voor één van de hoogste werkkringen aflegt. Zo onge-

veer is de verhouding tussen de leerlingen-positie en die van een lid van het lichaam van Christus. Deze waarheid wordt er ook door bevestigd, dat Paulus de heiligen van die huishouding nooit met “leerlingen” aanspreekt, maar veel eerder met “zonen van God”, die hij tot de volwassenheid van mannen, tot de maat van de volgroeidheid van het complement van de Christus, wil leiden. Deze titel openbaart een geheel andere gradatie van heil dan louter deze “leerlingen-positie”. Voordat Timotheüs met Paulus samen was, werd hij nog leerling genoemd (Hand. 16:1); maar Paulus onthief hem van deze beginners-positie. Door het besef en de erkenning van Christus Jezus werd hij uit de onmondigheid in de mondigheid binnengebracht en om deze reden nooit meer in de brieven met “leerling” aangesproken.

Richten we onze blik op de getalsmatige oogst, die de dienst van de apostelen van de besnijdenis zou binnenbrengen, dan kunnen we vaststellen, dat dit elk uitverkiezingskarakter ontbeert; want ...

... allen zullen tot leerlingen gemaakt worden.

Allen worden omvat en bereikt en zullen in het bereik van zegen van Christus getrokken worden. Dat betekent, alle dan levende leden van de gezamenlijke naties.

Dit deel van het goddelijk reddingsplan is een groot deel van de Hebreeuwse Schriften toegewezen. Dit staat er echter in het geheel niet in de vorm van een geheim(enis). Al bij Abraham begint deze lijn van belofte: Want in hem en zijn Zaad zullen alle naties gezegend worden (Gen. 12:1; 22:18). Door Israël als een koninkrijk van priesters (Ex. 19:5) zal Christus deze heerlijke belofte tot vervulling brengen (Jes. 2:1-4). Het zijn in het bijzonder de Psalmen, die van dit komende koninkrijk op aarde profeteren, van de terugkeer van alle volken tot Jahweh, de Verbondsgod van Israël (Ps. 72:11; 82:8; 86:9; Jes. 66:18; Jer. 3:17). Andere Schriftplaatsen tonen duidelijk, dat deze allesomvattende reddingsdaad alleen door de zendingsdienst van Israël tot stand zal komen (Jes. 12:4; 11:10; 1 Kron. 16:9+28; Ps. 2:11; 9:11; 96:7+10; 66:8; 68:32; 99:1-7; 145:10-12).

Vanzelfsprekend gaat deze uitleg niet zover dat het de grote afval omvat, die door de verleiding van Satan aan het einde van het duizendjarige rijk ook nog even zal intreden, maar heeft alleen met toestanden hierbinnen te

maken.

Nadat deze grote opdracht van Israël met het hierin begrepen gevolg zo rijkelijk in de Hebreeuwse geschriften was vastgelegd, werd het tot een onvermijdelijke noodzakelijkheid, dat de apostelen, die met de koning, Christus, gedurende Zijn vernedering tezamen waren, Die nu op het punt staat, Zich aan de rechterhand van God te gaan neerzetten, deze bediening aan de naties toevertrouwd te zouden worden. De naar de hemel varende Heer had Zijn achterblijvende apostelen inderdaad geen beter afscheidswoord kunnen geven, dan hen aan hun heerlijke opdracht aan de naties te herinneren; Hij gaf hen dit echter over tot kennisgeving alleen, niet — nog niet — om te worden uitgevoerd.

Een Uitverkiezing — niet allen!

Maken wij een vergelijking van het voorgaande met het getalsmatige resultaat van Paulus opdracht, dan stoten we opnieuw op een opmerkelijk onderscheid. Terwijl de apostelen van de besnijdenis al de naties tot leerlingen zullen maken, gaat Paulus met zijn opdracht ervan uit, alleen een uitverkozen deel uit de mensheid tot Christus te brengen.⁵ Daarbij is er nu allereerst wel op te merken, dat Paulus in aanvang van zijn bediening ook het aardse koninkrijk afkondigde. In overeenstemming met deze verkondiging sprak hij alle mensen aan om zich te bezinnen (Hand. 17:30). Verder geeft hij in zijn verantwoording voor de koning Agrippa de verklaring af, dat hij van God tot de naties gezonden werd, “om hun ogen te openen, opdat zij zich zouden bekeren” (Hand. 26:17).

Nadat echter Israël, het koninkrijksvolk, opnieuw de verharding ten deel viel en God dientengevolge het koninkrijk op grote afstand plaatste, trad meer en meer de eigenlijke opdracht van Paulus op de voorgrond. Deze bediening kreeg nu een ander doel voor ogen, weliswaar niet plotseling, maar als een zich langzaam voltrekkende overgang, daarmee zouden immers al de ons geldende waarheden zouden worden binnengebracht. Ook werd daardoor de getalsmatige oogst voortdurend naar beneden bijgesteld. Aldus erkent de apostel 1 Cor. 9:19, dat hij nu alleen nog “het overblijfsel

⁵ Zie hiervoor onze publicatie: »Unsere Auserwählung in Christus«.

van hen” zou overtuigen. Dat is lang niet meer “allen”. En enige verzen later (v. 22) reduceerde Paulus het aantal nog verder, toen hij dit tot “enigen” terugbracht.

Wij kunnen deze discrepantie er alleen mee verklaren, dat Paulus zich van een bestaande opdracht verwijderde en zich tot een nieuwe wendt; dat betekent, dat hij het koninkrijk met de daarvoor geldende reddingsprincipes achterlaat en de huishouding van de genade op de voorgrond schuift (zie hiervoor vergelijkbare overgangen 1 Cor. 12:30-31; 2 Cor. 12:7-10).

Deze redding van louter individuen werd al geopenbaard, toen Paulus zich de eerste maal tot zuivere heidenen wendde (Hand. 13:46); daar werd van deze eerste gelovigen uit de naties gezegd: “... en (er) geloofden (louter) zoveel, als die tot eonisch leven bepaald waren.”

Dat is de maatstaf voor de eigenlijke opdracht van de apostel waarnaar hij ook handelde. Het resultaat dat hij onder de Romeinen wilde hebben, geeft hij met de volgende woorden aan: “... om ook onder jullie enige vrucht te hebben” (Rom. 1:13).

Een Alomvattend Heil

Nu houdt de paulinische boodschap zich niet uitsluitend en eenzijdig bezig met de uitverkozenen alleen, maar ook met de redding van allen. Dit heil is echter veel omvangrijker en reikt veel dieper dan dat, wat door de apostelen van de besnijdenis in het koninkrijk aan de naties zal worden gebracht. Want dit laatste omvat louter en alleen de dan levende naties.

Paulus afzondering maakt een verzoenings(uitkomst) voor al de aardse en hemelse schepselen bekend! Hij openbaart God als de Redder van alle mensen (1 Tim. 4:10), en naar Col. 1:20 omvat deze alverzoening zelfs de hemelse schepsels.

Deze allesomvattende redding was ten tijde van de apostel Paulus nog een geheimenis. Hij betuigt zelf, dat God deze bekendmaking van Zijn allesomvattende reddingsoogmerk van bijzondere termijnen heeft voorzien en hem, Paulus, als heraut voor deze heerlijke waarheid heeft ingezet (1 Tim. 2:6). Geen andere apostel of profeet voor hem had iets dergelijks verkondigd. Deze redding komt echter veel later tot verwerkelijking dan die andere opdracht, die in het duizendjarige rijk al de naties tot leerlingen maakt.

Het Doopbevel

Wanneer Christus wederkomt en de, Hem van Vader overgedragen, autoriteit in Zijn koninkrijk uitoefent, dan zullen de apostel(en) tot alle naties uitgaan en hen tot leerlingen maken. Ook het daaropvolgende bevel van Christus aan de apostelen zal dan uitgevoerd worden — om de naties in naam van de Vader en van de Zoon en de heilige geest te dopen.

Zolang het rijk van Christus niet opgericht is, kan ook deze opdracht niet uitgevoerd worden. De voor vandaag geldige zendingsopdracht baseert zich daarom niet op Matt. 28:18-20, maar alleen op 2 Cor. 5:14-21.

Bij het vergelijken van beide zendingsopdrachten stoten wij bij wezenlijke punten op een erg scherpe tegenstelling. Namelijk terwijl Christus de apostelen van de besnijdenis een helder doopbevel geeft, kan Paulus zeggen: “Want Christus heeft mij geen opdracht gegeven te dopen” (1 Cor. 1:17). Uiteraard kunnen deze beide volledig in tegenspraak staande uitspraken onmogelijk tegelijkertijd geldig zijn, anders zou men immers de apostelen daarmee tot redetwisters reduceren, waarvan de ene tegenover de ander zijn recht staande zou kunnen houden!

Maar ook in dit geval kan een weldadige harmonie worden (h)erkend, zodra van het Woord der waarheid, ook met betrekking tot de doop, recht wordt gesneden.⁶

Voor hen die arm aan besef zijn is in het duizendjarige rijk voor de, op de laagste trede van het heil geplaatste, naties de door de Israëlitische zendingen voltrokken waterdooop voor deze grote leerlingen-menigte tenslotte zeer betekenisvol en belangrijk. Veel hoger echter staat de doop, die Paulus in het lichaam van Christus leert. In het koninkrijk zijn de dopers mensen, die louter met water dopen. In het lichaam van Christus is echter Christus Zelf de Doper, die Zijn uitverkozenen, die immers niemand kent dan alleen Hij, al bij het eerste geloofsbegin met het hemelse element doopt: de heilige geest. Vandaar dat het verstandig en vol licht is, dat Christus Zijn apostel geen opdracht tot dopen heeft gegeven, omdat juist aan de geestesdooop geen menselijke handen deel kunnen, noch mogen, hebben!

⁶ Zie onze publicatie “»Die biblische Lehre von den Taufen«.”

Van de Doop tot Onderwijs

De opdracht gaat van de doop over op het onderwijs: "... en hen onderwijzend alles te onderhouden, zoveel als Ik jullie zou gebieden" (Matt. 28:19).

Met deze woorden stelt Jezus de apostelen als onderwijzers van de naties aan. Aan deze opdracht der Besnijdenis moeten wij het grootste belang toekennen. Het is namelijk volkomen onmogelijk, deze opdracht vandaag de dag binnen het lichaam van Christus onder te brengen, aangezien deze Leerstoel al bezet is, en wel door de apostel Paulus!

In goddelijke autoriteit stelt Paulus zich voor aan de uitgeroepen van het lichaam van Christus als hun (enige) onderwijzer (1 Tim. 2:7; 2 Tim. 1:11). Wordt de onderwijsopdracht uit Matt. 28 desondanks in onze huidige huishouding geforceerd binnengebracht, dan stelt men de apostelen als rivalen tegenover elkaar, die elkaar om deze enkele positie bestrijden. Laten wij daarentegen die onderwijsopdracht daar, waar deze thuishoort, dan laat zich een vreedig en harmonisch plaatje zien. Voor de apostelen van de Besnijdenis kan de opdracht, om onderwijzers van de naties te zijn, louter en alleen voor het duizendjarige rijk in aanmerking komen. Dat stemt op zijn beurt weer geheel overeen met de Hebreeuwse geschriften. Naar Jes. 2:3 zullen dan de naties zich in Jeruzalem laten onderwijzen. "En Hij zal ons Zijn wegen onderwijzen en wij zullen op Zijn paden willen wandelen," zo luidt dan de belijdenis van de volkeren! "En de kusten zullen," profeteert de profeet Jesaja verder (42:4), "ongeduldig op Zijn onderwijs wachten." De uitgezonden dragers van dit alles zullen Israëlitische zendelingen zijn.

Uit de voor het koninkrijk bestemde Schriftdelen is de woordelijke inhoud van dit onderwijs goed vast te stellen. Zo zegt bijv. Ps. 2:11-12 "Dient Jahweh met vrees, en vrees met beven! Kust de Zoon, opdat Hij niet toorn en jullie omkomen op de wegen, wanneer slechts een weinig Zijn toorn doet ontbranden." Vrees, beven, toorn en gericht is de wezenlijke inhoud van deze leer. Zij is sterk wettisch en zodoende met dreigingen gevuld. Naar Opb. 14:6 wordt dit als het eonische evangelie betiteld; dat betekent, het heeft een geldigheid voor geheel de Eon van het Koninkrijk.

Dit begint met: "Vrees God..." en brengt Hem, God, voornamelijk als Schepper aan de mensen nabij. Ook in de evangeliën bevinden zich ettelijke gelijkkluidende uitspraken: "Hij zal de naties gericht verkondigen,"

zo citeert onze Heer uit Jesaja 42:1. En Markus 11:17: “Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden voor alle naties.” De betekenis, die zich uit deze beide passages laat samenvatten heeft tot resultaat, dat de naties — door gericht — tot aanbidding gebracht zullen worden.

Een ander Onderwijs

Echter aan de paulinische opdracht aan de naties ligt een ander onderwijs ten grondslag. Wat de evangelistische kant daarvan betreft, is het precies het tegendeel van een vreeswekkende boodschap. Een in Christus verzoende God wordt de mensen nabij gebracht, die hen hun krenkingen niet aanreken (2 Cor. 5:18-21), en zelfs een beroep op hen doet, de verzoening aan te nemen. In plaats van: “Vrees God,” spreken de dienaren Gods nu: “Wij dringen aan voor Christus: Wordt met God verzoend.” Degenen die deze reddingsdaad in geloof door de genade Gods aannemen kunnen, mogen God “Abba, lieve Vader” noemen en treden de kinder- en Zoonstand binnen! Dit is wezenlijk van een hogere genade-klasse dan die van de leerlingen op aarde.

Het schijnt dat men de huidige staat van genade in het geheel niet in staat is juist te waarderen, zolang men het lage niveau van de heilspositie van de naties in het duizendjarig rijk niet (h)erkent heeft.

Ook wat betreft het karakter van de onthulling passen beide opdrachten op geen enkele wijze bij elkaar. Zoals als gezegd is, is het onderwijs dat door de apostelen van de besnijdenis te verkondigen is een helder onderwerp van de voorafgaande onthulling door al de Hebreeuwse Geschriften heen. Geheel anders is het gesteld met de goddelijke waarheden die aan de Apostel Paulus onder de naties tot onderwijs opgedragen zijn. Herhaaldelijk betitelt hij ditzelfde als geheimenissen, welke alleen hem toevertrouwd zijn geworden om te openbaren en bekend te maken.

Zie hiertoe de volgende Schriftplaatsen: Rom. 16:25; Efs. 1:9; 3:4+9; Col. 1:26.

Dat God een huishouding had voorzien, waarin Hij Zich zonder Zijn middellaarsvolk Israël direct tot de naties zou wenden, en dan uit dezen (zoals uit Zijn volk Israël) uitverkozenen zou roepen, die met Christus in de hemelwereld zullen heersen, was tot op deze apostel Paulus een geheim

waarnaar wij tevergeefs in de Evangeliën of in andere vroegere Schriften kunnen zoeken.

Men meent nu, toch iets van deze geheimenissen in de Schriften voorafgaand aan de brieven van de Apostel Paulus te vinden, en aldus zou de Apostel daaraan zijn blootgesteld, alsof hij zich aangematigd zou hebben van geheimenissen te spreken, die er in werkelijkheid in het geheel niet zouden zijn.

Dit onderscheid tussen de twee opdrachten verdiept de bestaande onderverdeling tussen deze beiden enorm. Matt. 28 heeft juist openlijke verbindingen met de Hebreeuwse Schriften, terwijl de paulinische boodschap eenvoudig als een geheim verborgen was.

Ik ben met jullie al de Dagen tot de voltooiing van de Eon

“En zie, Ik ben met jullie al de dagen tot de voltooiing van de eon. Amen!” met deze woorden sluit Jezus Zijn opdracht aan de apostelen af (Matt. 28:20). Deze slotzin maakt het volkomen duidelijk, dat de gehele opdracht voor het duizendjarige rijk bestemd is, wanneer Christus aanwezig zal zijn.

Uit datgene wat eraan voorafging, blijkt het, hoe deze belofte te begrijpen is. Gedurende Zijn aardse dagen was Jezus persoonlijk met Zijn leerlingen tezamen. Toen de tijd van Zijn wegneming naderde, beloofde Hij hen de geest in plaats van Zijn lijfelijke aanwezigheid (Joh. 16:7). Behalve die veertig dagen (Hand. 1:3), waarin Hij Zich door hen liet zien, was de geest bij de apostelen in plaats van van Jezus' persoon tot aan hun dood.

Wanneer Hij hen nu hier opnieuw Zijn persoonlijke “Met-hen-zijn” belooft, dan kan dat alleen op de toekomst betrekking hebben, wanneer de apostelen zullen zijn opgestaan. En dit zal in het Koninkrijk, in de toekomstige eon, vervuld worden. Dan zal de persoonlijke aanwezigheid van Jezus niet alleen tot enkele jaren beperkt zijn, maar gedurende de gehele duizend jaren aanhouden. Hij zal dan zowel boven bij Zijn leden, alsook bij Zijn volk Israël op aarde zijn.

De tijdsaanduiding voor de duur van Zijn aanwezigheid “tot de voltooiing van de eon” is typerend voor het Koninkrijk. Het is de heils-voorstelling van het volk Israël. In “de eon” binnengaan, is qua betekenis hetzelfde als het binnengaan van het genieten van het Koninkrijk, en dat is de voor Israël

geopenbaarde, toekomstige heerlijkheid.

Deze persoonlijke aanwezigheid van Jezus, uitgedrukt door de woorden “Ik ben met jullie al de dagen,” laat zich daarom niet op de leden van het lichaam van Christus overzetten, aangezien Hij tot hen in een “geestelijke” relatie staat. Door en in de geest is Hij voortdurend bij elk lid van Zijn lichaam. Het feit van Zijn aanwezigheid voor de gelovigen van de huidige huishouding is dit: “Christus te-midden-van jullie” (Rom. 8:10; 2 Cor. 13:5; Gal. 4:19, enz.), en dat is veel meer dan het “met jullie zijn al de dagen,” zoals dat in het duizendjarig rijk het geval zal zijn.

Wij zien, dat het ten alle tijden toepassen van Matt. 28:19-20 op de leden van het lichaam van Christus een afglijden van hun hoge positie naar die van de lagere aardse zegeningen van Israël met zich meebrengt. En dat lijkt sterk op een toe-eigenen van andermans eigendommen! Het komt er op neer het brood van de kinderen te pakken, zoals Jezus dat Zelf beoordeelde (Mark. 7:27).

Ligt er een zegen op het Zendingswerk?

We vervolgen nu met een verdere bijdrage tot opheldering van het rechte en juiste snijden van het Woord der waarheid. Men zou kunnen vragen: Is de zegen, die God op het zendingswerk legt, die voor het grootste deel naar men aanneemt op grond van Matt. 28 kan uitvoeren, niet een bevestiging voor de juistheid van het gebruikmaken van deze opdracht door het lichaam van Christus?

Hierop moet dieper worden ingegaan, want het is zo dat bij het uitvoeren van Zijn opzet God soeverein optreedt en Zich niet laat ophouden of tegenhouden, wanneer de Zijnen zich daarbij op uitspraken baseren die niet voor hen gelden. God had immers anders in de loop der eeuwen het uitgeroepen lichaam van Christus al van vele terreinen moeten laten terugtrekken, terwijl er ook nu al te vaak onschriftuurlijk wordt opgetreden en er geen gelovigen bestaan, die niet enigszins onder dit oordeel vallen. Ja, het schijnt zelfs zo te zijn dat, wanneer God naar dit principe gehandeld had, de uitgeroepen al lang uitgestorven en verdwenen zouden moeten zijn.

Het moet ook gezegd worden, dat de velen die in de zending tot levend geloof in Christus kwamen, toch nog steeds enkelingen uit hun volkeren

blijken te zijn, waarmee ook deze oogst nooit de grenzen van een uitverkiezing overschrijdt. God beweegt Zich overeenkomstig Zijn eigen wil voorwaarts, en het onbegrip van Zijn wegen van onze kant is voor Hem geen hindernis.

Zegen rechtvaardigt geen vals onderwijs

Omgekeerd moeten wij weer zeggen: “Inderdaad, waar zouden wij zijn, wanneer een ieder op grond van een ergens of ooit ontvangen zegen zijn gehele onderwijs wil rechtvaardigen!” Ook in de vele verstarde sekten, waar men bijv. de wet opnieuw opricht, ja zelfs tot reddingsnorm maakt en over allen die er niet aan mee doen de banvloek uitspreekt — ja, ook daar bestaan er werkelijke leden van het lichaam van Christus door het geloof aan de Gekruisigde en Opgestane!

Maar met het aanwezig zijn van gelovigen in die vermelde kringen kan men bij lange na niet al hun onderwijs rechtvaardigen en goedkeuren. Dat zou immers een principe zijn, waarmee elke misvatting kan worden gehandhaafd!

Helaas kan er zich onder deze dekmantel zoveel gevaarlijk en verleidelijk onderwijs verschuilen, wat daarmee haar verderfelijke aard het lichaam van Christus binnen weet te brengen. Zodoende kan en mag de zegen, die met het wereldwijde zendingswerk gepaard ging, welke immers voor het grootste deel naar Matt. 28 uitgevoerd werd, nooit als bevestiging van de juistheid van het overdragen van dit zendingsbevel op de leden van het lichaam worden aangezien en benut.

Het kan niet zo zijn dat één of andere goddelijke zegen aan te halen is, om zonder meer het onderwijs, waarnaar men werkzaam is, goed te keuren.

Eén van de belangrijkste toetsingscriteria is en blijft zowiezo toch het juiste en rechte snijden van het Woord der waarheid! En alleen dit kan ons voor een verkeerd gebruik van uitspraken van God bewaren.

Het Christendom - een fiasco ?

Er mag niet aan voorbij gegaan worden, dat ieder verdraaid gebruik van een Schriftwoord nadelige gevolgen voor Gods zaak heeft. De vermenging van

deze beide opdrachten enerzijds, en de goddelijke heilswerkzaamheid in de huidige huishouding anderzijds, heeft in de wereld aanleiding gegeven tot het vellen van een geringschattend oordeel over het Christendom.

Omdat men de zendingsofdracht uit Matt. 28 het lichaam van Christus heeft binnengedragen en daarmee ook dit heilsprogramma: “Al de naties tot leerlingen te maken,” met de daaruit ontstane leuzen zoals bijv. onder andere “de wereld voor Christus,” ook aan de oren van de wereld heeft opgedrongen, is men algemeen naar deze maatstaf ook het waarheidsgehalte en de oogst gaan waarderen.

Aangezien nu in de laatste tweeduizend jaar zelfs niet één natie tot leerling van Christus kon worden gemaakt en dit doel tot op de huidige dag op geen enkele wijze ook maar bij benadering bereikt kon worden, aldus velt men nu ook het oordeel naar het resultaat, dat zich afgetekend heeft: dat het Christendom een fiasco is, wat het in feite ook zou zijn, wanneer Matt. 28 voor vandaag geldig zou zijn.

Verkeerd geörentieerde gelovigen kunnen door deze verdraaide zienswijze zelfs terneergedrukt en in het geloof aangevochten worden. Maar beoordeelt men de oogst van de nu bijna tweeduizendjarige Evangelieverkondiging naar de juiste maatstaf van het principe van de uitverkiezing, dan is alles in harmonie.

Het gehele verloop van het heilshandelen van God geschiedde naar Zijn wil; want gedurende de gehele tijdsspanne was er geen enkele generatie waaruit geen leden van het lichaam van Christus werden uitgeroepen, en ook heeft deze uitroeping op geen enkel moment een onderbreking ondergaan.

Een ernstige vermaning

Aan de hand van deze uitgekozen goddelijke uitspraken werd een beknopt onderricht tot juiste uitvoering van 2 Tim. 2:15 gegeven en is er gelijktijdig waarschuwend gewezen en opmerkzaam gemaakt op de betreurenswaardige gevolgen van het verkeerde snijden van het Woord der waarheid. Wij konden zien, hoe de juiste (onderver-)deling zovele zware problemen oplost en de Schrift in haar volle harmonie aanbiddingswaardig laat staan, het hart met dank en aanbidding vervullend wegens de in Gods heilsplan beschikte

wijsheid.

Van nu af aan brengt ons dit toegepaste goddelijke principe uit ieder Godswoord een zegen, zelfs wanneer wij er door onderwezen worden, ons geloofsleven juist naar de specifiek aan ons gerichte Schriftgedeelten op te gaan bouwen en te bevorderen.

Daarentegen brengt verkeerd snijden maar al te vaak een controverse de Schrift binnen, die dan een verkeerde beoordeling met zich meebrengt en tot een welkom handvat voor critici kan worden.

Onder mensen behoort het tot één van de grootste beledigingen en beschimpingen, wanneer men ware en oprechte redevoweringen zo reorganiseert, dat aan hen een onzuiver motief ondergeschoven wordt. Nog vaker kon degene die zo met de woorden van anderen omging, openlijk worden gedwongen om het te herroepen. Hoeveel te zwaarder moet het dan wegen, wanneer goddelijke uitspraken zo behandeld worden! Naar 2 Tim. 2:15 zullen zulke kwade werkers beschaming ten deel vallen, terwijl een juist en recht snijden hen daarvoor zal bewaren.

Wij mogen er niet aan voorbij gaan, dat dit oordeel met het oog op de zwaarte van dit dwalen nog mild is. Dat komt vanwege het feit dat wij in een huishouding van de diepste, zuiverste en ongemengde genade leven. Onder de wet daarentegen vordert zulk een vergrijp de doodstraf. Hananja, de profeet, die het zich veroorloofde, aan een profetie over de duur van de Babylonische ballingschap een verandering aan te brengen, moest als straf nog datzelfde jaar sterven (Jer. 28). Zo werd het foutieve snijden toen onder de wet vergolden.

Hoewel de huishouding van de genade door een zodanig in strijd met de regels handelen nog veel meer te lijden heeft, wordt er daarvoor toch alleen maar beschaming aangekondigd. En toch, wat zal dat zijn, om voor het podium van de bēma van Christus zijn levenswerk te zien verbranden en als een beschaamde werker daar te staan!

Desalniettemin wordt er aan deze vermaning van zovele kanten maar weinig aandacht geschonken. En daar waar ze werkelijk in de daad omgezet wordt, moet ze zich niet zelden lelijke benamingen laten welgevallen en zich als uitschot, dat Gods Woord zou verminken, laten behandelen. Hoe gemakkelijk worden toch zovele van Zijn geliefde kinderen door vooroordelen, die zich zonder tegenspraak van anderen handhaven, hiervan even-

eens weggehouden, zonder te beseffen dat zij iets van het beste uit de hand van hun Heer van zich aan het wegstoten zijn.

Het is daarom zeer belangrijk, dat men leert onderscheiden tussen goddelijke openbaring en menselijke overlevering, terwijl de laatste voor een groot deel goed gecamoufleerd in het gewaad van de waarheid, zo onder de uitgeroepen kan blijven bewegen.

Deze uiteenzetting mag daarom niet afgesloten worden zonder iedere lezer, die deze wijze van Schriftuitlegging voor de eerste maal tegenkomt, hartelijk te vermanen, dit(zelfde) toch zonder vooroordeel en niet door andere meningen vooringenomen, zelfstandig en in vrijheid te toetsen met een gebed van het hart tot de Heer om het juiste inzicht. Dat is de God welgevallige weg, en Hij zal elke verlangend hart daarin doen welslagen, de gehele bevrijdende en gelukkig makende waarheid te gaan erkennen. Dat werkt Hij nog steeds in velen van de Zijnen tot lofprijs van de heerlijkheid van Zijn genade!

“Leg uzelf erop toe, uzelf God beproefd voor te stellen, als een onbeschaamde arbeider, die het woord van de waarheid juist en recht snijdt”

Aan de grenslijn tussen de overgangshuishouding en de geheime huishouding van de genade van God

Het vinden van de juiste weg

Het komt niet zelden voor, dat gelovigen, die begonnen waren de vermaning van 2 Tim. 2:15 op te volgen en daarin ook al bepaalde stappen gemaakt hebben, plotseling opnieuw op ernstige moeilijkheden stoten. Erkende en in de erkenning opgenomen deling van het Woord der waarheid schijnt opeens door bepaalde Schriftplaatsen in twijfel getrokken te worden of zelfs als verkeerd of onjuist te worden afgedaan.

Oprechte en waarheidliebende gelovigen, die al iets van de zegen van juiste en rechte Schriftdeling ervaren hebben, kunnen door zulke moeilijkheden in een innerlijke nood geraken, ja, zelfs tot een crisis in het geloofleven worden gevoerd.

Voor de gelovigen is er juist hier het gevaar van blijvende schade aanwezig, wanneer zulk een crisis niet op de goede wijze overwonnen wordt. De schade en het gevaar bestaan daarin, dat men de weg van eigen conclusies gaat betreden en dan in de mening een buitengewone ontdekking te hebben gedaan, zich een opstelling aanmatigt om het van God, en door Hem beroepen onderwijzers, gegeven onderwijs te gaan corrigeren. Vanuit deze verkeerde instelling zijn er al vele onjuiste opvattingen geboren, die als nieuw licht zijn gekenmerkt en de gemeenten werden binnen gebracht.

Oprechte en in de ootmoed wandelende gelovigen vinden echter ook de juiste weg uit een crisis van besef en erkenning die tot het ware licht voert. Net als bij andere moeilijkheden, leggen zij ook een zodanige aan de Heer voor met de bede om een geest van waarheid en onthulling. Of het nu is, om zelf de juiste waarheidslijn te hervinden, of ook, om onder de vele uitleggingen, die welke door de heilige geest gewerkt is als de ware en echte te gaan (h)erkennen en aan te nemen.

Er zou nog veel meer gedacht behoren te worden aan het vragen om een dieper besef en beter licht om de Heer bijzonder behagen, vooral, wanneer men zich inspant, om de verhoring zo te gebruiken, dat de wandel naar een hogere heiligingsniveau kan worden gebracht.

Het Probleem aan het slot van het boek Handelingen

De reeds genoemde moeilijkheden ontstaan maar al te gemakkelijk daar, waar de overgangshuishouding tot haar afsluiting komt en de huidige, die van het geheim(enis), aanvangt. Wij zullen nu een probleem tegemoet treden, dat aan deze grens(lijn) zou kunnen ontstaan en aan de hand van gezonde delingsprincipes praktisch een bevredigende oplossing tonen.

De genoemde overgang bevindt zich zoals bekend is aan het slot van het boek Handelingen, Hand. 28:28-31. “Het zei jullie daarom bekendgemaakt, dat deze redding van God aan de naties gezonden is geworden; zij zullen ook horen! Hij bleef dan twee gehele jaren in een eigen huurwoning en heette allen welkom, die tot hem kwamen; hij kondigde het koninkrijk van God af en onderwees dat wat de Heer Jezus Christus betreft met alle vrijmoedigheid en ongehinderd.”

Toen het openbaar werd bij die, een gehele dag durende, gedenkwaar-

dige bespreking van Paulus met de Joden van Rome, dat ook dezen zich in het algemene afwijzen tegen Jezus Christus bij hun volk aansloten, sprak de Apostel, door de geest van God geprikkeld, de verharding van de Jesaja over hen uit (Hand. 28:23-27).

In dit citaat van Jesaja kunnen we de goddelijke daad zien van schorsing, uitstel of terugname van het op Pinksteren aangebroken koninkrijk.

Uitstekend! Maar hoe kan Paulus direct daaropvolgend, in nota-bene de drie laatste verzen, opnieuw geheel overeenkomstig het koninkrijk spreken? Hoezo kan de apostel zeggen: “Deze redding van God,” die de Joden hadden verworven, is aan de naties gezonden, waar hij toch tevoren al de herautboodschap van Christus Jezus met de onthulling van een geheimenis aan de naties bracht (Rom. 16:25)? En waarom verkondigt hij desalniettemin nog steeds het koninkrijk van God verder alsmede dat, wat de Heer Jezus Christus betreft, ook nadat hij al betuigt had, dat hij Hem naar het vlees niet meer zo zou kennen (2 Cor. 5:16)?

Met het oog op deze uitspraken van de apostel kan de vraag nu opkomen: Heft hij daarmee dan op wat hij tevoren gezegd heeft, en bestaat na de afsluiting van het boek Handelingen het Koninkrijk nog voort?

In werkelijkheid kent de Schrift echter zulke vragen niet. Alles verloopt goed en zonder protest tot aan het slot van het boek Handelingen toe. En deze weg, die met het ware licht van Gods uitspraken wordt beschenen, waarop alle onduidelijkheid verdwijnt en die het hart van pijnlijke vragen bevrijdt, zullen we nu betreden.

De opdracht van het boek Handelingen

Deze opdracht vinden we direct aan het begin van het boek en is met slechts enkele woorden uit de mond van de Opgestane duidelijk vastgesteld. In die veertig dagen sprak Hij met de apostelen, over wat het Koninkrijk van God betrof (Hand. 1:3). De opdracht van het boek Handelingen kon niet treffender worden uitgedrukt met zo weinig woorden. Daarmee wordt het zo gekenmerkt dat men dit ook als opschrift zou kunnen gebruiken. Dit thema wordt door het hele boek heen zo trouw gebleven dat er met geen vingerbreed van wordt afgeweken. Daarentegen houdt het zich volledig afzijdig van de zaken die het uitgeroepen lichaam van Christus betreffen.

Overzien wij in grote trekken de opbouw, dan valt het boek in drie onderverdelingen uiteen:

1. het Koninkrijk aan het volk aangeboden,
2. het Koninkrijk door het volk afgewezen,
3. het Koninkrijk door God teruggetrokken.

De vraag van de apostelen: “Here, richt U in deze tijd het Koninkrijk voor Israël weder op?” (Hand. 1:6), beantwoordt God aan het slot van het boek Handelingen met een duidelijk en niet mis te verstaan “Nee!” want door de hernieuwde verharding van het volk heeft Hij het aanbreken van het Koninkrijk voor onbepaalde tijd naar de toekomst opgeschoven.

Ook uit de ontwikkeling van het grote thema van dit Bijbelboek zelf valt af te leiden, dat er louter waarheden van het Koninkrijk worden behandeld. Zelfs de apostel van de naties, Paulus, verschijnt daarin alleen als dienaar van het Koninkrijk. Slechts in Hoofdstuk 13 wordt er heel kort van Paulus eerste bekendmaking van de rechtvaardiging door geloof melding gemaakt (v. 39) met daarop de grote gebeurtenis van het stichten van het lichaam van Christus uit de naties (v. 46-48). Maar deze nieuwe start wordt ook direct weer losgelaten, alsof het hier slechts om een bijkomstigheid gaat, een onbelangrijke aangelegenheid, en daarna gaat alles weer op de oude voet verder.

Voor het overige vinden we in het boek Handelingen zo goed als niets terug van de bijzondere opdracht van Paulus. Hij verricht hierin zonder uitzondering een Koninkrijksdienst, alsof hij geen andere opdracht uit te voeren had.

Hierin zien wij Paulus twee opgaven doorvoeren:

1. Hij verkondigt de buitenlandse joden van de diaspora het Koninkrijk en
2. dient tegelijkertijd priesterlijk de naties, dat betekent, hij oefent dezelfde dienst uit die Israël als priestervolk in het duizendjarig rijk aan de naties zal verrichten.

***Het wezenlijke onderscheid tussen het boek Handelingen
en de paulinische brieven***

Het eigenlijke essentiële in het onderscheid tussen die beide, voor zover het de naties betreft, baseert zich daarop, dat er twee evangeliën⁷ voor hen bestaan. Het ene, dat al duidelijk en veelvuldig in de Hebreeuwse geschriften geopenbaard was, belooft de naties zegen via een bekeerd Israël. Hierin is het principe heersend: Israëls redding is het heil voor de naties, of negatief uitgedrukt: Israëls krenking (hun Gods hart kwetsende zonden en hun ongehoorzaamheid) is een hindernis voor de redding van de naties. Dat is de heilsboodschap van het boek Handelingen.

Echter naast dit alles heeft God nog in een ander heil voor de naties voorzien, hetwelk Hij in Zichzelf verborgen heeft gehouden, totdat de afvalligheid van Israël na Pinksteren hernieuwd openlijk aan de dag kwam. In deze blijde boodschap, waarvan Paulus de afkondiger werd, werkt God volgens een ander principe, namelijk: Hun (Israëls) krenking is de redding van de naties.

Van dit geheime voornemen van God is voorafgaand aan Paulus in de gehele Schrift niets te vinden. En daaruit volgend mocht dit toen uiteraard in het geheel nog niet bekend zijn; want door een boodschap, die de naties gelijktijdig, zowel door Israëls gehoorzaamheid alsook door hun ongehoorzaamheid, redding zou aanbieden, zou een grote verwarring kunnen worden aangericht. Deze redding, welke zich op Israëls afvalligheid baseert en de geredden uit de naties in de hoogste, ja zelfs hemelse posities verheft,

⁷ Zie onze publicatie »Die zwei unterschiedlichen Evangelien«

verkondigt Paulus niet in het boek Handelingen, maar maakt ze door zijn brieven bekend.

Verder kan er nog worden opgemerkt, dat God voor de naties de deur tot de Koninkrijks-zegeningen niet door Paulus, maar door Petrus openmaakte. Deze apostel had voor de Here de sleutel daartoe verkregen (Matt. 16:19). Hiermee opent hij opnieuw, figuurlijk gesproken, voor zijn volk de deur tot het Koninkrijk (Hand. 2:14-41) en later in het huis van de proseliet Cornelius (Hand. 10:44, 48) ook voor zodanigen uit de naties, die zich net zo tot het volk Israël verhielden.

Ook bij het Apostelconvent was er van deze Koninkrijksdienst sprake. Petrus zei: “Mannen, broeders, jullie zijn ervan op de hoogte, dat God mij al in de begindagen onder jullie heeft uitgekozen, zodat daarmee de naties door mijn mond het woord van het evangelie zouden horen en zo tot geloof zouden komen” (Hand. 15:7). Daar komt nog bij, wat Paulus van zijn opdracht zegt: “Derhalve ben ik, Paulus, de gebundene van Christus Jezus voor jullie, die uit de naties zijn — immers jullie hebben van de huishouding van de genade van God gehoord, die mij voor jullie gegeven is . . .” (Efz. 3:1-2). En verder zegt hij daarover: “. . . door het Evangelie, van hetwelk ik dienaar geworden ben” (v. 7).

Wie hier slechts één evangelie (blijde boodschap) meent te zien, maakt de beide apostelen tot elkaar wederzijds bestrijdende dienaren van God, waarvan elk de door God aangestelde wil zijn, om dit ene evangelie onder de naties te brengen!

Petrus bracht de zegen tot de naties, zoals de volken die in het duizendjarig rijk onder Israëls leidende rol genieten zal. De genade van zijn evangelie was geen geheim(enis), aangezien hij in zijn eerste brief zei, dat de profeten daarover al geprofeteerd hadden. Dit vormt ook de hoofdinhoud van zijn brief, die hij tot zijn joodse geloofsgenoten van de diaspora schreef.

Met het evangelie, waarvan Paulus dienaar was, voert God evenwel een geheel andere opzet uit: Het verzamelen van de uitverkoren leden van het lichaam van Christus, het hemelse instrument, dat hemelse zegeningen verkrijgt en wier uitverkiezing al voor de nederwerping van de wereld vaststond (Efz. 1:3-4). Van zulk een zegen voor de uitverkorenen uit de naties en enkelingen uit Israël spreekt geen enkele profeet! Dit evangelie was dan

ook een geheim(enis), totdat het voor Paulus ontsloten werd en hem ter bekendmaking werd overgegeven (Efz. 3:8-9).

Zonder dit te beseffen kan men maar al te gemakkelijk denken, dat Jacobus bij het Apostelconvent van deze gemeente gewag gemaakt heeft, toen hij zei: “Mannen, broeders, hoort mij aan! Simeon heeft geschilderd, hoe God er eerst op toe heeft gezien, Zich uit de naties een volk voor Zijn naam aan te nemen” (Hand. 15:13-14). Maar juist het aansluiten van hem bij Simeon (Simeon = een vorm van Simon, dus Petrus) toont al aan dat hij zich geheel op de Koninkrijkslijn bevindt. En wanneer Petrus erkent, dat de in Paulus’ brieven vastgelegde opdracht moeilijk te begrijpen is (2 Petr. 3:16), hoeveel te minder had Jacobus dan, die nog ver onder Petrus stond, daarvan begrepen! En hoe onmogelijk was het voor hem, om over de uitgeroepen uit de naties beslissende uitspraken te doen!

Terwijl de apostelen van de Besnijdenis nu er noch toerusting, noch opdracht, toe verkregen, om Paulus met zijn dienst mee te helpen, bezat hij daarentegen niet alleen een omvangrijk besef betreffende het Koninkrijk, maar heeft hij zelfs in Gods opdracht ook actief een Koninkrijksdienst uitgevoerd. En het is van deze dienst dat het boek Handelingen verslag doet (waarvan schrijver immers bekend is als Lukas).

Paulus had daarmee tot aan de intrekking van het Koninkrijk een dubbelopdracht door te voeren. De volgende vergelijkende samenvatting poogt dit overtuigend aan te tonen:

Zijn Dienst en Zijn onderwijs

De Dubbele dienst van de Apostel Paulus

	<i>in het boek Handelingen</i>		<i>in zijn Brieven</i>
16: 3	Paulus besneed Timotheüs om wille van de Joden	Gal. 2:3	Titus wordt niet besneden om wille van de Joden
28:17	Paulus getuigt dat hij niets doet wat tegen de vaderlijke gebruiken is	Gal. 5:2	stelt hij zich tegenover de Besnijdenis
21:26	stelt zich onder de gelofte van een Nazoreër	Rom. 6:14	proclameert de vrijheid van wet
23: 6	belijdt hij zich tot de joodse verwachting	1 Thess. 4:17 Efz. 1:12	belijdt hij zich tot een nieuwe, eraan voorafgaande verwachting
28: 8	geneest hij de Vader van Publius	1 Cor. 12:31	stelt hij de alles overstijgende weg op de voorgrond
26:22	verzekert hij, dat hij niets zegt, behalve wat de profeten alsook Mozes spreken	Efz. en Kolosensen	verkondigt hij de Geheimenissen van de uitgeroepen, die noch bij Mozes noch in de profeten te vinden zijn
26:17	is hij tot een Koninkrijksdienst geroepen	Efz. 3	is hij voor de verkondiging van een Geheimenis geroepen
17:30	onderwijst hij redding door bezinning, (bekering, werken)	Rom. 3:24-26	onderwijst hij Redding door Rechtvaardiging op grond van geloof
17:31	komt Christus als Rechter wil Paulus de Joden in Bezug auf Jesus vanuit de wet en de Profeten overtuigen	Fil. 3:20 Efz. 3:9	komt Christus als Redder wil Paulus allen erover verlichten, wat de huishouding van het geheimenis inhoudt

Deze samenvatting toont dringend de noodzaak aan, om tussen de brieven van Paulus en het boek Handelingen een strikte scheidingslijn te trekken. Anderzijds, wanneer wij alles op één enkele verwachtingslijn zouden zien voltrekken, brengen wij daarmee Paulus in grote tegenspraak met zichzelf. Houden wij ons echter aan de juiste en rechte verdeling, dan is alles helder.

In de brieven brengt Paulus onder de naties de zegen, die tot dan toe nog verborgen was en die tot zijn voorwaarde de verharding en de terzijdestelling van Israël heeft. Maar in het boek Handelingen biedt hij tot aan het slot (met uitzondering van hoofdstuk 13) zijn volk het Koninkrijk aan, en in nauw verband daarmee deelt hij aan de naties de Koninkrijkszegen uit, zoals die hen ooit in het duizendjarig rijk onder Israëls leidende rol ten deel zal vallen.

M. Jaegle en medewerkers

Gib uns MOSES heißes Flehen
für der Brüder Not und Schuld,
seine Sanftmut, sein Verstehen,
seine Güte und Geduld
Nicht mehr lockt die Welt mit Schätzen
den, der nur noch Dir vertraut,
der entfliehend ihren Netzen
Dich, den Unsichtbaren schaut.

Gib uns DAVIDs Demut
kleide uns in stille Freude ein
gib uns sein Vertrauen im Leide
auf Dich und den Herrn allein, -
seine Ehrfurcht, seine Treue,
seinen königlichen Geist
und ein Herz, das stets aufs neue
singend Deine Liebe preist.

Gib wie STEPHANUS uns Frieden
mitten in der Angst der Welt
da das Los, das Du beschieden,
uns in diesen Kampf gestellt.
Mit der Finsternis zu streiten,
mach uns wachsam und bereit,
laß uns sehn zu allen Zeiten
Christi Jesu Herrlichkeit.

Laß von Christus, wie einst SAULUS,
ganz uns überwältigt sein,
daß wir danach dann mit PAULUS
künden Gnade nur allein.
Gnade wird die Welt erretten,
Gnade folgt auf das Gericht!
Binde uns mit tausend Ketten
an der Wahrheit ganzes Licht.

Geef ons MOZES vurig smeken
voor des broeders nood en schuld,
zijn zachtmoedigheid, zijn inzicht,
zijn goedheid en geduld.
Niet meer lokt de wereld met schatten
daar, hij alleen nog U vertrouwt,
die haar netten ontvluchtend
U, de Onzichtbare beschouwt.

Geef ons DAVIDs ootmoed,
ons met stille vreugde bekleed,
geef ons zijn vertrouwen in lijden
op U en de Here alleen, -
zijn ontzag, zijn trouw,
zijn koninklijke geest
en een hart, dat steeds opnieuw
zingend Uwe liefde prijst.

Geef zoals STEPHANUS ons vrede
midden in de angst van de wereld,
daar het lot, dat U beschikt,
ons in deze strijd stelt.
Met de duisternis te strijden,
maak ons waakzaam en bereid
laat ons zien ten alle tijde
op Christus Jezus Heerlijkheid.

Laat van Christus, zoals eens SAULUS,
ons geheel overweldigd zijn,
dat wij dan daarna met PAULUS
louter nog verkondigen Gnade alleen.
Gnade zal de Wereld redden,
Gnade volgend op gericht!
Bind ons met duizend banden
aan de waarheid van louter Licht.

E. U. A. Mel.: Geist des Glaubens

Duits orgineel: Rechtes Schneiden des Wortes der Wahrheit nach 2 Tim. 2:15
Copyright © Christi Unausspürbarer Reichtum 1986
Printed in W.-Germany
Benz-Druck, 7460 Balingen

*A ©Smizdat publication:
Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Het Adres op de Enveloppe

door A.E.Knoch

GOD heeft Zich op vele manieren in Zijn Woord geopenbaard. De historische, profetische en literaire gedeelten zijn gewoonlijk in de vorm van korte rollen of pamfletten. Zijn laatste en hoogste mededelingen zijn tot ons gekomen in de vorm van brieven, of, vanwege hun formele en publieke karakter, in de vorm van een circulair schrijven. Wanneer de postbode ons een grote stapel post bezorgd, moeten we, wanneer er meerdere mensen post op hetzelfde adres ontvangen, deze eerst uitsorteren. En voordat we iets daarvan openen en lezen, moeten we ons er eerst van verzekeren voor wie dit schrijven bedoeld is.

In vroeger dagen waren er geen enveloppen, daarom werd het adres van een “brief” altijd in de beginregels ervan vermeld. Zo worden ook de brief-gedeelten van de Schrift gewoonlijk begonnen met een specifieke aanduiding betreffende van welke persoon of personen het schrijven afkomstig is en voor wie het bestemd is. Petrus en Jacobus zijn bijzonder specifiek op dit punt.

Jacobus aan de Twaalf Stammen

Geen van de “besnijdenis geschriften” duidt zo duidelijk de geclassificeerde groep aan aan wie deze geschreven is als de brief van Jacobus aan de twaalf stammen in de verstrooiing. Haar conflict met de brieven van Paulus is zo uitgesproken duidelijk, dat Luther het gezag ervan afwees en er zijn eindeloze pogingen ondernomen om een manier te vinden om ze met elkaar te verzoenen, zonder ooit tot een bevredigende oplossing te komen. Zodra begrepen wordt dat deze brief voor een ander volk en een andere huishouding bedoeld is, verdwijnt alle noodzaak tot verzoening en worden we niet meer verleid om de ene met de ander te gaan aan passen.

De brief begint

“Jacobus, een slaaf van God en de Heer Jezus Christus, aan de twaalf stammen in de verstrooiing”

(Jac. 1:1; vCV)

Niets kan er duidelijker zijn dan het feit dat deze brief aan een speciale geclassificeerde groep geadresseerd wordt. Deze is niet voor de stammen in het land. En het is absoluut onmogelijk hem zonder onderscheid op de naties toe te passen, zonder de allergrootste verwarring te veroorzaken!

Petrus aan de Verstrooiing

Petrus schreef aan de (e)migranten in de verstrooiing van de bovenste provincies van wat nu Klein-Azië genoemd wordt. Dit beperkt het uitsluitend tot de Besnijdenis, want de Heidenen werden daar nooit verstrooid vanuit hun eigen land. Dit kan echter niet naar de *algehele* verstrooiing van de Joden verwijzen, want slechts weinigen onder hen waren van het geloof. Dit verwijst zonder twijfel naar het feit dat, vanaf de verstrooiing na de steniging van Stefanus, voortdurende vervolgingen in het land veel Joodse Christenen tot ballingschap gedreven hadden. Na onder de afgodendienaars een veilige vluchtplaats te hebben gezocht voor hun heftige landgenoten, ondervonden ze dat ook dezen tot vervolgers werden vanwege valse beschuldigingen tegen hen in een edict van Nero.

Deze “Besnijdenis” geschriften worden niet aan ons geadresseerd. Het lijkt waarschijnlijk dat ze zonder twijfel hun diepste toepassing zullen vinden voor de zonen van Israël nadat de huidige huishouding van Gods genade voorbij zal zijn, en God eens te meer met de Besnijdenis zal handelen bij de aanvang van de dag des Heeren. Dan zal het gericht beginnen bij het huis van God en zullen zij door beproevingen overvallen worden, zoals deze brieven voorzegen en voorzieningen voor treffen. Slechts in zulke omstandigheden en te dien tijd zal de boodschap die Petrus brengt volledig gewaardeerd en werkelijk begrepen worden. Evenals het voor hem moeilijk was de brieven van Paulus te begrijpen (2 Petrus 3:16), evenzo is het

zo dat we slechts door ons oprecht in te spannen om ons te verplaatsen in de positie van hen aan wie deze brieven gezonden worden, in staat zijn hun boodschap gedeeltelijk te begrijpen.

Petrus ontving zijn volmacht om deze brieven te schrijven van de Here, na Zijn opstanding. Aan het strand van het Meer van Tiberias, na de wonderbare visvangst, wordt hem opgedragen Zijn schapen te weiden (Joh. 21:15-17). Dit is de bediening die hij vervult in deze pastorale brieven. Het geadresseerde volk is, in tegenstelling tot “de gemeente, die Zijn lichaam is”, “een uitgekozen geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie” (1 Pet. 2:9; NBG)

De brieven van Johannes

Johannes bediende, evenzo zeker als Petrus en Jacobus, de Besnijdenis en verwees naar de naties als zijnde buiten het begrensde gebied van de gemeenschap (vergl. 3 Joh. 7). Zelfs wanneer hij het bereik van de zegen verruimt om de gehele wereld in te sluiten, legt hij de grootste nadruk op haar verband met de geliefde natie.

“Hij is de verzoening voor onze zonden en niet alleen voor onze zonden, maar ook voor die der gehele wereld”

(1 Joh. 2:2; NBG)

De aanwijzing voor het karakter en toepassing van Johannes' bediening, zowel persoonlijk als geschreven, ligt in de vraag van de Heer aan Petrus:

“Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan?”

(Joh. 21:22; NBG)

De Heer zei niet dat hij werkelijk zou blijven leven tot Zijn terugkomst, maar voor ons is er weinig ruimte om te betwijfelen dat dit, in de geest, waar is. Zijn geschriften hebben een bijzondere toepassing voor hen die het Koninkrijk binnengaan zonder te sterven en voorzien in de leerstellige basis van het Koninkrijk zelf. Dit wordt bovendien bevestigd door het feit dat Johannes, in zijn visioenen van Openbaring, het Koninkrijk, in de geest, binnengaat.

Het is een opvallend feit dat Johannes zich nergens in zijn brieven beroept op zijn apostelschap. In zijn tweede en derde brief is hij slechts een oudste. Dit stemt overeen met het private karakter van deze korte schrijfsels, echter het is zonder twijfel de weerslag van de teruglopende autoriteit van de twaalf apostelen naar mate de afvalligheid van de gekozen natie zich verder ontwikkelde. In het laatste deel van het boek Handelingen vinden wij hen niet meer terug in Jeruzalem.

De Hebreeënbrief

De Hebreeënbrief gaat verder waar het boek Handelingen ophoudt. Degenen die met de twaalf apostelen en Jacobus verbonden zijn, van wie de toekomst het Koninkrijk is zoals beloofd door de profeten, bevinden zich in een benarde situatie die te wijten is aan de nationale afvalligheid van Israël. Dit boek behandelt dit probleem van deze Pinkstertijd-gelovigen en brengt hen terug tot dezelfde positie als die welke door de aartsvaders en oude profeten werd ingenomen, het elfde hoofdstuk verduidelijkt dit. Zij stierven in geloof en hadden de beloften nog niet ontvangen.

Hoewel de titel, “Aan de Hebreeën” niet geïnspireerd is, toont de opzinszin dat deze brief geadresseerd is aan Israëlieten “die de vaderen hebben” (*vergl.* Rom. 9:5), en aan hen waren ook de woorden Gods toevertrouwd (*vergl.* Rom. 3:2). Er wordt geen auteur gegeven. Het is een ernstige fout om te proberen er één aan te wijzen. De auteur was niet Paulus, want hij schrijft in 2 Thessalonicenzen 3:17: “De groet is in mijn [eigen] hand[schrift]—van Paulus—wat een teken is in elke brief: aldus ben ik schrijvend.” (vCV)

De brieven van Paulus

In zijn brieven geeft Paulus altijd eerst zijn naam en vervolgt meestal met het karakter dat hij aanneemt in dit schrijven en een korte beschrijving van hen die hij adresseert. De naam “Paulus” heeft een vreemde klank voor hen die aan de Hebreeuwse titels van zovele van de oude rollen gewend zijn. Natuurlijk was Paulus een Israëliet, zoals de meesten van de andere heilige schrijvers, maar God veranderde zijn Hebreeuwse naam, Saulus, in

een buitenlandse, “Paulus”. Deze verandering werd gemaakt tijdens die crisis in zijn loopbaan toen hij werd afgescheiden van zijn verwanten tot een speciale bediening aan de naties (Hand. 13:2,3). Niet alleen dat, maar de allereerste keer dat we lezen van het rechtstreeks verkondigen van het evangelie aan een Heiden, die geen proseliet was, wordt ons tussen neus en lippen door verteld dat Saulus “ook Paulus is.” Bovendien werd deze heiden met dezelfde naam aangeropen, want hij was de proconsul Sergius Paulus. Van nog meer betekenis is Paulus’ handelen met Elymas, de tovenaer, die probeerde de proconsul van het geloof af te wenden. Deze is ongetwijfeld representatief voor Israël en voorafschaduwde de tegenstand aan Paulus’ bediening voor de naties. De climax ervan bestaat uit een wonder van Paulus, dat zeer verschillend van zijn andere genadige handelingen is. Hij bracht blindheid over de afvallige Jood, “tot op de beschikte tijd”. Wat een wonderlijke samenvatting van Paulus’ bediening! Gedurende Israëls blindheid brengt hij redding aan de naties (Hand. 13:6-12).

Paulus stelt zich voor overeenkomstig het karakter van de brief. Betreft het dienstbetoon? Dan spreekt hij over zichzelf als een slaaf. Is het met autoriteit geschreven? Dan verschijnt hij als apostel. Waar broederlijke omgang het thema is, betreft hij anderen in zijn groeten. De Volkomenheidsbrieven, Efeziërs, Filippienzen en Kolossenzen, zijn mooie voorbeelden. Omdat alleen hij de gevormde autoriteit tot het openbaren van de geheimen van het gezamenlijke lichaam heeft, presenteert hij zich in Efeziërs met zijn “geloofsbrieven” als een *apostel*, een afgevaardigde; daar dienstbetoon en broederschap in Filippienzen het voornaamst zijn, stelt hij zich daar voor als *slaaf*, tezamen met Timotheüs en omdat Kolossenzen zich met correctie en gemeenschap bezig houdt, is hij daar weer een *apostel*, samen met Timotheüs.

Romeinen

“Paulus, een slaaf van Christus Jezus, een geroepen afgevaardigde, afgezonderd tot het evangelie van God ... omtrent Zijn Zoon ... Jezus Christus, onze Meester, door Wie wij genade en afgezantschap (ver)kregen tot geloofs-gehoorzaamheid onder al de naties ...” (Rom. 1:1-5 vCV). Hier daarteert Paulus zijn afgezantschap (en apostelschap) vanuit de (volmacht en)

aanstelling die hij ontving te Antiochië toen hij werd *afgezonderd* van de rest om het evangelie van God aan de naties te prediken. Tot dan toe hoorden alleen Joden en proselieten zoals Cornelius het evangelie. Nu wordt Paulus geroepen om rechtvaardiging aan de andere naties te prediken.

Dit evangelie betreft niet de zondaar, maar betreft Gods Zoon. Paulus heeft deze onvergelykbare genade verkregen van de opgestane Zoon van God toen hij Hem op de weg naar Damascus ontmoette, en later, werd hem een speciale machtiging en aanstelling gegeven die met deze genade overeenstemt, om al de naties te evangeliseren naar wie de twaalf apostelen niet gezonden waren (Gal. 2:9). Jacobus en Petrus schreven aan hun Joodse broeders *temidden van* de naties, maar niemand van de Besnijdenis, zelfs Christus Zelf niet, ging ooit naar enige andere natie dan Israël. Van al degenen wiens geschriften we hebben is het alleen Paulus die de dienaar van Christus Jezus voor de naties is (Rom. 15:16).

1 and 2 Corinthe

1 Corinthe wordt net als de brieven aan de Thessaloniërs en de Galaten aan een gemeentelijk collectief geschreven (1:1,2). Trouwens, geheel de laatste helft ervan handelt over gemeentelijke relaties (en verbanden). De naam Sosthenes roept veel van Paulus' loopbaan in herinnering. Crispus, het hoofd van de synagoge, geloofde en verloor waarschijnlijk onmiddellijk zijn positie, want vervolgens lezen we dat Sosthenes het hoofd van de synagoge was. Toen Gallio weigerde tussenbeide te komen, greep de menigte Sosthenes en sloeg hem vlak voor het podium. Het zou kunnen zijn dat ook deze man werd bereikt met het evangelie, en dat hij Paulus metgezel werd te Efeze, waar deze brief naar alle waarschijnlijkheid werd geschreven. Als dat zo is, is dat een opmerkelijke triomf van genade.

Dit voorbeeld van genade welke gegeven werd in de introducerende verzen van 1 Corinthe, tezamen met verwijzingen naar het "aanroepen van de naam van onze Heer, Jezus Christus" (vers 2) en "de gemeenschap van Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer" (vers 9) zet de toon van deze brief, welke een goddelijk commentaar is op de wandel die in de brief aan de Romeinen ingeprent wordt. De kracht hiervoor wordt gevonden in het woord van het kruis (1 Cor. 1:18) wat de boodschap is die Paulus aan de naties

aan het brengen was.

De openingswoorden van 2 Corinthe slaan ook de grondtoon van Paulus' boodschap aan. God wordt voorgesteld als de Vader van mededogen en vertroosting. Deze overweging van de genade van God betreft ons in die sterke onderstroom van gevoelens welke de apostel tot in het diepst van zijn wezen beroerde. Hier zien we de kostbare vrucht van het evangelie dat overvloedig aanwezig is in de omgang met zijn blunderende kinderen. Zulke gedachten bereiden ons voor op de bespreking van de *verzoening* welke in hoofdstuk 5 gegeven wordt, een bijzonder unieke onthulling die verbonden is met Paulus' boodschap.

Galaten

De aanhef van deze brief is erg kort. Paulus verliest geen tijd om tot de kern van het probleem in Galatië te komen. Als hij zijn afgezantschap van de twaalf in Jeruzalem had gekregen of door Petrus, kon hij geen apart—te onderscheiden—evangelie voor de naties hebben. Maar hij staat erop dat hij, net als zij, zijn evangelie direct van de verrezen Heer kreeg.

Paulus' Gevangenis-brieven

De openbaring van de geheimenissen stoelt op de autoriteit van Paulus als apostel. Er waren er genoeg die zijn recht op deze titel van apostel betwijfelden. Hij was niet één van de twaalf. Hij kon zich niet kwalificeren voor zulk een positie. Hij werd pas een apostel nadat de hoofdbediening van de twaalf voltooid was. Degene die de plek van Judas innam moest genomen worden uit hen die voortdurend bij Jezus waren geweest, vanaf de doop door Johannes tot aan Zijn hemelvaart (Hand. 1:21,22). Dit was de grote voorwaarde en Paulus was helemaal niet bij Hem geweest. Sterker nog, zijn apostelschap werd juist op het tegengestelde gegrond. Het was noodzakelijk dat hij onze Heer *niet* zou kennen dan tot pas na Zijn hemelvaart, want hij is de apostel van Christus Jezus, de verheerlijkte, niet van Jezus Christus, de afgewezen Messias.

De titel apostel wordt vaak gedefinieerd als “een gezondene”. Maar het heeft niet het gebruikelijke Griekse element voor zenden, wat *pemp* is.

Apostel bestaat uit twee elementen, *apo*, VANAF, en *stel*, STELLEN. De letterlijke betekenis is die van iemand die op een afstand gesteld staat, als een vertegenwoordiger en afgevaardigde. Een goede vertaling zou zijn *gevolmachtigde* of *gedelegeerde*. Een apostel werd een volmacht gegeven, met de autoriteit om die te bekrachtigen. De volmachten voor de twaalf werden hen door de Heer gegeven terwijl Hij nog bij hen was. Paulus kreeg de zijne niet van hen of via hen, maar van de Heer Zelf. Het enorme verschil tussen zijn volmacht en die van de twaalf zou moeten tonen hoe volslagen onmogelijk het is dat Paulus als een van de twaalf gerekend zou kunnen worden.

Paulus schrijft herhaaldelijk zijn apostolisch ambt toe aan de *wil* van God (1 Kor.1:1; 2 Kor.1:1; Kol. 1:1; 2 Tim. 1:1). Niemand van de twaalf doet dit. Zij werden door Christus gekozen in overeenstemming met het geopenbaarde *raadsbesluit* van God. Hun volmachten, hun loopbanen, en alles rondom hen, was in overeenstemming met Jahwehs beloften in de Wet en de Profeten en in de Psalmen. Sommige details en ontwikkelingen daarvan mogen geheim zijn geweest, maar het hele verloop was in overeenstemming met een eerder voorbereid programma. Eén van de bijzondere punten in Paulus' roeping was, dat hij Gods wil zou kennen (Hand. 22:14). Dit kan niet verwijzen naar kennis van de Hebreeuwse Schriften, maar naar zaken die nog niet onthuld waren. Het was het bijzondere voorrecht van Paulus om nieuwe en onbekende terreinen van Gods opzet in kaart te brengen. Om te worden aangesteld als apostel door Zijn wil, suggereert een nieuw startpunt in de goddelijke activiteiten.

Het Adres in de Aanhef van Efeze

Toen Paulus de bestemming van zijn brief aangaf, karakteriseerde hij degenen aan wie hij schreef. Hij zond de Efeze-brief "aan al de heiligen die ook gelovigen in Christus Jezus zijn". Het wordt gezegd dat een expert de geschiedenis van iemands gezondheid kan aflezen aan iemands tanden. Op dezelfde manier kunnen we ook het afvallen van Paulinisch onderwijs zien in de toevoegingen, misvertalingen en interpretaties van deze eenvoudige woorden.

Het is duidelijk dat het belang van "zijnde . . . in Christus Jezus" al erg

vroeg verloren ging. De naam en de titels van onze Heer werd geen speciale betekenis gegeven. En hoe weinigen kunnen vandaag de dag het grote onderscheid (h)erkennen dat bestaat tussen “Jezus Christus” en “Christus Jezus”! En dit nu is het belangrijkste van deze aanhef.

Allen die met God in contact staan worden heiligen genoemd. Dit is de meest globale benaming waarmee ze kunnen worden aangeduid. Vanaf Adam en Abel tot aan de laatsten die in de komende eonen worden geroepen, in elke periode, en al de verschillende huishoudingen, worden niet alleen mensen maar ook boodschappers (of engelen), heiligen genoemd. Toen Paulus deze brief schreef waren de heiligen verdeeld in twee klassen. Eén groep, die met de twaalf apostelen verbonden was, in meerderheid uit de Besnijdenis samen met de proselieten, verkondigden Jezus Christus als de afgewezen Messias. De andere groep, met Paulus verbonden, in meerderheid van de Onbesnedenheid, (h)erkenden Zijn huidige hemelse verhevenheid, welke beknopt en krachtig wordt uitgedrukt in de titel Christus Jezus. Het is deze klasse waaraan deze brief gezonden werd.

Er kon geen juistere en beknoptere aanwijzing worden gegeven ter adressering van deze brief. Hij is niet voor ongelovigen, maar voor de heiligen. Hij is niet voor hen in Jezus Christus, maar voor degenen in Christus Jezus. Wat we ook proberen, we kunnen geen betere adressering voor de enveloppe vinden, wat we er ook aan toe zouden voegen. Hij is voor een aantal Joden en een aantal Heidenen; vandaar dat we daar geen makkelijke grens kunnen trekken. Hoewel vooral voor de Onbesnedenheid, sluit hij ook enigen van de Besnijdenis in. We kunnen dit onderscheid niet gebruiken. Er is slechts één manier tot onderscheid, en dat is hun houding tot Christus, zoals in de twee titels Jezus Christus en Christus Jezus wordt uitgedrukt.

Aangezien de betekenis van de titel “Christus Jezus” verloren ging, bevond deze zin in de aanhef zich buiten het bevattingsvermogen van degenen die dat kopieerden en vertaalden; vandaar dat ze hebben geprobeerd deze schijnbare fout te herstellen. Aldus heeft de schrijver van de Alexandrinus, of iemand die aan hem vooraf ging, “in Efeze” toegevoegd om het weer zinnig te maken. Het is zeer waarschijnlijk dat deze brief aan Efeze, zowel als aan alle andere Paulinische gemeenten gezonden werd, en het is mogelijk dat er een traditie was die tot de toevoeging van deze frase heeft geleid. Maar het karakter van de brief is duidelijk die van een rondzend-

brief, waarvan één enkele kopie de bijzondere adressering van Efeze zou kunnen hebben gehad, maar die in geen geval tot deze gemeente beperkt zou moeten worden.

We worden in deze opvatting bevestigd door het feit dat zowel de Vaticanus als de Sinaiticus, de oudste van onze grondteksten oorspronkelijk zonder “in Efeze” geschreven zijn.

Deze brief bevat geen lokale toespelingen. De apostel heeft geen bijzondere plaats in gedachten. Het onderwerp wordt ontwikkeld langs de meest globale lijnen. Er zijn geen bijzondere dringende ingrepen zoals in Corinthhe, geen correcties zoals in Galatië en Colosse. Elk deel van de brief is van toepassing op al de gemeenten. Hij is van een dusdanig karakter dat hij niet kan worden onthouden aan welke heilige in Christus Jezus dan ook, ongeacht plaats of tijd. Hij is net zo volledig van toepassing op ons vandaag de dag alsof we hem zopas hadden ontvangen van Paulus’ pen.

Deze brief was voor al de heiligen in Christus Jezus en zou naar elke heilige gezonden moeten worden die onder Paulus onderwijs gekomen was. Door anderen zou hij niet begrepen kunnen worden. Aangezien hij voor hen *geschreven* was, zou hij zeker ook aan hen *gezonden* moeten zijn. Slechts enkelen van hen waren in Efeze. Anderen waren in Corinthhe en Thessalonica en Galatië, alsook in Filippi en Colosse, en overall waar Paulus en zijn onderwijs doorgedrongen was.

Filippenzen

Deze brief werd niet door Paulus en Timotheüs geschreven in hun hoedanigheid als afgevaardigden of *apostelen*, maar als *slaven*. Dit is belangrijk, aangezien het ons een sleutel geeft betreffende het karakter van de gehele brief. Het noemen van de opzichters en dienaren leidt tot dezelfde conclusie. Filippenzen handelt niet over leerstukken, maar over de wandel in overeenstemming met de rijke onthullingen van de Efeze-brief. Zelfs de genade wordt hier voorgesteld als zijnde van de *Heer*. Als we dit in gedachten houden zal dat het begrijpen van de moeilijkere delen van de brief enorm vereenvoudigen.

Colossenzen

“Paulus, een afgezant van Christus Jezus,” introduceert ons tot een verheerlijkte Christus in de hemel en doet een beroep op de autoriteit die Paulus heeft gekregen als Zijn gevolmachtigde. De opvallende aanduiding, “Christus Jezus,” in vers 1 en 4, verbonden met de verwachting welke voor ons in de hemelen wordt gereserveerd, herinnert ons aan de woorden in de aanhef van de Efeze-brief. Voordat deze brieven geschreven werden, hadden de heiligen onder de naties nog geen duidelijke aanwijzingen van een hemelse bestemming. Want die is nagenoeg onbekend buiten Paulus’ brieven, en zelfs hierbinnen wordt dat geleidelijk benaderd.

1 and 2 Thessalonicenzen

De adressering in deze vroegste brieven van Paulus is erg kort. Terwijl Silvanus en Timotheüs met Paulus worden verbonden zijn in de begroetingen, zijn de brieven praktisch geheel van Paulus zelf. Hun echtheid wordt betuigd door Paulus eigen handtekening in 2 Thessalonicenzen 3:17.

De Ontwikkeling Afgesloten

Gedurende de overgangstijd, die vooraf ging aan de huidige geheime huishouding van Gods overweldigende rijkdom aan genade, schreef Paulus zijn brieven aan de Thessalonicenzen, aan de Romeinen, aan de Corinthiërs, aan de Galaten, alsook zijn eerste brief aan Timotheüs. Er kunnen nu vragen opkomen als: ‘Heeft de onthulling van het geheim in Efeze en de begeleidende gevangenis-brieven de daaraan voorafgaande onthulling volledig teniet gedaan en de ontvangers daarvan genegeerd, zodat de brieven van Romeinen tot Galaten en de Thessalonicenzenbrieven vervallen en achterhaald zijn, of blijven ze nog steeds geldig zoals ze zijn, zodat Efeze louter een toevoeging aan hun boodschap is?’ ‘Of wijst het op een derde weg, tussen deze uitersten, met aanvaarding van alles wat ze te zeggen hebben, echter met aanpassingen in de details in overeenstemming met de latere onthulling?’ ‘Is de Efeze-brief, die geschreven werd aan degenen in Christus Jezus, wel geschreven aan dezelfde aan wie Paulus eerder schreef?’

Het derde onderdeel van het geheim geeft deze vragen een vast, tevredenstellend antwoord: “Wij zijn *tezamen*-deelnemers van de belofte in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus mededeler *werd*” (Efz. 3:6,7).

Wanneer we de verleden tijd van “mededeler *werd*” opmerken, vertelt ons dat dat Paulus spreekt van het evangelie dat hij *gepredikt had*. Het wordt wel beperkt door de titel “Christus Jezus” tot dat wat in zijn vroegere brieven is vastgelegd, en dat omsluit zijn bediening in de synagogen van het boek Handelingen niet. In dit evangelie waren de naties deelnemers, maar geen *gezamenlijk*-deelnemers. Het was de Jood eerst. De naties hadden een tweede plaats. Het geheim, nu onthuld, is niet dat de naties deelnemers zouden zijn, maar dat de prioriteit is vervallen en ze *gezamenlijk*-deelnemers zouden zijn.

Algemeen gesproken hebben we hier een volledig antwoord op onze vragen. Alle van Paulus brieven worden beslist als zijnde voor ons verklaard, echter met zulke aanpassingen die met de afschaffing van Israëls prioriteit meekomen. Efeze stelt Paulus’ evangelie niet opnieuw te boek, want dat zou zinloos zijn. Allen aan wie deze nieuwe onthulling werd medegedeeld waren met dat evangelie bekend. Alles wat ze nodig hadden was om in staat gesteld te worden dat aan te passen aan het grotere licht.

Als consequentie daarvan staat de brief aan de Efeziërs vol met raakpunten en contrasten van Paulus’ eerder onderwijs. Niet alleen wordt ons de basis gegeven waarop onze houding naar Paulus’ andere geschriften kan rusten, maar veel van de details worden voor ons uitgewerkt, en het karakter van het verband hiertussen wordt zorgvuldig overwogen.

Tenslotte

Ter afsluiting: De aanhef van de niet-Paulinische brieven wijzen er duidelijk op dat de aangeschrevenen hen van de natie Israël betreffen en gaan over het Koninkrijk op de aarde dat aan hen beloofd was. Paulus brieven zijn geschreven aan diegenen die, net als hijzelf, daarvan zijn afgescheiden, en met Christus in de verheerlijking zijn verbonden, en niet met Zijn afwijzing. Vandaag de dag, niettegenstaande het feit dat de kerk hiervan nauwelijks iets weet, en over het algemeen de twaalf apostelen volgt — en

Paulus en zijn onderwijs negeert, — is echter de boodschap van afkondiging van het Koninkrijk dat van de hemel op aarde komt nu niet langer van kracht. Door genade zijn allen verbonden met de opgestane en opgevaren Christus. Laten we erom bidden dat God aan Zijn heiligen de overstijgende heerlijkheid zal onthullen die de hunne is in “Christus Jezus.”

A.E.Knoch

Copyright van het Engelse origineel: © **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Wanneer begon de Kerk?

door A.E.Knoch

Het laatste gebed van onze Heer op het kruis was een verzoek voor Zijn moordenaars. Hij bad “Vader, vergeef hen, want ze zijn zich niet bewust van wat ze aan het doen zijn!” (Lukas 23:34 vCV). Werd dit gebed beantwoord? Werd niet elk gebed dat Hij ooit uitsprak beantwoord? Inderdaad, dat was het. En het boek Handelingen is het antwoord op dat gebed. God heeft hen vergeven vanwege hun onwetendheid van wat ze deden. Deze onwetendheid gaf hen recht op een tijdelijke vergeving. Petrus zei tot hen na de Pinksterdag. “En nu, broeders, ik ben me bewust dat u het in onwetendheid doet, evenals ook uw oversten. Echter wat God tevoren bekend maakt door de mond van al de profeten — het lijden van Zijn Christus — vervult Hij aldus. Bekeer u dan, en keer om voor de uitwissing van uw zonden, zodat de seizoenen van verfrissing zouden komen vanaf het aangezicht van de Here, en Hij Degene zou uitsturen voor u vastgesteld, Christus Jezus, Wie de hemel inderdaad moest opnemen totop de tijden van het herstel van alles waarvan God spreekt door de mond van Zijn heilige profeten vanaf de eon. Mozes zei inderdaad, dat ‘Een Profeet als mij zal de Here uw God opwekken vanuit uw broeders. Naar Hem zult u luisteren, overeenkomstig naar alles wat Hij ooit tot u zal spreken. Echter het zal zo zijn dat welke ziel dan ook die niet zal horen naar die Profeet volkomen zal worden uitgeroeid uit het volk.’ ... *U bent de zonen van de profeten en van het verbond welke God met uw vaders sloot, zeggende tot Abraham, ‘In uw zaad zullen al de families van de aarde gezegend worden’*” (Hand. 3:17-23,25 vCV).

TWEE SLEUTELS TOT HANDELINGEN

Het was in onwetendheid dat zij Christus kruisigden. Vanwege die onwetendheid bad Hij voor hen dat ze vergeven mochten worden. We hebben nog een plek waar dit voorkomt in het boek Handelingen. Nadat de afkondiging aan de stad Jeruzalem was gemaakt, wat deden ze toen met de boodschapper? Stefanus spreekt tot hen wrijft hen hun schuld diep in,

daarop namen ze hem en stenigden hem. En eens te meer stijgt het gebed op: “Heer, U zou deze zonde niet tegen hen doen standhouden” (Hand. 7:60 vCV). En opnieuw beantwoordt God het gebed. In plaats van met hen te handelen volgens de wet, verdraagt Hij hen nog steeds en probeert hen van hun kwade weg af te brengen. Hier hebben we, geloof ik, één van de sleutels tot dit boek. Het is het antwoord op het gebed van onze Heer om vergeving voor Zijn moordenaars.

Een andere sleutel wordt gevonden in dit eerste hoofdstuk. Degenen die de Here kruisigden waren onwetend van wat ze deden. In het eerste hoofdstuk vinden we dat de discipelen ook onwetend zijn. Zij vragen onze Heer, “Bent U te dezer tijd het koninkrijk aan Israël herstellend?” (Hand. 1:6 vCV). Hier is een onwetendheid die we in onze gedachten moeten houden terwijl we dit boek lezen. Onze Heer heeft hen onderwezen betreffende het koninkrijk. Zij twijfelen er niet aan dat het koninkrijk zal worden opgezet, maar er bestaat twijfel in hun gedachten over *wanneer* dit zal gebeuren. Echter Hij laat hen in onwetendheid, en als we het boek Handelingen juist willen lezen, moeten wij ook op dit punt in onwetendheid blijven tot we bij het einde komen. Daar hebben we het antwoord. God keert Zich van hen af en gaat verder met de naties (Hand. 28:28).

Met deze twee sleutels in onze handen is het ontsluiten van dit boek verhoudingsgewijs eenvoudig. Bovendien hebben we in het eerste hoofdstuk een kader van de terreinen waarop het eerste gedeelte van het boek werkzaam is. De Heer vertelde hen dat de boodschap gegeven zou moeten worden in Jeruzalem, in Judea en Samaria, en tot de grenzen van het land. Dit waren de drie kringen tot waarin de boodschap zich zou uitbreiden, en zoals we lezen merken we op dat dit de volgorde was waarin het werk vervolgd werd alsook de volgorde waarin de afkondiging faalde.

Allereerst zou de boodschap betreffende het koninkrijk in Jeruzalem afgekondigd moten worden, maar ze zouden moeten wachten tot de Pinksterdag zodat ze met kracht van omhoog bekleed zouden worden. Pinksteren in het Grieks is niets anders dan “vijftigste,” en wordt zo genoemd vanwege de nummering van vijftig dagen vanaf het offeren van het beweegoffer⁸ van de eersteling van de gersteoogst (Lev. 23:11,15,16). Dit werd een naam door

⁸dat dit de opstandingsdag was is vol van betekenis. Het is ook de vervulling van deze feestdag.

voortdurend gebruik. Wat gebeurde op de Pinksterdag? Het wordt algemeen onderwezen dat op die dag de discipelen voor het eerst een uitstorting van de geest van God ontvingen en alzo tot één lichaam werden gedoopt. Maar als we het twintigste hoofdstuk van Johannes opslaan, vers 22, zullen we vinden dat de Heer, op het voorafgaande feest op hen had geademd en had gezegd “Verkrijg heilige geest.” De discipelen hadden al meer dan vijftig dagen daarvoor geest van God ontvangen. Pinksteren was voor hen in het geheel niet het ontvangen van de geest, aangezien ze die al hadden.

DE PINKSTERDAG

Wat was de dag van Pinksteren dan wel? Ze zouden wachten op de belofte van de geest. De geest zou hen *dopen* tot *reiniging* (1:5), *over hen komen* voor *kracht* (1:8), en hen *vullen* tot *uiting geven* (2:4). Merk deze zorgvuldig op: Dopen verschaft nooit kracht. Dat is het effect van het *komen over*, niet van *dompelen in*. Het was een voorproefje van de toekomstige eon (Heb. 6:5). De discipelen ontvingen de geest van God niet op de Pinksterdag. Ze werden niet tot één lichaam gedoopt op die dag, maar ze werden bekleed met kracht door het over hen komen van de geest van God voor het werk dat ze op het punt stonden te doen. Nadat ze die kracht hadden ontvangen, merk dan op welk effect dat op hen had. Er waren Joden vanuit elke landstreek onder de hemel die naar het feest gekomen waren. We moeten zo zorgvuldig zijn om op te merken dat hoewel deze mensen vanuit vreemde landen waren, ze allen Joden waren, iedereen van hen. Het evangelie werd louter verkondigd tot de afstammelingen van Israël. De andere naties waren buitengesloten. Dit is waar van geheel de bediening in Jeruzalem. Iets later, wanneer we lezen van zekere “Grieken,” of beter “Hellenisten,” zijn we geneigd te denken dat ze geen Joden waren; maar ze hadden Joods bloed in aderen alhoewel hun lippen Grieks spraken. Noch Petrus,⁹ noch anderen van de discipelen hadden de geringste neiging om het evangelie aan iemand anders dan hun eigen volkte verkondigen.

⁹Petrus schrijft zijn brieven aan de *vreemdelingen* die in de *verstrooiing* zijn, dat zijn de gelovigen uit deze groep aangevuld met hen die het land later ontvluchten vanwege vervolging, ze kunnen daarom niet anders dan Joden zijn.

STEFANUS

Zonder dieper op het verhaal in te gaan, kwam er de tijd dat Stefanus de menigte in de synagoge van de vrije mensen toesprak. Hij wreef hen hun zonde in en zij namen hem naar buiten en stenigden hem. Dit was hun antwoord op de genade van God in het afkondigen van een vergeving voor de moordenaars van Zijn Messias. Toen ze Stefanus stenigden wisten ze wat ze deden. Ze waren niet langer onwetend. Niettemin roept Stefanus uit: “Heer, U zou deze zonde niet tegen hen doen standhouden” (Hand. 7:60 vCV).

Er was daar ten minste één man, die *niet* wist wat hij aan het doen was — Saulus van Tarsus, aan wiens voeten zij die Stefanus stenigden hun kleding hadden neergelegd. Hij vertelt ons dat hij barmhartigheid heeft verkregen omdat hij het in onwetendheid deed, in ongelof (1 Tim. 1:13).

Gods antwoord op de dood van Stefanus is een eenvoudige opmerking betreffende deze jonge man welke nauwelijks relevant lijkt, maar welke, in feite, de eerste toespeling¹⁰ is van een nieuwe beweging welke groeit totdat Israël aan de kant wordt geschoven en dan geheel het verhaal van het boek Handelingen overneemt. Dit is de eerste toespeling waarnaar we kunnen verwijzen in verband met de huidige huishouding (Efz. 3:2). Het lijkt een treurige zaak om een start als deze te hebben, maar feitelijk wordt de huidige huishouding gebaseerd op dat wat de dood van Stefanus verkondigd. De genade die tot ons komt, komt voort uit Israël's afvalligheid. Alzo is het eerste dat we zouden moeten opmerken dit: het pardon, de vergeving die aan Jeruzalem werd aangeboden faalde in het bereiken van bekering bij het volk (behalve bij een beperkt aantal), en hun antwoord erop is dat ze Stefanus namen en hem stenigden tot de dood erop volgde.

Maar God gaat verder in barmhartigheid, en de boodschap gaat door, niet langer in Jeruzalem, maar in Judea en Samaria, de tweede kring waarin zij werkzaam zou zijn. Na de dood van Stefanus worden de discipelen tot in het buitenland verspreid door een vervolging, die hen achtervolgt bij hun

¹⁰dit lijkt een nauwelijks relevante opmerking over Saulus, maar aangezien de mantels een type zijn van de officiële functie die iemand uitvoert en het verslag alleen van de aflegging van de mantels verhaalt, terwijl het wederopnemen van deze, na de steniging, geïnspireerd wordt weggelaten, is dit wel degelijk een veelzeggend commentaar.

vlucht vanuit de stad. Onder hen die dreiging en moord bliezen is Saulus van Tarsus, die van de steniging van Stefanus getuige is geweest.

De natie Israël zou een zegen voor de al de naties van de aarde worden. Hun gedachte was echter dat ze het alleenrecht op al Gods zegeningen zouden hebben. Gods gedachten waren dat ze niet alleen gezegend zouden worden, maar een kanaal van zegen zouden zijn voor anderen. Dit kon niet plaatsvinden wanneer zij verworpen zouden worden. Tussen de regels door kunnen we Gods antwoord op elke crisis in hun afvalligheid ontwaren. Als zij Stefanus stenigen vestigt Hij onze blik op Saulus. Als zij de gemeente vervolgen, roept Hij Saulus, de ergste vervolger van allemaal. Niemand kan de vergelijking met Saulus van Tarsus doorstaan, in zijn haat en tegenstand en vervolging van de gemeenten van Judea. God lokt hem buiten het land. En daar, voor de poort naar Damascus, komt een licht uit hemel en Saulus, Gods ergste vijand, ziet de Heer Jezus Christus voor de eerste keer. “Als een man zijn vijand ontmoet, laat hij hem dan zo maar gaan?” (1 Sam. 24:19). Niets anders dan de genade van God in David liet Saul met zijn leven gaan, en hier hebben we een vertoning van genade die Davids gunst in de schaduw stelt, God handelt hier niet alleen met Zijn ergste vijand en Hij laat hem niet alleen gaan, maar neemt hem tot Zich; Hij maakt van hem Zijn meest vurige aanbidder.

Hier hebben we aanwijzingen van nog diepere waarheden. Diegenen die Christus tegenwerkten, die niet de Dienaar zoals Mozes ontvingen, waren, volgens de Hebreeuwse Schriften, ten dode opgeschreven. Er bestond voor hen niet anders dan het gericht en de erop volgende veroordeling. Saulus van Tarsus verdiende dat gericht meer dan enig ander levend mens, zodat als God hem behandeld had overeenkomstig de wegen van de toen geldende huishouding, hij zonder twijfel op de weg naar Damascus gestorven zou zijn en we niets meer van hem vernomen zouden hebben. Maar in plaats daarvan hebben we een heerlijke vertoning van Gods genade. God keerde als het ware Zijn voorafgaande werkwijze om, en in plaats van gericht uit te meten, deelt Hij genade uit. Merk op waar dit plaats vond. Niet in het land Israël, maar daar buiten — buiten onder de naties waar Petrus en de twaalf apostelen nauwelijks een voet zetten. Dat is maar een kleine aanwijzing van wat God in Zijn hart had. Dit is Zijn antwoord op de vervolging die maar al te duidelijk aantoonde hoe Judea en Samaria Zijn

boodschap van de aangeboden vergeving ontvingen.

HET UITERSTE VAN HET LAND

Na deze mislukking is er een getuigenis aan diegenen in de uiterste delen van het land. Zij die werden vervolgd werden verspreid en gingen zover als Phoenicië, en Cyprus en Antiochië — naar de uiterste delen van het land, echter hier spraken zij tot Joden alleen (Hand. 11:19).

In Antiochië spraken sommige van de vluchtelingen met de Hellenisten en werden door hen ontvangen. Zoals we hebben gezegd waren dat Grieks-sprekende Joden. In verband met deze bediening kan terloops worden vermeld dat we Fillippus en de eunuch, en Petrus en Cornelius hebben. Deze veroorzaken nogal wat verwarring als we dezen niet op hun juiste plaats laten. Ze zijn deel van deze bediening van de Besnijdenis en ze zijn typische of typologische voorbeelden. De eunuch was een proseliet. Hij kwam naar Jeruzalem om te vereren. Hij was een zoon van Cham. Hetzelfde is het geval met Cornelius: hij was een proseliet, een zoon van Jafeth. Aldus bereikte deze bediening al Noach's zonen, hoewel het beperkt was tot proselieten. Het zou voor ons goed zijn deze gevallen te laten staan waar ze staan en ze niet te verwarren met die latere bediening die met Paulus verbonden is. Deze bediening tot aan de uiteinden of grenzen van het land gaat door tot de crisis toen Herodes Jacobus,¹¹ de broer van Johannes, ter dood bracht. Dit is het antwoord aan de genade van God in het vergeven van hen en het zenden van de boodschap tot de uiterste delen van het land. Jacobus wordt vermoord evenals voorafgaand aan hem Stefanus werd vermoord, en de boodschap die naar God gaat is deze: "Wij willen niet dat deze Mens over ons regeert!" (Lukas 19:14 vCV). Zij wijzen de geest van God af in de boodschap die wordt verkondigd en zij verzegelen hun afwijzing door Zijn boodschappers te vermoorden.

¹¹In het boek Handelingen en in de brief aan de Galaten zijn er aanwijzingen dat deze Jacobus hier, zowel als "de broeder des Heeren" later, Petrus van zijn positie als eerste apostel had verdrongen en zichzelf in ijver naar voren had geschoven. *Waarschijnlijk dacht Herodes de leider van deze beweging te executeren.* Opvallend is ook het feit (wat verder wordt uitgewerkt in de publicatie "De kring van de twaalf") dat wanneer de apostelen niet langer met z'n twaalfen zijn, ook de krachten van het aanstaande koninkrijk ophouden. We lezen niet meer van tekenen, wonderen en genezingen die door de apostelen van de twaalf worden verricht; alleen later nog bij Paulus, en dat alleen gedurende de periode die ook het boek Handelingen bestrijkt.

Hier ontstaat een nieuwe crisis in de verkondiging van vergeving en de (weder)herstelling van het koninkrijk aan Israël. Ze hebben de boodschap in Jeruzalem afgekondigd, in Judea en Samaria, en in de uiterste delen van het land, en het is in al deze gebieden afgewezen.

SAULUS EN BARNABAS AFGEZONDERD

God antwoordde door Saulus af te zonderen voor een speciale bediening. We kunnen dit feit nauwelijks genoeg benadrukken. Saulus wordt afgezonderd van de rest voor een bediening waarin geen van de twaalf apostelen enig aandeel heeft. Niemand van hen was daarvoor geschikt. Maar Paulus blijft niet in Antiochië. Dat, zo mogen we wel zeggen, lag in het uiterste deel van het land van Israël. Hij liet dit achter voor een ander Antiochië, in Pisidia, volkomen buiten het land van Israël.

In de eon van het millennium, wanneer de natie Israël, in plaats van de gunst van God af te wijzen, de waarheid ontvangt en gelooft, zal God bijzondere individuen gebruiken in die natie, die bewezen hebben betrouwbaar te zijn, om daarmee de boodschap van het koninkrijk over de gehele wereld te verspreiden. Nu doet God dit in zekere zin ook, maar het wordt niet gebaseerd op de *trouw* van Israël, niet op het *aannemen* van het evangelie, maar op hun *afwijzing* ervan. Ook de boodschapper is niet iemand die bewezen heeft betrouwbaar te zijn, maar iemand die bewezen heeft de ergste onder al Gods vijanden te zijn.

In de eon van het millennium zal God boodschappers uitzenden om niet alleen over de naties te heersen maar ook hun religieuze zaken te behartigen als priesters. De apostel Paulus neemt deze priesterlijke dienst op zich. In Romeinen (15:16) karakteriseert hij zichzelf gedurende deze bediening als zijnde een priester van het evangelie van God en de naderingsgave van de naties offerend. Hij gaat naar Antiochië in Pisidia, en daar spreekt hij allereerst alleen tot Joden, en hij raakt het onderwerp rechtvaardiging maar licht aan, alleen voor Joden, in verband met hun wet. Wanneer zij dat afwijzen keert hij zich van hen af en spreekt tot de naties (zie hoofdstuk 13). Hier hebben we, zo geloof ik, voor het eerst een verslag van een verkondiging die rechtstreeks aan de naties was; en niet louter aan proselieten. Paulus snijdt hier voor het eerst het onderwerp van rechtvaardiging aan.

Deze waarheid maakt het hem mogelijk om het werkkerrein uit te breiden in overeenstemming met wat God Abraham vertelde, want Abraham, aan wie God als eerste rechtvaardiging onderwees, zou een zegen zijn voor *al* de naties, niet louter de natie Israël. Hij werd gerechtvaardigd voordat hij werd besneden.

DE DECRETEN UIT JERUZALEM

Dan is er een vergadering in Jeruzalem. Paulus was naar buiten getreden onder de andere naties en de Besnijdenis hoort daarvan, en het eerste wat ze willen doen is hen in slavernij onder hun wet stellen. Dat plan wordt verijdelt, echter ze maken een aantal decreten. De gelovigen onder de naties, voor wie de apostel Paulus het instrument is geweest om hen tezamen te brengen, zouden nu aan Jeruzalem ondergeschikt moeten zijn. Zij zouden de overheersing van de Besnijdenis erkennen, en ze zouden de decreten die zij uitvaardigden behoren te gehoorzamen. Wat is Gods antwoord daarop? Hij zendt Paulus een volkomen nieuw werkkerrein op. Tot nu toe was hij in Asia geweest. De namen die daar tot ons komen, komen niet tot ons in Paulus brieven, maar vinden hun plaats in zijn rondreizende bediening.

PAULUS IN LYSTRA

Gedurende zijn reizen komt Paulus bij de stad Lystra. Als hij de stad nadert geneest hij een kreupele. De burgers van die stad zijn zeer verwonderd over de kracht die hij vertoont en stellen zich voor dat hij een god is die uit de hemel is afgedaald. Ze noemen Paulus Hermes, omdat hij het woord voert, en ze noemen Barnabas Zeus.

Nadat Paulus de mensen van Lystra van hun opzet om hen te vereren had afgebracht, komen er Joden van Pisidisch Antiochië en Iconium, en wordt alles overhoop gegooid. Juist de mensen die hen zouden vereren worden overtuigd om hen te doden, en Paulus wordt gestenigd, buiten de stad geslept en voor dood achtergelaten. Dat is het antwoord wat de Joden buiten het land van Israël geven op Gods afkondiging van het koninkrijk. In Jeruzalem, nadat ze de Heer Zelf hadden vermoord, brengen ze Stefanus ter dood; in Judea vermoorden ze Jacobus; buiten het land van Israël ver-

moordden ze de apostel Paulus — tenminste ze dachten dat ze dat gedaan hadden. Hier hebben we de crisis, het keerpunt van het boek Handelingen, dit is het punt waarop we kunnen zien, als we tussen de regels door lezen, dat God Zijn volk Israël zal verlaten en een nieuwe start aan het maken is.

Te Lystra veronderstellen ze dat Paulus en Barnabas hemelburgers waren, die naar de aarde waren afgedaald, en ze hadden daarin volkomen gelijk. Ze maakten lang niet zo'n grote fout als wij denken dat ze deden. Paulus wordt tot buiten Lystra meegenomen en voor dood achtergelaten en na deze gebeurtenis vinden we dat Paulus zichzelf beschouwde als een mens die gestorven is en weer leeft. Hij staat nu op opstandingsterrein. Hier was het dat de apostel Paulus een visioen kreeg van het geheel van die waarheden welke door hem later werden onthuld in zijn latere brieven.

HET VISIOEN VAN PAULUS

“Echter Joden vanuit Antiochië en Iconium komen aan, en, de menigten overtuigend, en Paulus stenigend, sleurden ze hem buiten de stad, eruit afleidend dat hij dood was. Echter, toen de discipelen hem omringen, opstaand, ging hij de stad binnen. En in de morgen ging hij uit met Barnabas naar Derbe” (Hand. 14:19,20 vCV). Waarschijnlijk hebben onze lezers in de Schriften opgemerkt dat het vaak gebruikelijk is van God is om Zijn dienaren een visioen te geven van wat er in Zijn hart is voor hen lang voordat Hij dat vervult, om zodoende hun geest te versterken en hen voor te bereiden voor de beproevingen waardoor ze moeten heengaan voordat ze dat verkrijgen. Jozef had een visioen en te juister tijd werd het vervuld. Het was een enorme hulp voor hem terwijl hij in de gevangenis was om zich Gods visioen te herinneren, en dat, wat er ook daaraan voorafgaand moge gebeuren, God het zeker zou vervullen.

Evenzo hebben we hier Paulus die een visioen ziet waarvan hij in zijn tweede brief aan de Corinthiërs spreekt, in het twaalfde hoofdstuk. Sommigen kunnen vragen: “Als Paulus te dien tijd alles al begreep dat hij in de brieven beschreef, waarom onderwees hij dat dan niet?” Maar hij vertelt ons nadrukkelijk dat hij dingen hoorde waarvan “een mens niet vergunt is te spreken.” God was nog niet helemaal gereed met Zijn behandeling van de natie Israël, en daaruit volgde, was het niet volgens het plan van God

dat hij het te dien tijde onthulde, hoewel Paulus al die genade die hij op het punt stond om aan de naties te onthullen, al begrepen mocht hebben. Lystra was zijn Patmos toen hij werd “weggerukt ^{nb}tot het paradijs en onuitsprekelijke verklaringen hoort, waarvan het een mens niet is toegestaan te spreken” (2 Cor. 12:4 vCV). Op dat moment, toen hij als het ware opstond alsof hij dood geweest was, treedt hij een nieuwe ervaring binnen — dat van een mens voorbij de dood in het opstandingsleven.

DE VERZOENING

Nadat de decreten die de apostelen maakten voor de naties zijn afgeleverd, wordt Paulus naar een volkomen ander werkterrein gestuurd. Hij gaat naar Macedonië nadat de roep tot hem komt in een visioen, en daar predikt hij in Filippi en Thessalonica, en in Corinthe vergadert hij een grote groep mensen. Hierna hebben we een erg opmerkelijke verklaring en iets dat maar weinigen volledig de aandacht hebben gegeven die het verdiende bij hun bestudering van het boek Handelingen. In hoofdstuk 19, vers 21, lezen we: “Nu, *als nu deze dingen vervuld werden*, overwoog Paulus in de geest, terwijl hij door Macedonië en Achaje ging naar Jeruzalem, zeggende: ‘Nadat ik daar geweest ben, moet ik ook Rome zien.’” Wat hangt er allemaal samen met de verklaring: “*als deze dingen vervuld werden*”? We zijn op een nieuw keerpunt, een nieuwe crisis aangekomen. *De dingen die daarvoor gebeurd waren zijn vervuld en er zal iets ^{vs}anders ter hand worden genomen*. Gedurende de voorgaande periode trok de apostel Paulus rond, en, zoals hij ons in de Romeinenbrief vertelt, had hij “het evangelie van de Christus voltooid.” (Rom. 15:16-19 vCV). Hij had die bediening beëindigd. Hij was rondgegaan als priester en had in de tussenkomst tussen de naties en God hun naderingsgaven geofferd. Nu echter, zegt hij dat deze dingen vervuld zijn. Het evangelie van de Messias is niet langer het thema. Er zal een verandering komen, en het is juist op dit punt dat de brief aan de Romeinen en de Corinthe-brieven geschreven werden, waarin we het leerstuk van de verzoening voor het eerst onthuld zien worden. Hij kon niet langer als priester rondgaan omdat de naties nu zo dicht tot God zijn gekomen dat er geen tussenpersoon meer kan worden toegestaan. De natie Israël heeft haar plaats als priesterlijke natie verloren en God staat zelfs de

apostel Paulus niet langer toe om tussen Hem en de heiligen te komen.

Hierna vinden we de apostel Paulus naar Jeruzalem reizend en wanneer hij te Jeruzalem aankomt zegt Jakobus tot hem: “U bent observerend, broeder, hoe vele tien-duizenden er onder de Joden zijn, die geloofd hebben, en allen zijn inherent ijverig voor de wet. Nu werd hen over u herhaald dat u al de Joden onder de naties leert om van Mozes afvallig te zijn, hen vertellend niet langer hun kinderen te besnijden, en evenmin in de gebruiken te wandelen.” (Hand. 21:20,21 vCV). Op Jakobus’ advies ondergaat hij een aantal ceremoniën, of beter probeert deze te ondergaan; echter de Joden waren zo woedend op hem, dat ze hem niet toestaan dat te doen. God stookte het volk zo op dat Paulus poging te judaïseren faalde. En zijn deze Joden de ongelovige massa van de natie die de apostelen in eerste instantie vervolgden? Nee! Duizenden van hen zijn *gelovigen*, niet onvergeven ongelovigen, maar Pinkster-gelovigen die in Jeruzalem waren te dien tijd en waarvan nu verondersteld wordt dat ze de kern van de kerk zijn. Kijk eens naar wat ze doen! Toen ze hem in de tempel zagen brachten ze “de gehele menigte in verwarring, en legden hun handen op hem, roepend: ‘Mensen! Israëlieten! Help! Dit is de man die alle mensen overal onderwijst tegen het volk, en de wet, en deze heilige plaats. Bovendien leidt hij ook nog Grieken het heiligdom binnen, en heeft zo deze heilige plaats verontreinigd’” (Hand. 21:28 vCV).

Dat Pinkster-*gelovigen* waren betrokken in de aanslag op Paulus’ leven wordt door hun erop volgend gedrag bevestigd. Wanneer Paulus hen aanspreekt nemen ze hem de verkondiging van de Nazoreeër niet kwalijk, en evenmin Paulus’ verwijzing naar Hem als Heer. Dit zou buitengewoon onverdraaglijk zijn voor ongelovigen; het is pas als hij zijn bediening aan de andere naties noemt dat hun razernij opnieuw ontvlamt, en hij gedwongen wordt om op te houden met spreken.

Er was zelfs in de dagen van onze Heer een groep mensen die een “kerk” waren. Dezen waren aanwezig in de kerk bij het Pinksterfeest, zodat er geen kerk *begon* op het Pinksterfeest. Het was dezelfde kerk die al bestond gedurende de bediening van onze Heer. Die kerk viel van de waarheid af en stond niet toe dat de genade van God zich tot enige andere natie uitstrekte, zozeer dat toen de apostel Paulus in hun midden kwam zij hun best deden om hem ter dood te brengen.

DE GELIJKENIS VAN DE TWEE SCHULDENAARS

Dit roept de gelijkenis van de twee schuldenaars onze gedachten binnen. Er was een slaaf die tien-duizend talenten schuldig was en vergeven werd. Deze gelovigen in Jeruzalem komen overeen met die slaaf van tien-duizend talenten. Ze waren veel schuldiger dan de naties, omdat ze de Heer kruisigden, hoewel dat in onwetendheid was gedaan. De slaaf die zijn heer zoveel schuldig was werd vrijelijk vergeven. En hoe handelde hij met zijn mede-slaven? Hij ontmoette een mede-slaaf die veel minder schuldig was, en in plaats van hem te vergeven, wat deed hij toen? Hij greep hem bij de keel en zei: "Betaal, als je iets schuldig bent!" (Mat. 18:28). Deze Pinkster-gelovigen vergaten wat de Heer hen verteld had in "het gebed van onze Heer", het "onze Vader". "Als u mensen niet hun krenkingen vergeeft, evenmin zal uw Vader u uw krenkingen vergeven" (Mat. 6:15 vCV). Ze geloofden in "het gebed van onze Heer", "het onze Vader", maar dat werkte tegen hen. In plaats van de andere naties toe te staan vergeving te ontvangen, wilden ze die man vermoorden die God gebruikte om het hen aan te bieden. En zo, evenals in de gelijkenis, werd de vergeving die hen was aangeboden teruggetrokken. Zij geloofden in afvalligheid, en zij vielen af. En als u het boek aan de Hebreeën met verstand wenst te lezen, onthoudt dan de afvalligheid van de kerk van die Pinkster-gelovigen, en de tijdelijke vergiffenis die ze ontvingen, en het terugtrekken van dit pardon vanwege de houding die ze tegenover de andere naties aannamen. Dit verklaart het zesde hoofdstuk betreffende "hen die eens verlicht waren, evenals de hemelse gunst smakend, en deelgenoten wordend van de heilige geest, en proevend van de ideale uitspraak van God, benevens de krachtige daden van de toekomstige eon, en terzijde vallend." Zij waren het voor wie het onmogelijk is hen opnieuw tot bekering te brengen.

PAULUS, DE GEVANGENE

Nadat Paulus is afgewezen door de gelovigen in Jeruzalem doet God iets heel vreemds. Hij geeft hem boeien en een ketting te dragen, en hierna hebben we Paulus louter als gevangene. Na een proces in Judea wordt hij naar Rome gebracht en in Rome hebben we het slot waarop Israëls afvalligheid

uitdraaide te boek gesteld. Het is opmerkelijk dat, toen Paulus te Efeze was, wat het *religieuze* centrum was van de naties, toen de *verzoening* (in 2 Cor.) bekend werd gemaakt, en alle hindernissen tussen God en de mens terzijde werden geworpen. Later, toen Paulus naar Rome ging, het politieke centrum van de wereld, de decreten die de oudsten te Jeruzalem hadden gemaakt werden afgeschaft (Efz. 2:15; Col. 2:14), en het laatste teken van Israëls oppergezag verdween. Terwijl Paulus te Efeze was faalde het priesterlijk functioneren; te Rome werd de politieke voorrang die de apostelen over de naties uitoefenden, verloren. Hiermee houdt het voorlopig op voor Israël. Paulus schrijft in Rome de waarheden op die hij lang geleden geleerd had toen hij buiten de poorten van Lystra lag, en zet deze uiteen. Nu kan hij ons meer geven dan de aangeboden verzoening.¹² Hij geeft ons de uitgewerkte verzoening,¹³ die wederzijds met God en onderling is. Jood en Griek worden beiden in één nieuwe mensheid omsloten.

Vanuit wat we hebben gezegd kunnen we verwachten in staat te zijn om bepaalde duidelijke conclusies te trekken. De huidige huishouding werd geleidelijk meer en meer geïntroduceerd naarmate Israël terzijde werd geschoven. Israëls heerlijkheid verdwijnt naar mate de bediening van de apostel Paulus groeit. De eerste aanwijzing die we hebben over Gods handelen met de naties wordt gegeven bij de dood van Stefanus. We krijgen daarop een betere blik op de weg naar Damascus en we hebben nog verdergaande aanwijzingen nadat hij *afgezonderd* werd van de rest en rechtvaardiging predikt buiten het land Israël, aan de andere naties. In Pisidisch Antiochië was er een groep mensen die door de bediening van Paulus tezamen kwam. *Hier is het dat de kerk begon.* Maar, hoewel de *kerk* daar begon, laten we ons geen moment voorstellen dat de huidige *huishouding* daar begon. We moeten tussen die twee begrippen onderscheid maken. Laten we ons niet voorstellen dat de kerk daar reeds al de waarheid had die later werd ont-huld. Terwijl Paulus later naar Filippi, Thessalonica, en Corinthe gaat en gaat hij voort met het vergaderen van mensen-groepen die leden zijn van de gemeente die Christus' lichaam is. De kerk die Zijn lichaam is komt voor in het boek Handelingen, maar er wordt niet als zodanig over gesproken

¹²conciliation.

¹³reconciliation.

omdat deze daar wordt beschouwd in verband met het Koninkrijk, en er niets wordt geïntroduceerd dat niet in overeenstemming met het Koninkrijk is. De huidige huishouding begon echter pas na het afsluiten van het boek Handelingen en Paulus een gevangene te Rome is. In de huidige huishouding wordt veel van wat in Paulus' bedieningen gedaan is, aangepast en veranderd. Elke waarheid die werd afgekondigd in zijn vroegere bedieningen ontving een toegevoegde luister vanwege het feit dat op dit punt zelfs de tekenen van Israëls politieke rang verdwenen en haar verhevenheid boven de gelovigen onder de naties niet langer van kracht is. Op dit punt worden we ^{nb}in de hemel geïntroduceerd, en al de zegeningen die de apostel Paulus beheert en uitdeelt zijn hemels. Daarom zijn ze ook niet in conflict met de zegeningen van de natie van Israël. Hier hebben we "het lichaam" maar er zijn punten van onderscheid tussen dit lichaam en dat wat daarvoor bestond. In het lichaam dat daarvoor bestond hadden leden een verscheidenheid aan rangen, zoals beschreven in Romeinen en Corinthen, en waren sommigen ondergeschikt aan anderen, zoals de voeten aan het hoofd. Maar nu is het een *gezamenlijk*-lichaam en zijn alle leden van dezelfde rang. Nu wordt het bekend gemaakt dat de gelovigen onder de naties, in de geest, eveneens *gezamenlijk* lotdeel-regelaars zijn van een hemels lotdeel, en *gezamenlijk* deelhebbers zijn van de belofte in Christus Jezus, door het evangelie van Paulus (Efz. 3:6).

Het volgende schema vat de “handelingen” van afvallig Israël samen, en de goddelijke “tegen-handelingen” die daardoor werden uitgelokt.

DE HANDELINGEN
van afvallig Israël

JERUZALEM ...
Moord op Stefanus
JUDEA and SAMARIA ...
Vervolging
UITEINDEN VAN HET LAND ...
Jakobus
 Proselieten: Eunuch,
 Cham
 Cornelius,
 Jafeth
LYSTRA ...
Steniging van Paulus
 Apostelen en Oudsten stellen
 decreten op voor degenen
 uit de naties

DE TEGEN-HANDELINGEN
van gunst voor de naties

Saulus bij zijn steniging te
JERUZALEM
Saulus geroepen op de weg naar
DAMASCUS
Saulus afgezonderd
... PISIDISCH ANTIOCHIË
 Paulus predikt
 Rechtvaardiging
 aan degenen van
 de naties
Paulus ontvangt onthullingen
(2 Cor. 12)
 Paulus naar nieuwe
 gebieden gezonden,
 Philippi, Thessalonica, Corinthe

ALS NU DEZE DINGEN VERVULD WERDEN (19:21)

Zie Rom. 15:19-22.

Verzoening.

—

Paulus in het religieuze centrum
van de wereld,
EFEZE

JERUZALEM ...
Gelovigen proberen Paulus
te doden

DE BRIEF AAN DE
HEBREEËN

Israël
verlaten

Paulus naar het
politieke centrum gezonden,
ROME

PAULUS' GEVANGENIS-
BRIEVEN

Decreten teniet gedaan,
Verzoening: Wederzijds
en Uitgewerkt

TENSLOTTE

Als afsluiting willen we een voorbeeld suggereren. Wanneer begon de Verenigde Staten? Sommigen gaan terug naar de tijd toen een groep andersdenkenden in Engeland naar Holland overstaken. Sommigen gaan terug tot hun aankomst op de rots van Plymouth, waar ze de vrijheid hadden om te kunnen vereren overeenkomstig hun eigen geweten, terwijl ze nog ondergeschikt waren aan de koning van Engeland. Dat is iets wat lijkt op de vroege kerk. Hoewel niet afhankelijk van Israël voor hun verering, waren ze onderworpen aan de decreten die vanuit Jeruzalem werden uitgevaardigd. Maar later toen het koloniale juk in de revolutie werd afgeworpen, toen was het dat de Verenigde Staten in werkelijke zin begon. De huidige huishouding ving niet aan voordat het boek Handelingen afsloot. Lang hiervoor werd de waarheid al onderwezen en de mensen voorbereid. Vanaf Stefanus' dood tot op Paulus' gevangenschap is er een overgangperiode die we hier kortstondig onder de loep hebben genomen, welke we soms ook aanduiden als het *interregnum*.

Het boek Handelingen is allereerst het antwoord op het gebed van onze Heer op het kruis: "Vader vergeef het hen, want ze zijn zich niet bewust van wat ze aan het doen zijn!" Het legt hun antwoord vast op de afkondiging van vergeving, en stelt hun afvalligheid te boek en hun geleidelijke afwijzing. Maar het doet eveneens verslag van Gods antwoord op hun afvalligheid, zodat Hij, in plaats van te worden gedwarsboomd in Zijn opzet om de andere naties te zegenen, hun afvalligheid de basis maakt van een veel grotere, een veel grootsere, genade dan de naties zouden hebben ervaren als Israël niet afvallig was geweest. Er staat geen heldere verklaring van de genade die ons wordt betoond binnen het boek Handelingen, echter al de symptomen van deze genade zullen er worden gevonden en elk symptoom volgt op een crisis in de afvalligheid van Israël; en terwijl Hij met hen handelt en hun afvalligheid verdraagt, maakt Hij ruimte voor die grootse vertoning van genade die wij mogen genieten en welke wij volledig ontvouwd vinden in Paulus' brieven, waarvan sommigen in deze periode geschreven zijn. Maar de volledige uitdrukking van de waarheid voor ons werd niet neergeschreven totdat hij een gevangene te Rome was, nadat de verhandeling van het boek Handelingen was afgesloten. En voordat we de

overtreffende grootsheid van Gods genade kunnen waarderen, zoals deze voor ons wordt onthuld in Paulus brieven, moeten we het boek Handelingen sluiten.

Paulus was niet aanwezig bij het Pinksterfeest. Hij verschijnt pas op het toneel toen de krachten daarvan begonnen te falen en te vervagen. De huidige genade is geen voortzetting of vernieuwing van de Pinkster-krachten, maar hangt af van het falen van al wat beloofd was. Paulus zou nooit op het toneel verschenen zijn, en hij kon nooit zijn missie vervuld hebben als de twaalf niet uit Jeruzalem verdreven waren en de afkondiging van het Koninkrijk niet volkomen ingestort was. Laten we ons, om de huidige waarheid te vinden, niet langer op het Pinkster-feest richten, en evenmin op Paulus bediening in Handelingen, maar laten we ons, om voor vandaag licht te ontvangen, tot zijn brieven keren, in het bijzonder die welke het laatst geschreven werden.

De voetnoten maken geen deel uit van de oorspronkelijke tekst van dit artikel.

De zeer nauwkeurige Concordante Bijbelvertaling die in het Engels werd gebruikt verschilt dusdanig van de bekende Nederlandse vertalingen, dat de aanhalingen hieruit ook zijn vertaald (VCV), waarbij het niet mogelijk bleek helemaal concordant te vertalen, maar er werd vertaald met het idee dat men deze studie in het Nederlands net zo goed moet kunnen begrijpen alsof men Engels sprak.

Verder betekent:

^{nb}in : naar binnen in

^{vs}anders : verschillend

A.E.Knoch

Copyright van het Engelse origineel: © **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstooiwerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Het Hebreeuwse evangelie

door E.H. Clayton

“Maar integendeel, . . . waarnemend dat mij het evangelie *van* de Onbesnedenheid toevertrouwd is geworden, zoals Petrus dat *van* de Besnijdenis . . .” (Gal. 2:7 CV).

WAAR GAAT HET OVER in het evangelie dat Petrus predikte aan Gods uitverkoren volk? Verschilt het van het evangelie dat door Paulus werd afgekondigd aan de naties? Waarom hebben ze verschillende benamingen? Hebben deze twee evangeliën hetzelfde doel? Onze bespreking zal proberen deze vragen te beantwoorden.

Beide evangeliën hebben de opzet om *redding* te brengen, toch moeten we onderscheid maken tussen twee aspecten van redding, want, in verband met elk evangelie verschil redding *radicaal*. We mogen begrijpen *waarom* het dat doet wanneer we leren dat de *onderliggende opzet* van elk van de twee evangeliën ook verschillend is. Het ene evangelie redt tot het koninkrijk van de profeten *op de aarde*; het andere, voor de gemeente die het lichaam van Christus is, redt tot *onder de hemelingen*. Het ene *evangelie* is maar een stadium op weg naar Gods einddoel; het andere *brengt tot* Gods einddoel, want haar inherente geestelijke waarde is zodanig dat het de eonen zal voltooien. Met deze introducerende gedachten zullen we ons keren tot de details van het evangelie dat aan Israël als natie geadresseerd is, in de Schriften ‘het evangelie van de Besnijdenis’ genoemd, en daarnaast, wanneer nodig, de zaken die met het evangelie van de *ON*besnedenheid verband houden vermeldend, welke aan de individuele personen onder de naties of heidenen wordt geadresseerd.

Laat ons het “van” en het “tot” van Galaten 2:7 en 2:9 opmerken:

(1) “Ik ben het evangelie *van* de Onbesnedenheid toevertrouwd.”
(2:7) — Dit toont de afwijkende aard van Paulus’ evangelie.

(2) “Wij (Paulus en Barnabas) zouden, inderdaad, *tot* de naties behoren.” — Dit toont een te onderscheiden werkgebied aan.

Het “van” bepaalt het tot een evangelie dat verband houdt met een bepaald *privilege*. Het “tot” duidt op een evangelie voor een bepaalde *bevolkingsgroep*.

Deze benamingen zijn ontstaan en hebben hun bestaansrecht vanwege dat het privilege van de *besnijdenis* werd beschouwd als zijnde van de hoogste waarde. Vanwege dat privilege is het evangelie van de Besnijdenis gebaseerd op Gods verbond met Abraham (Gen. 17:10). De besnijdenis was het teken van een voortdurend *verbond*. Dat was voor een bepaalde *natie*, die God met suprematie investeerde onder de naties van de wereld, en waar Hij door hen als kanaal zegen tot de andere naties brengt.

Maar Israël had gefaald om de beloofde zegen van de besnijdenis te genieten. De geschiedenis had louter Israëls criminaliteit onthuld en openbaar gemaakt. Echter God had hen de innerlijke realiteit beloofd die bij de besnijdenis hoorde (Deut. 30:5-6). Het evangelie van de Besnijdenis is opnieuw een middel van God om zulk een zegen tot Israël te brengen.

Het evangelie van de Besnijdenis wordt onlosmakelijk verbonden aan het besneden volk die er de hoofd-begunstigden van zijn. Dit evangelie neemt notie van Israëls privileges en voorrechten, en wordt gebaseerd op het feit dat zij het kanaal van zegen zouden worden voor de andere *naties* als zij eerst zelf de zegen ervan zouden accepteren, zoals die door de Hebreeuwse Schriften te kennen worden gegeven.

Hoewel het evangelie van de Besnijdenis aan het fysieke zaad van Abraham, door Sara, is geadresseerd, bevond zich in het bijzonder de nadruk (in de vier zo genoemde “evangeliën” en Handelingen) bij Gods verbond met *David* (zie Handelingen 2:30). Hoewel de benaming van dit evangelie in verband met Petrus ontstaat (Galaten 2) is het niettemin in feite door Johannes de Doper begonnen. Zijn bediening werd gevolgd door die van de

Here Jezus en later door die van Petrus op het Pinksterfeest (Handelingen 13:24-28). Aldus waren deze predikingen “een woord tot redding” voor deze natie.

Toen Pinksteren aanbrak werd het priesterlijke kenmerk aan dit evangelie toegevoegd, — de dood en opstanding van de Here Jezus. Dit moest behandeld worden. Het was in eerste opzicht slechts weer een andere misdaad die door de Besnijdenis tegen Gods profeten gepleegd werd.

Hoewel de twaalf de historische feiten over de dood en opstanding van de Here Jezus verkondigen als getuigen, ontwikkelen zij geen leerstellingen uit deze feiten. Het evangelie van de Besnijdenis behandelt niet de diepere, uiteindelijke betekenis en waarde van de dood en opstanding, en evenmin die van het kruis van Christus. Wel waar is dat het vertelt van het lijden en het bloed van Christus dat werd gestort voor de vergeving van zonde, maar het zegt niets over zulke zaken als het *sterven met Christus* en *verlossing van de wet*; evenmin kan er “het woord van het kruis” in worden gevonden.

Het evangelie van de Besnijdenis vermeldt de valstrik van het kruis niet. En de reden daarvoor is helder. Dat gaat in tegen de bijzondere positie van Israël.

Om ons te helpen dit evangelie te begrijpen, zouden we ons realiseren dat het wordt verkondigd aan degenen die in contact met God staan (Joh. 1:11). Hij kwam tot *het zijne*. Hij kwam tot een volk dat met God in verband stond door een verbond en door een vorm van kennis en waarheid in de wet (Rom. 2:20). Aldus werd er van de bediening van de Heer gezegd dat Hij niet kwam om de wet af te breken (Mat. 5:17). Evenmin waren er anderen die de tenietdoening van de wet onderwezen (Mat. 5:19). In feite waren veel punten van de Bergrede slechts een uitwerking van de geestelijke inhoud van de voorschriften van de wet.

Het was in het verstand van mensen die door de wet waren geïnstrueerd dat onze Meester Zijn evangelie zond. Het was niet aan volken die voor vele eeuwen aan zichzelf waren overgelaten.

Het evangelie van de Besnijdenis nam de wet niet weg. Vanuit dit feit kunnen we begrijpen dat er vele tienduizenden waren die hadden geloofd en inherent ijverig voor de wet waren (Handelingen 21:20). De zegen die in het houden van de wet ligt zal worden gezien in het Koninkrijk van het Millennium. Dan zal Gods wet op hun harten worden geschreven, en, daar-

mee zal het leven worden verlengd. Israëls besnijdenis is een waarborg dat de wet van God geen antagonisme in hun verlost en gereinigd vlees zal vinden.

Merk ook op dat onze Heer Zijn evangelie verkondigde voorafgaand aan Zijn kruisiging, en zelfs in eerste instantie zonder verwijzing naar Zijn lijden. En toen Hij er wel over sprak, werden Zijn woorden niet begrepen.

Zelfs in het verleden zou besnijdenis niet louter een uitwendige rite geweest moeten zijn, maar zou ook van het hart geweest moeten zijn (Deut. 10:16). Laat ons nader de kenmerken en aankondigingen van dit evangelie van de Besnijdenis bekijken. Neem Petrus als de vertegenwoordiger hiervan. Hij riep Israël op tot bekering, vertelde hen gedoopt te worden, en hun zonden zouden vergeven worden (Hand. 2:38, 3:19, 5:30-32). *Bekering* was in de eerste plaats een verandering van denken en houding naar hun Messias. Het riep om het voortbrengen van waardige vruchten (Mat. 3:8). *Dopen* was het uiterlijke kenmerk van bekering. Dit was zo in Johannes' voor-verkondigende bediening, en ook die van de Heer, en daarna in die van de twaalf (Hand. 2:38). *Vergeving* wordt ruwweg uitgedrukt door *aflaten, het laten gaan* (Hand. 2:38). Bekering en vergeving vragen om geloof in de uitspraken die daartoe hebben geleid. Vandaar dat we lezen: "allen die geloven" (Hand. 2:24).

In dit alles, dat is, in het evangelie van de Besnijdenis, is er niets om de twist-argumenten die tegen het evangelie van de *ON*besnedenheid werden ingebracht aanleiding te geven.

"De Jood had geen reden om besnijdenis of de wet te verlaten om Christus en de twaalf te kunnen volgen. Maar de Jood moet zowel met de besnijdenis als de wet breken, net als Paulus dat deed, als hij door geloof gerechtvaardigd zou willen worden, wat het beginncriterium van het evangelie van de *ON*besnedenheid is."

Het evangelie door Paulus afgekondigd verwijdert de wet, maar Petrus' evangelie doet dat niet. De kenmerkende zaken als bekering, vergeving en doop ontlenen en vinden hun zin en betekenis in de wet, maar rechtvaardiging is "buiten de wet om." Saulus werd niet gered door het evangelie van Petrus. Onder de voorwaarden van Petrus' evangelie zou Saulus uitgeroeid moeten worden (Hand. 3:23). Saulus stond niet klaar die Profeet te horen, evenmin was er bij hem een spoor van bekering.

Verlossing van de wet ontbrak totaal in het evangelie van de Besnijdenis. Later waren er de wettischen die Paulus betrokken in discussies over deze vraag, echter hun tegenwerpingen konden niet tegen het evangelie van de Besnijdenis in stelling gebracht worden. Zouden de naties de wet aannemen, betekent dat niets minder afscheiding van Christus (Gal. 5:1-6). Waarom is dat zo? De redding waar Israël toe geroepen wordt, is niet de redding waartoe de naties geïntroduceerd worden.

Laat ons opnieuw vergeving en geloof binnen het evangelie van de Besnijdenis onderzoeken. Vergeving betekent: loslaten, aflaten. Dat stelt hen die dat ontvangen niet boven de mogelijkheid van veroordeling. Het sluit eventuele afvalligheid niet uit. Het brengt geen verzoening, net zoals de wet en de rituelen van Mozes geen verzoening brengen.¹⁴

Vergeving vereist dat God aan de bestraffingen van de zonden voorbijgaat.

Het vereist de voortzetting van Gods verdraagzaamheid, echter het begint er niet aan Zijn rechtvaardigheid te tonen, en evenmin het feit dat God een Rechtvaardiger kan zijn en ook *is*. Vergeving veronderstelt, dat daarop goede werken zullen volgen. Zie de illustratie betreffende het land dat geen goede opbrengst voortbrengt (Heb. 6:7,8). Vergeving vereist “dingen die met redding van doen hebben” (Heb. 6:9), en “ijver... tot het einde” (Heb. 3:6,14; 6:11; 1 Pet. 2:4; 2 Pet. 1:5-11). Er volgt een grote beloning op volharding (Heb. 10:35,36; 11:6; hier zien we de kracht van de “volharding” die in Matt. 10:22; 24:13 wordt aangeraden). Zelfs van degenen uit de naties, die daarvoor contact hadden met Gods openbaring en onder het evangelie van de Besnijdenis met Israël in contact kwamen, werd geacht “rechtvaardig te handelen” (Hand. 10:35).

Het verschil tussen het geloof van hen die het evangelie van de Besnijdenis geloven en degenen die het evangelie van de Onbesnedenheid geloven bestaat in de boodschap die er wordt geloofd. Het gegeven dat er wordt geloofd is in beide gevallen gelijk, maar het karakter van het geloof heeft verband met de inhoud van het woord dat aan hen gericht wordt.

Let er op hoe een bepaald geloof oprijst en wat er mee gegaard gaat. Het

¹⁴het brengt een *beschermende bedekking*, geen *verzoening*, ondanks dat vertalingen dat wel, foutief, suggereren.

geloof van de Onbesnedenheid werd verzegeld door heilige geest; maar dat van de Besnijdenis werd bekrachtigd door tekenen, wonderen en een verscheidenheid aan krachtige daden (Hebr. 2:4). Inderdaad, de krachten van de toekomstige eon, waartoe het evangelie hen wees, waren aanwezig tezamen met de bevestiging van de boodschap van de Heer aan hen die Hem horen (Hebr. 6:5). Hun geloof werd opgeroepen door zulke factoren. Vandaar dat we, rond dit geloof, aspecten vinden als “geloof de werken” (Joh. 10:38). Bovendien, in antwoord op de vraag hoe mensen het werk van God mogen werken: “Dit is het werk van God: dat jullie mogen geloven in Degene Die Hij afvaardigt” (Joh. 6:29). “En, wanneer het aan het gebeuren is, jullie gelovend zullen zijn” (Joh. 14:29).

Geloof, dan, varieert naar haar waarde en stabiliteit in overeenstemming met haar basisboodschap. Het kan werken verlangen om het te perfectiëren (Jac. 2.22), of volharding om het terugvallen te voorkomen (Hebr. 10:38). En zo, met het uitstel in de komst van het koninkrijk, ontstaat het punt of het geloof van de heiligen zal voortduren, en zo de werkelijkheid van de bekering, de doop en de vergeving bevestigen. Indien het koninkrijk onbepaald uitgesteld zou worden, wat was dan het doel van hun verandering van houding ten opzichte van Hem Die Israël had geslagen en gekruisigd? In de brieven van Petrus, en in die aan de Hebreëen, worden de heiligen aangespoord om het geloof vol te houden dat hun bekering en vergeving had begeleid. En zo mogen we ons naar deze brieven keren om er een bondige kijk uit te halen over hen en hun relatie tot het evangelie van de Besnijdenis.

De brief aan de Hebreëen

Er zijn vele details waartoe we ons kunnen wenden. Kort gezegd: dat wat de Heer begon, wat zij die Hem hoorden bevestigden, en God bekrachtigde (2:3,4). Deze bediening aan Israël had benadrukt dat de Geslagene hun Koning was. Maar nu wordt hen getoond dat hun erkennen en belijden verbonden was aan de Apostel en Hogepriester over het huis van God, Jezus (3:1). Zij worden aangespoord vast te houden aan hun erkennen en belijden (4:14). Deze Hogepriester had Zich, in tegenstelling tot die van het Levitisch priesterschap, gezeteld in het Heiligste (10:12). Hier is de aanduiding

waarom Hij niet was teruggekeerd, zoals aangekondigd door Petrus. Hun erkennen en belijden was een fundament (6:1) voor volwassenheid; de volwassenheid is datgene wat onder het nieuwe verbond komt (10:14).

De wet vervolmaakte niets, maar de wet is omgezet, net zoals het priesterschap. Ze worden gericht op de heerlijkheden van de priesterorde van Melchizedek, verbonden met een meer volmaakte tabernakel. Nu zij zo'n Priester hebben, worden zij een beter verbond en betere beloften binnen gebracht. Zij hebben nu een Priester overeenkomend met de vermogens van een onvergankelijk leven. De wet zal toebedeeld worden aan hun begripsvermogen en geschreven in hun harten. Zoals de waardigen van oudsher, van wie het geloof (nog) niet beloond is, zouden zij vasthouden aan hun erkennen en belijden.

Nu hebben zij een levende weg naar de heilige plaatsen en mogen ze naderen met een waar hart, in de zekerheid van geloof, en met harten van een slecht geweten gereinigd. Jezus heeft hen, door Zijn eigen bloed, geheiligd. En net zoals het zondoffer buiten het kamp werd verbrand, zo leed Hij buiten de poort van Jeruzalem. Zij zouden Zijn verachting dragen. Hij, hoewel Hij Zich nederzette, zal nog een tweede maal verschijnen, los van zonde, tot redding door geloof.

Petrus' brieven

Het standpunt is dat van iemand die de Heer hoorde toen Hij op aarde was. Het is gericht aan emigranten die door de vervolging in Handelingen (8 en 10) verstrooid werden. Het probeert hun geloof te bemoedigen te midden van verdere vervolging. Ze worden eraan herinnerd dat zij zijn gekozen tot gehoorzaamheid en door besprenkeling van het bloed van Jezus (1:2; Hebr. 12:24). Deze zaken spreken tot hen van het verbond en het verzoendeksel (Exo. 24:8; Lev. 16:14). Ze worden wedergeboren tot een levende verwachting (1:3), van onvergankelijk zaad (1:23). Het lotdeel in hun land mag dan vervaagd en verwelkt geworden zijn, maar zij hebben een levende verwachting van een onvergankelijk en onverwelkelijk lotdeel (1:4). Deze verwachting zal een redding worden die in de laatste era onthuld zal worden (1:5). Hoewel bedroefd door huidige beproevingen, wacht hen echter heerlijkheid en eer bij de onthulling van Jezus Christus (1:7). Volharding

geeft genade bij God (2:20).

Hun redding is verbonden aan het zoeken en vorsen van de profeten, die vertelden over het lijden van Christus en de heerlijkheid die zou volgen (1:10-12; Matt. 13:10). Het lijden dat zij verdragen was het gevolg van het lijden dat Christus verdroeg, want zij waren Christenen.

Petrus herinnert hen er aan dat zij levende stenen zijn van het geestelijk huis. Zij waren een heilig priesterschap (2:5). De Steen, een hoek- of sluitsteen, was door Israëls bouwers verworpen (2:7), echter deze gelovigen zijn een gekozen ras, een koninklijke priesterorde, een heilige natie, een verkregen volk (2:9). In het bekendmaken van de kracht en aanwezigheid van de Here Jezus, had Petrus niet vernuftig gemaakte mythen gevolgd (2 Petr. 1:16), maar had verklaard over dat waarvan zij toeschouwers waren (1:16). En dit wordt verder bevestigd door het profetisch woord, dat een lamp is die in een duistere plaats schijnt. Zij zouden hun roeping en keuze bevestigen, en onder geen enkele omstandigheid struikelen — zoals de natie Israël dat had gedaan (Rom. 11). Er zal in een rijke binnenkomst in het eonisch koninkrijk van onze Heer en Redder, Jezus Christus, worden voorzien. (2 Petr. 1:10,11).

Deze overwegingen, hoewel grotendeels beperkt tot één kant van deze zaak, benadrukken dat één van de onmiddellijke doelen van het evangelie van de Besnijdenis is om hen voorwaarts te leiden naar de heerlijkheid van de Hebreeuwse profeten. Pas later zal Israël tot het kruis van Christus komen, maar dat is in de nieuwe schepping. Dan zal er geen Besnijdenis en Onbesnedenheid zijn.¹⁵

E.H. Clayton

Engelse origineel: © **Grace and Truth Magazine**

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

¹⁵De nieuwe schepping en haar consequenties zijn nu al het terrein van het evangelie van de onbesnedenheid van Paulus.

De nieuwe geboorte in contrast met de nieuwe schepping

door E.H. Clayton

Onderwerpen die al lange tijd de aandacht hebben, verkrijgen hun eigen welbekende terminologie. Vaak brengt alleen al de bespreking van een vraagstuk de gedachte over dat alles helder en duidelijk is, en dat verder onderzoek overbodig is. Mocht het onderwerp verkeerd begrepen worden, dan is het moeilijk om zaken te corrigeren, want de welbekende termen en hun context zijn niet eenvoudig uit het denken te verdrijven.

Indien het verkeerde begrip van zo'n vraagstuk voortkomt uit een verkeerde achtergrond, dan hebben we verwarring en wordt correctie een echt probleem. Zulk een moeilijkheid hangt rond het thema van het opnieuw geboren worden, beter bekend als: de wedergeboorte. Evangelischen beschouwen de wedergeboorte (of nieuwe geboorte) als zó fundamenteel, dat elke suggestie die vraagt om nader onderzoek gedoemd is als kenmerk van afvalligheid opgevat te worden. Een onderzoek wordt bovendien gehinderd doordat beelden die onderscheiden dienen te worden, een aantal kenmerken kunnen hebben die op elkaar lijken; waardoor twee onderwerpen vermengd blijven, ons in een positie latend zonder beide duidelijk te kennen.

Wedergeboorte niet eerder begrepen

Nicodemus was niet de enige leraar die over dit onderwerp onwetend is. Jammer genoeg komt de onwetendheid van vandaag de dag voort vanuit een andere oorzaak dan die van Nicodemus. Vandaag wordt er grote nadruk gelegd op de noodzakelijkheid van wedergeboorte, terwijl Nicodemus in het geheel niet begreep dat het een vereiste was voor het ingaan in het koninkrijk van God.

Nicodemus dacht dat een fysieke band met Israël afdoende was voor het koninkrijk; hij (h)erkende de noodzaak niet voor een geestelijke vernieuwing, en toch stellen de Schriften, waarvan hij een onderwijzer was, duidelijk dat dit het geval is.

De huidige positie is mogelijk nog erger, want we zien niet in dat het onderwijs dat aan Nicodemus en Israël werd aangeboden radicaal verschillend is en volkomen afgescheiden van dat wat door de apostel Paulus aan de naties werd gegeven. Wij veronderstellen dat de wedergeboorte de waarheid is van het evangelie van God, en daarom blijven we beïnvloed te worden door dit beeld en verliezen we de grootsheid van de onthulling door Paulus, waarvan de grootsheid gekenmerkt wordt door deze te vergelijken met de toekomstige *nieuwe schepping*.

De Here Jezus en Paulus onderscheiden

Laten we, vanaf het begin van ons onderzoek, dat onderscheiden wat de Here Jezus verkondigde aan Israël—het koninkrijk van God—wat Hij erover zei moeten we in de context laten staan waarin Hij het gaf. Paulus predikte het evangelie van Gods genade aan de naties, zo de heiligen bijeen brengend die de ecclesia, het lichaam van Christus, zijn. Alles wat de Here Jezus zei, Zijn woorden alsook Zijn beeldspraken, harmonieert met het doel van Zijn missie aan Israël en vindt z'n aanknopingspunten in de Hebreeuwse profetieën, die verband houden met Israëls vestiging als Gods heilige natie op aarde. Maar wat Paulus zegt heeft een meer uitgestrektere horizon en behandelt allereerst de zegeningen onder de hemelingen voor de heiligen, maar gaat ook in op zaken die verband houden met het universum buiten de aarde.

Israëls zegeningen dan, zijn op de aarde; zij richten de schijnwerper op de heerlijkheid van de Messias op dit aardse toneel. De zegeningen van de ecclesia zijn hemels en belichten Christus' grotere heerlijkheden, die verband houden met Zijn lotdeel van het universum. Geboorte is het beeld dat aan ons overbrengt wat Israëls zonen geschikt maakt voor het aardse, millennial domein. Maar het beeld van schepping duidt aan wat nodig is om de nieuwe en radicale andere kenmerken aan te geven van de wegen van God die niet om Israël draaien.

Wanneer deze verschillen duidelijk zijn gemaakt, zijn we klaar om de verschillen tussen deze beelden te overwegen en, tegelijkertijd, respectievelijk de verbanden en de onthullingen die er samenhangend mee variëren uit te werken.

Details van de wedergeboorte

De wedergeboorte is gekristalliseerd in de bekende woorden: “*u moet opnieuw geboren worden*” (Joh. 3:7). Onze uitleg hiervan moet gezocht worden ofwel in de woorden van de Here Jezus, ofwel bij hen die Hem hoorden, ofwel in wat in de Hebreeuwse Schriften wordt onthuld. Het was een zaak die bij Nicodemus bekend zou moeten zijn en aan Israël onderwezen had moeten worden, want de profeten hadden er heel wat over te vertellen. In feite is het het nieuwe verbond, samengevat in een paar woorden. Wat het nieuwe verbond aan Israël brengt is de inhoud van de betekenis van de wedergeboorte.

Een detail van de woorden “*u moet opnieuw worden geboren,*” dat gewoonlijk genegeerd wordt, is dat het woord ‘*u*’ een meervoud is. Dit is niet het enige geval waar het meervoudige voornaamwoord van belang is als wegwijzer naar een goed begrip. Het meervoud spreekt hier van de natie Israël en niet van individuen. Een voorbeeld is te zien in Mattheüs 5.14—“*U bent het licht van de wereld.*” Zo ook geven de woorden van Johannes 3:7 aan dat het gaat om Israëls zonen als geheel, als een natie die opnieuw geboren moeten worden. De profeet Jesaja spreekt van een natie die in één keer geboren wordt (Jes. 66:8).

Het koninkrijk van de Messias: een wedergeboorte

Het vestigen van Israël in het koninkrijk van God was de basis van de bediening van de Messias voor hen. Hij verwijst naar de tijd waarin Hij, de Zoon des Mensen¹⁶, zal zitten op Zijn heerlijke troon, als de *regeneratie*, of meer passend: als de *wedergeboorte* (Matt. 19:28). Het belang van zulk een kenmerk geeft aan dat het beeld van een geboorte zaken illustreert die

¹⁶De Zoon des Mensen - is de titel die verwijst naar de Messias als zijnde de erfgenaam van Adam. (“Zoon des Mensen” is het Hebreeuws hetzelfde als de Zoon van Adam. Hij is ook de laatste Adam.)

verband houden met het koninkrijk op aarde, waarvan Israël het uitverkoren centrum is.

Het binnengaan in het koninkrijk is door de nieuwe geboorte. Dit is de waarheid die aan Nicodemus, één van Israëls leraren, werd gesteld. Het is de waarheid die alleen op Israël van toepassing is, en geldt binnen het bereik van de beloften die alleen tot hen beperkt worden. Het is geen waarheid voor de huidige huishouding.

Belang van het onderwijzen van de wedergeboorte

De betekenis van de wedergeboorte is in het bijzonder dat het de aanduiding is dat een fysieke relatie met Israël onvoldoende is; er moet een geestelijke regeneratie zijn, want de kinderen van het vlees zijn niet de kinderen van God. Israëls zonen hebben een nieuwe geest nodig; het steenachtige hart moet weggenomen worden en door een nieuw vervangen worden. Zo zal Israël wandelen in de inzettingen van God en Zijn oordelen bewaren. Deze aardse heerlijkheid wordt aangekondigd en beloofd aan Israël, en zij gaan er in binnen door de wedergeboorte.

Gods eonische verbond brengt hen al deze zegeningen. Het is het nieuwe verbond dat God maakt met Zijn aardse volk. Het bloed van Christus is er de basis van. Dit is het bijzondere aspect van Christus' dood wanneer het verwijst naar Israëls positie, beschreven in de profeten en de zogeheten vier evangeliën. We zouden aan het onderwijs van de Heer, of van de Twaalf, niet dat belang toevoegen wat de apostel Paulus onthult als hetgeen het kruis met zich meebrengt. Zulke dingen staan niet in het evangelie van het koninkrijk; de wedergeboorte is niet verbonden met rechtvaardiging of verzoening, wat exclusief onderwerpen zijn van de bediening van Paulus aan de naties.

Dopen en de wedergeboorte

Bekering en dopen zijn de voornaamste kenmerken van de proclamatie van Johannes de Doper, van de Here Jezus en van de Twaalf, en ze zijn verbonden met de wedergeboorte. In feite zijn de elementen van de wedergeboorte water en geest, en deze zijn beide een medium waarin wordt gedoopt. Jo-

hannes kondigde aan dat hij doopte in water tot bekering, maar dat Hij Die na hem zou komen zou dopen in heilige geest. Hier hebben we de oorzaken van de wedergeboorte; het water van de doop vindt z'n tegenhanger in heilige geest, wat hen die dat ondergingen geschikt maakt voor intrede in het koninkrijk.

Het beeld uitgelegd

De wedergeboorte maakt geschikt voor een leven op aarde tijdens het millennium. Het verjongt de capaciteiten tijdens die tijd wanneer Israël gevestigd is in het koninkrijk. Het is een soort vernieuwing, die het vlees in staat stelt te wandelen in de inzettingen, geboden en oordelen van God. Op die wijze is het een voorlopige en tijdelijke zaak in Zijn wegen en brengt kinderen van God voort die Hij zal opvoeden en tot de volwassenheid van zonen zal leiden, gereed voor de nieuwe schepping en de door God bewerkte uiteindelijke eenmaking van het universum.

De mensheid heeft nog veel te leren en te ontdekken, en Israëls wedergeboorte is een van de factoren die eraan zal bijdragen dat de volken op de aarde God zullen leren kennen en begrijpen.

Wat de nieuwe schepping brengt

De nieuwe schepping is een zaak die duidelijk verschilt van de wedergeboorte. Die laatste volgt de weg van de jeugd, terwijl schepping een volwassene voortbrengt. Dat geeft zonen aan God, in een zoonschap waarvan Christus de norm is. De betekenis van *schepping* is dat wat *nieuw* is, en vanuit de context waarin we dit beeld gebruikt zien, namelijk de bediening van de apostel Paulus, nemen we waar dat het geschikt maakt voor een totaal verschillend domein dan dat van de wedergeboorte. Het brengt die radicale verandering tot stand die nodig is om aarde-gebonden mensen te veranderen die een hemelse bestemming hebben, waarvan zij die dit ondergaan krachten en vermogens nodig hebben ver boven van wat op dit moment wordt bezeten, en zij zullen deze ontvangen omdat zij de nieuwe scheppingen in Christus zijn.

Niet verklaard in het Oude Testament

De nieuwe schepping zal uiteindelijk de hemel en de aarde omvatten. Bij zeldzame gelegenheden werden er nieuwe hemelen en een nieuwe aarde genoemd door Israëls profeten, maar zij gaven geen details. Zelfs in Openbaring hebben we slechts een minimale omschrijving, hoewel het duidelijk wordt gemaakt dat de huidige hemelen en aarde voorbij zullen gaan. Petrus vertelt ook hierover en laat zulke dingen zien om te verwijzen naar de dag van God, terwijl Israëls zegeningen door de wedergeboorte beperkt zijn tot de dag van de Heer die in de Hebreeuwse Schrift en in Openbaring beschreven zijn.

Een eerste oplevering van de nieuwe schepping

De huidige huishouding en het hieraan verbonden evangelie brengen de ecclesia voort die Christus' lichaam is. Het is de eerste oplevering van de nieuwe mensheid die voortkomt uit de nieuwe schepping. Dit deel van de nieuwe mensheid wordt nu geschapen in rechtvaardigheid en integriteit van de waarheid. Het vereist dat wij de oude mensheid afdoen, want de waarheid van het evangelie toont dat de heilige, die een nieuwe schepping in Christus is, werkelijk niet langer behoort tot het ras waarvan Adam het hoofd is.

In Christus

Het zal worden waargenomen dat de nieuwe schepping “in Christus” is. Het is de huidige geestelijke tegenhanger van de periode die *na* de regeneratie van Israël in de dag des Heeren komt. Het zijn van een nieuwe schepping is de zegen waardoor we de omslachtige omweg van het kinschap der wedergeboorte overslaan en de rijpe volgroeidheid van volwassenheid ontvangen. Deze feiten van de toekomstige nieuwe schepping passen bij de beelden van ons geloof zoals deze in de Efezebrief te vinden zijn, en bevestigen inderdaad de noodzaak dat we het woord van waarheid op juiste wijze snijden.

Verzoening en de nieuwe schepping

Verder onderzoek van het onderwerp van de nieuwe schepping toont ons dat het met de verzoening gepaard gaat, net als de wedergeboorte met bekering en doop verbonden was. En indien we de verzoening van dichtbij volgen, zullen we veel leren van de diepe dingen van God. Israëls religieuze verhevenheid gaat voorbij met de komst van de dag van God. En we begrijpen dat verzoening dan op aarde mogelijk zal zijn zoals dat eerder in de hemelen het geval was. Dat kon op de aarde nog geen werkelijkheid worden zolang Israël tussen God en de rest van de mensheid stond, zoals in de dag des Heeren het geval is. En er is hiervoor een goede reden, want de grotere en meer ingrijpende waarheden rondom de dood van Christus zijn in de dag des Heeren niet aan de orde. Gedurende die tijd deelt het bloed van Christus z'n heilzame werking mee in het mogelijk maken van het nieuwe verbond met Israël. Dit is de grens van zegen aan de huidige aarde. Maar de nieuwe schepping is mogelijk omdat, in de dood van Zijn Zoon, God grotere dingen bewerkstelligde dan een verbond met Zijn volk Israël.

Het woord van het kruis

Rechtvaardiging is mogelijk vanwege de dood van Christus, maar rechtvaardiging, hoewel een heerlijke en fundamentele zaak en bijdragend aan de nieuwe schepping, is niet exclusief, omdat het een noodzakelijke zaak is in ieder verband. Maar de verzoening is speciaal voor de nieuwe schepping. In deze huishouding bevat het kostbare zegen voor ons die we mogen genieten, maar deze schatten zijn niet voor Israël, want die natie gaat de zegeningen van de verzoening niet binnen die voortkomen uit de dood van Gods Zoon. Evenmin bereikt haar de diepere betekenis van het woord van het kruis; dat de oude schepping en de nieuwe schepping onderscheidt, en ook de oude mensheid van de nieuwe mensheid scheidt. Het kruis vaagt alle kenmerken van de oude mensheid weg. Door het kruis werd de oude mensheid met Christus gekruisigd. Besnijdenis wordt door het kruis terzijde gesteld, de barrière met de onbesnedenheid wordt verwijderd. Zondes vlees en al de (ver)banden ermee zijn weg, ze zijn ook aan het kruis gekruis-

sigd geworden. Een nieuwe mensheid, die met God overeenstemt, wordt zo een mogelijkheid, en dat vindt haar basis, niet in de dood van Christus, evenmin in het bloed van Christus, noch in de dood van Gods Zoon, maar in het woord van het kruis—dat de kruisiging op de mensheid toepast. De oude mensheid en al de kenmerken ervan zijn er niet meer—ze werden gekruisigd en onwerkzaam gemaakt.

Samenvatting

De wedergeboorte is voor Israël en voor de millenniale zegeningen van de dag des Heeren. De nieuwe schepping is voor de huidige huishouding en vindt z'n tegenhanger in de dag van God, wanneer de verzoening z'n vollere vruchten ontvangt in hemel en op aarde. De volle vervulling is bij de oogst aan de voleinding, wanneer de rechtvaardige beloning aan Christus door God zich tot de uiterste grenzen zal uitstrekken.

E.H. Clayton

Engelse origineel: © **Grace and Truth Magazine**

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winst oogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Paulus *versus* Jacobus

door F.L. Fallis

ALLEN DIE DE Bijbel bestuderen weten dat er een conflict bestaat tussen het onderwijs van Jacobus en dat van Paulus met betrekking tot redding en rechtvaardiging, en dat gaat over of dat door werken en geloof, of geloof alleen wordt verkregen. Let op het volgende:

JACOBUS zegt, “Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood.” (Jac. 2:17).

En, “Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder werken dood.” (Jac. 2:26).

En, “Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden?” (Jac. 2:14).

PAULUS zegt, “Wij dan, gerechtvaardigd wordend, uit het geloof, mogen vrede hebben met God door onze Here Jezus Christus,” (Rom. 5:1).

En, “Want wij zijn van oordeel dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet.” (Rom. 3:28).

En, “Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting. Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid.” (Rom. 4:4, 5).

En, “Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat is niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme.” (God zal geen trotse pauwen in de hemel hebben) (Eph. 2:8, 9).

En, “... heeft Hij, *niet* om werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered” (Titus 3:5).

Als het niet zo is dat deze schriftplaatsen elkaar botweg tegenspreken, en pertinent weigeren met elkaar verzoend te worden en evenmin zo kunnen worden geïnterpreteerd dat ze toch hetzelfde betekenen, dan snap ik niets

meer van het gebruik van taal. Ik probeer niet een conflict te genereren tussen Paulus en Jacobus. Het conflict is er al. Ik probeer de ware interpretatie te vinden, want beiden zijn Goddelijk geïnspireerd en geschreven onder de leiding van de heilige Geest. Beiden zijn waar, laat ons dat nooit betwijfelen. Maar waarom is er dit grote verschil in dat wat nodig is tot redding?

Het is nutteloze tijdsverspilling om te pogen zulke direct tegengestelde stellingen als hierboven staan te harmoniseren. Jacobus zegt: geloof is dood tenzij je de werken hebt die daarbij behoren. En om te tonen hoe dood dat is, zegt hij, “Want zoals het lichaam *dood* is zonder de geest, evenzo is het met geloof zonder werken.” Van welk nut is een “*dood* lichaam?” Geloof is net zo nutteloos. Dit staat geen andere interpretatie toe. Om de stevigheid van zijn standpunt te tonen, en hoe oprecht hij aan dit geloof vasthield dat hij het bij het rechte eind had, zegt hij, “Als iemand zegt geloof te hebben, kan dat geloof hem redden?” Jacobus zou zeker *Nee!* zeggen.

Er zijn vele uitleggingen te berde gebracht om deze passage te verklaren of te harmoniseren, zoals “Als iemand alleen zegt dat hij geloof heeft, zal dat hem redden?” Impliciterend dat hij mogelijk liegt, etc. Ik hoorde zelf dat deze verklaring werd aangeboden. Wat zei de eunuch tot Filippus? “Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is.” Filippus doopte hem, en dat was alles. Hij zei eenvoudig: Ik heb geloof. Dus kan zo’n verklaring de toets niet doorstaan. Jacobus bedoelt iets anders.

Jacobus zegt: “Jullie zien broeders, hoe dat iemand door *werken* wordt gerechtvaardigd en niet door geloof alleen.” Overeenkomstig deze stelling kan *niemand* ooit gerechtvaardigd voor God staan zonder dat hij enige werken heeft, want hij zegt, “Iemand wordt gerechtvaardigd door *werken* en *niet* door geloof alleen.” Dan wordt rechtvaardiging eerder verkregen door *werken* dan door geloof (voor Jacobus). Merk de nadrukkelijke manier op waarmee hij deze verklaringen opstelt. Er bestaat geen mogelijkheid dit overeen te doen stemmen met Paulus’ “geloof zonder werken”.

Ik ken één grote Bijbelleraar, die, in een poging om deze stellingen te harmoniseren met de huidige waarheid, (redding door geloof alleen), zei: “Jacobus sprak van menselijk standpunt, terwijl Paulus sprak van Gods standpunt.” Dit is een uitleg die niet werkelijk iets verklaart. Het is zijn eigen giswerk. Wij geven de voorkeur aan Gods eigen uitleg van deze hele

zaak, want in een moeilijkheid als deze, laat God niet toe dat twee van Zijn geïnspireerde apostelen elkaar zo botweg zouden tegenspreken zonder er een toereikende verklaring is die ergens in Zijn Woord wordt onthuld. Daar dit nu het geval is, laten we dan terugkeren en daarnaar zoeken.

Gods Woord is geschreven om Zichzelf te onthullen alsook de opzet die Hij Zich voornam in Christus (Efz. 3:11) eerst tot de mens, dan tot de kerk, daarna via hen aan al de hemelse intelligentsia in het universum (vergl. Efz. 3:10, 11 1:10; Opb. 4:11).

Door Zijn Woord leren we dat God de hemelen en de aarde heeft geschapen (Gen. 1:1), dit alles met de opzet om aan alle geschapen intelligente wezens zijn rijk-geschakeerde wijsheid en zijn opzet in Christus ten toon te stellen (Efz. 2:7; 3:10, 11). Overweeg nu deze twee, de aarde en de hemelen. Gods rijk-geschakeerde opzet betreft alle van deze sferen, om deze alle zodanig op te stellen, te bevolken, en te bewonen tot Zijn eeuwige heerlijkheid door Christus Jezus onze Heer. Het punt nu dat ik wens duidelijk te maken vanuit het voorgaande is dat God al deze sferen heeft geschapen als uiteindelijke en eeuwige bestemming voor de mensheid (voor zover we dat nu kunnen vaststellen), want in de uiteindelijke analogie volgens Zijn Woord vinden we dat mensen al deze zullen bewonen.

Het wordt nergens onthuld dat *de gehele mensheid* hun eeuwige bestemming boven in de hemel heeft. Evenmin wordt het onthuld dat de aarde, of zelfs de nieuwe aarde, de uiteindelijke bestemming van alle mensen zal zijn. De verste toekomstige gebeurtenis die in het Woord wordt onthuld, wordt door Paulus tot ons gebracht, en dat is het uiteindelijke ultieme dat, “God (op een toekomstig moment) *Alles in allen* zal zijn.” (vergl. 1 Cor. 15:28). Maar dit voorziet niet in een locatie voor die allen. Maar alles is uit God, en alles is door God, en alles is ^{nb}tot God (Rom. 11:36).

Nu heeft God een aardse volk gehad, en dat heeft Hij nog steeds, met een aardse erfenis (Israël). Dit volk heeft een aardse bediening, en een afvaardiging met een opdracht op hen toegesneden, om aan hen hun aardse koninkrijks-heerlijkheden te onthullen, zoals aan hen beloofd in de Schriften der waarheid. De Here Zelf zei tot een van hun oversten, “Als ik jullie hebt verteld van *aardse* dingen en jullie geloven niet, hoe zullen jullie geloven als ik jullie vertel van de *hemelse* dingen?” Hemelse dingen bevinden zich nog steeds buiten de belevingswereld van dat volk van God. Laten we

begrijpen dat ze *verbonden zijn met de aarde en de komende heerlijkheden daarvan*. En het aan hen niet gegeven is om hemelse dingen te begrijpen. Daarom konden hun onderwijzers, hun leiders, en degenen die aan hen afgevaardigd waren om hen te bedienen, hen *niet* het hemelse geheim onthullen: het geheim van de kerk, het ene lichaam, wat in God was weggeborgen, gedurende het verloop van al de eeuwen in het verleden totdat het door Paulus werd bekendgemaakt—Gods verkozen instrument voor dat doel. Waarom dan, zo kan ik vragen, zouden we zelfs maar verwachten dat Jacobus en Paulus in overeenstemming zouden zijn? Vooral, daar Jacobus schrijft aan de twaalf stammen (Jac. 1:1), die hun erfenis op aarde hebben (Ps. 37:29), en de schapen van zijn weide zijn (weiden zijn op aarde, en niet in de hemel), terwijl Paulus schrijft aan een volk wiens erfenis boven in de hemel is, en dat alles in Christus (Efz. 1:3)—in het geheel niet op aarde? Hoe kon er zelfs maar een mogelijkheid bestaan dat hetzelfde evangelie deze beide volken zou van toepassing zou zijn? Het lijkt dwaasheid te spreken over het standpunt van Jacobus als dat van mensen, en het standpunt van Paulus als dat van God. Alle Schrift is een onthulling van God aan de mens. Als Jacobus geïnspireerd werd om te schrijven dat “geloof zonder werken dood is,” dan is *voor degenen aan wie hij schreef* geloof zonder werken dood (dat is voor de twaalf stammen). Dit is wat God zei! Dan eveneens, wanneer Paulus zegt, “Een mens wordt gerechtvaardigd door geloof, zonder de daden der wet,” (ook hij is geïnspireerd,) dan wordt, *voor hen aan wie hij schreef* (allen die zijn blijde boodschap van genade zullen geloven), een mens gerechtvaardigd door geloof, zonder werken. Dit is wat God eveneens zegt, en het is waar.

Laten we nu de twee evangeliën overwegen, de twee volmachten, zoals verkondigd door de door God aangestelde leiders van elk van deze bevolkingsgroepen. Laten we onderzoek doen, zijn ze hetzelfde evangelie, dat slechts (zoals sommigen zeggen) aan twee klassen van volken werden gegeven? Laat ons zien of ze overeenkomstig met de Schriften identiek zijn. Dit is het vitale punt dat ter discussie staat, want hierin ligt het conflict tussen Paulus en Jacobus. We weten dat er een fundamenteel verschil is tussen Israël en de kerk door heel het Woord van God heen, en dit verschil wordt nergens geweld aangedaan en wordt in stand gehouden tot het einde. Als dan Jacobus zonder aarzeling zegt dat hij schrijft aan de *twaalf stammen*,

zegt hij daarbij niets tot de kerk welke het lichaam van Christus is. Waarom dan nu niet deze waarheid precies zo vast te houden als de Schrift deze heeft geplaatst, *aan* en *voor* het volk aan wie dit werd geschreven? Hoe *kan* God ooit een boodschap aan de Hebreëen doorgeven wanneer de kerk zich *alles* toe-eigent, zonder onderscheid in tot wie het werd geschreven? Dit is precies wat ze doen ongeacht de goddelijk geschonken volmacht tot het tegendeel. Zonder Schriftuurlijke autoriteit voor onze beweringen zijn we allen de kluts kwijt en hebben we geen notie van de waarheid. Mijn giswerk is dan net zo goed als dat van wie dan ook. Maar we willen geen giswerk wanneer we het Woord van God behandelen. Als Hij de weg niet heeft aangeduid, dan is het beter om op nadere onthullingen te wachten, maar als Hij dat wel heeft gedaan, volg deze dan tot de dood! We weten met zekerheid dat er een afvaardiging aan Paulus werd gegeven om *aan de heidenen* te verkondigen¹⁷. We weten even zeker dat er een volmacht aan Petrus, Jacobus en Johannes werd gegeven om *aan de Joden* te verkondigen. En deze werden uitgewerkt en gegeven onder kracht en leiding van de heilige Geest (Gal. 2:7-9, sv). We weten bovendien dat we geen verslag hebben van het intrekken van één van beide volmachten in het Woord van God. Laat ons het Woord van God niet krachteloos maken door onze tradities.

We lezen in Gal. 2:7, van “het evangelie van de Besnijdenis”, en van “het evangelie van de Onbesnedenheid (of voorhuid)”. Dit is behalve in de Statenvertaling helaas nagenoeg overal verkeerd vertaald. Zijn ze hetzelfde evangelie? Laat het Woord antwoorden. Paulus zegt:

“Ik ging op naar Jeruzalem wegens een onthulling en legde aan hen het evangelie voor welke ik preek onder de heidenen . . .” (Gal. 2:2). Als dit hetzelfde evangelie was dat Petrus, Jacobus en Johannes predikten, waarvoor is het dan nodig dit uit te leggen aan de oudsten in Jeruzalem? Het was niet hetzelfde. Wat was het dat het noodzakelijk maakte voor de Heer om aan Paulus te onthullen dat hij naar Jeruzalem moest gaan? “En zekere mannen, die vanuit Judea kwamen, onderwezen de broeders (Paulus’ bekeerlingen), en zeiden: ‘Behalve indien jullie besneden worden naar de wijze van Mozes, kunnen jullie niet gered worden.’ Toen ze daarover met Paulus en Barnabas geen klein verschil van inzicht en een grote woorden-

¹⁷met bovendien een daaraan gekoppelde afscheiding (Hand. 13:2) van de toen al bestaande gelovigen

strijd hadden, bepaalden ze dat Paulus en Barnabas en enige anderen van hen, naar Jeruzalem zouden opgaan tot de apostelen en oudsten over deze kwestie” (Hand. 15:1, 2).

Wat was nu “deze kwestie?” Het was dezelfde kwestie als die van het begin van dit artikel. Datzelfde wat het conflict tussen Paulus en Jacobus veroorzaakt. Is redding door geloof, of door een combinatie van geloof en werken? Deze kerk te Jeruzalem kende niets van een redding zonder werken. Zo doordrongen waren ze met het houden van de wet van Mozes, dat ze twintig jaar na Pinksteren tot Paulus zeiden: “U ziet broeder, hoe vele (tien)duizenden Joden er zijn die geloven, en ze zijn allen ijverig voor de wet.” (Hand. 21:20). Iedereen zou nu in staat kunnen zijn te zien dat de kerk te Jeruzalem, deze oudsten, Petrus, Jacobus en Johannes moedig vochten voor het evangelie van *de combinatie van werken en geloof*. Niets anders kan hun positie hier recht doen en verklaren. Waarom zouden we proberen de Schriften te verdraaien tot iets wat niet meer lijkt op wat ze onderwijzen, en er een betekenis aan opdringen die geheel vreemd is aan de bedoeling ervan.

Terwijl dit nu gaande was, was Paulus net zo dapper aan het strijden voor zijn evangelie van geloof alleen, zonder werken, zonder welk werk dan ook als ondersteuning van redding of rechtvaardiging.

Precies hier ligt de belangrijkste moeilijkheid, en deze is fundamenteel. Dit is het waarom het zulk een beroering teweeg bracht, dat de heilige geest Zelf en Zijn hand legde op de mensen die het meest betrokken waren in deze zaak bij deze conferentie, en *aan elk zijn bijzondere volmacht gaf* (vergl. Gal. 2:7-9, sv). Wat was deze? Dat Paulus zou gaan en de heidenen zou bedienen, terwijl de oudsten, Petrus, Jacobus en Johannes, zouden uitgaan om de Joden te bedienen. Merk ook op, dat de heilige Geest hier zorgvuldig zegt dat er twee evangeliën zijn, “het evangelie *van* de Besnijdenis, en het evangelie van de Onbesnedenheid (of voorhuid s.v.).” Het is niet het evangelie *aan* elke groep, dat zou hetzelfde evangelie zijn dat tot beide groepen werd uitgedragen, maar er is een evangelie van de Besnijdenis, (welke geloof en werken omvat), en er is een evangelie *van* de Onbesnedenheid, (redding door geloof alleen). Dit laatste zou Paulus tot de heidenen uitdragen, terwijl de oudsten het eerste aan de Joden zouden verkondigen. Daarbij moet worden opgemerkt dat, we *nooit* een verslag

vinden dat dit wanneer dan ook veranderd is geworden, opgeheven, of tot één evangelie samengesmolten.

Merk bovendien een ander punt op. Paulus zegt dat hij naar Jeruzalem opging en *dat evangelie* voorlegde dat hij onder de heidenen predikte. Vertelde de heilige Geest Paulus bij die conferentie dat hij *dat evangelie van hem moest veranderen* zodat het binnen dat van de oudsten *zou passen*? Werd dat gedaan? Werd van de oudsten gevraagd om hun evangelie aan te passen aan dat van Paulus? Werd dat gedaan? Er is geen enkele aanwijzing daarvoor. Als er ooit zo'n verandering zou worden gemaakt, is het hier de plaats om dit te laten zien, maar niets daarvan. Deze ordening van zaken is daarmee van Goddelijke oorsprong. Laten we dan niet "het Woord van God krachteloos maken door onze tradities" (Mark. 7:13).

Vandaar is het dat we van toen af aan kunnen weten dat Jacobus het geïnspireerde Woord van God verkondigd wanneer hij zegt: "Geloof zonder werken is dood" (aan de twaalf stammen, aan wij hij schrijft, Jac. 1:1), omdat hij, en degenen aan wie hij schrijft, zich nog steeds aan hun Goddelijk gegeven volmacht houden, of beter aan hun originele leer van "geloof en werken," als uitlopend tot de vollere waarheid van het koninkrijk zoals ook door Petrus uitgedrukt in zijn preek in Handelingen 3:19-20.

De brief van Jacobus was nu, in alle waarschijnlijkheid, ongeveer twintig jaar voor deze conferentie te Jeruzalem geschreven, en dit is eveneens een krachtig bewijs dat de kerk te Jeruzalem zich ook samen met Jacobus aan precies dat vasthielden, wanneer ze zeiden dat (tien)duizenden Joden "geloven maar ze zijn allen ijverig voor de wet." (Hand. 21:20) Het "geloof en werken" wat in Jacobus' brief wordt uitgedrukt, de kerk te Jeruzalem. Ze zijn één in hun onderwijs. Nu hield dit evangelie haar "bestaansrecht" onder hen net zo lang als de deur van Gods bijzondere gunst tot Israël open werd gehouden. Petrus, één van hun oudsten, zei tot hen: "Komt dan tot berouw en bekering ... en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende" (Hand. 3:19, 20). Maar ze wilden niet (Hand. 4:1-3). Op deze wijze duurde die toestand voort tot Handelingen 28:28, waar Gods bijzondere gunst tot dit volk ophield, en Hij de deur sloot tegen Israël als zodanig en ze verzonken tot een niveau van de andere naties of lager, want in plaats van het "eerst de Jood", is het vandaag de dag dichter bij de waarheid om te zeggen dat de Jood laatst is. Ze werden toen, als natie, terzijde

gesteld, en dat zijn ze nog steeds, totdat de “tijden der heidenen vervuld zijn” (vergl. Rom. 11:25). We weten als feit dat Israël, als natie, vandaag de dag terzijde is gesteld. Het is dan zeker ook zo dat alles wat alleen op hen betrekking had, even zeker wordt opgeschort. Het kon niet anders. Paulus zegt: “. . . omdat we alzo oordelen, dat als Eén voor allen stierf, dan sterven allen” (2 Cor. 5:15). Op dezelfde basis kunnen we zeggen, omdat we oordelen dat Israël, als zodanig, als natie, in opschorting wordt gehouden in de opzet van God, dan wordt alles dat op hen betrekking had, hun koning, hun koninkrijk, hun koninkrijks-evangelie, hun evangelie van geloof en werken, de brieven die direct aan hen als zodanig geschreven werden, dit alles wordt evenzo zeker samen met hen in die opschorting gehouden. Dit is waarom Paulus en Jacobus niet overeenstemmen.

Eén schrijver, die goed op de hoogte is en dit kan weten, heeft dit te zeggen in verband met deze brieven aan de Verstrooiing: “In dagen die niet zo ver meer weg zijn, zullen deze brieven Israël aanspreken, wanneer hen eens te meer het evangelie van het koninkrijk wordt verkondigd. Aan de predikers zullen wederom de ‘krachten’ van de Pinksterdagen in volmacht geschonken worden, om eens te meer te worden uitgeoefend zoals bijvoorbeeld in Jacobus 5:14, 15.” Dit geloven we dat Gods plan en opzet is. Daarom oordelen we dat het niet een zaak van “standpunt” is, ofwel van Jacobus dan wel van Paulus, maar een zaak van “aldus zegt de Here.” Het is een zaak van *aan wie* spreekt God.

Velen zetten het hele onderwerp in de ijskast door te zeggen: “Welnu, waren het geen Christelijke Joden aan wie Jacobus schreef?” Oordeel zelf: Ze geloofden ongetwijfeld dat Jezus de Messias was, maar ze geloofden dat werken iemand als rechtvaardig vaststelde. Als ze zondigden brachten ze offeranden overeenkomstig naar Mozes, hielden vast aan besnijdenis, en waren ijverig voor de wet. Dit is het soort Christenen dat ze waren.¹⁸ Dit, zo aarzelen we niet te zeggen, is daarmee een “onvoltooide zaak” wanneer nu redding in genade door geloof heersend is (Rom. 5:21, 6:14). Wij hebben vandaag *geen* wetswerken nodig om ons rechtvaardig te maken in de ogen van God. Dit heeft juist de neiging om het volmaakte werk van Christus

¹⁸Zij waren degenen die wel luisterden naar de profeet als Mozes (Deut. 18:15-19, Hand. 3:22,23) en zouden dit in hun werken laten zien.

gebrekig en/of inefficiënt te maken!

Als de brief van Jacobus in het jaar 45 A.D. werd geschreven, zoals vele commentatoren geloven, of in het jaar voor de Vergadering te Jeruzalem, die ongeveer in 45 of 46 A.D. werd gehouden, dan zien we dat Jacobus en de grote kerk te Jeruzalem zich hielden aan dezelfde leerstukken, hetzelfde evangelie verkondigden, en besnijdenis en het bewaren van de wet van Mozes vasthielden om hen als rechtvaardig vast te stellen, of hen redding te geven. “Want behalve indien jullie besneden worden naar de wijze van Mozes, *kunnen jullie niet gered worden.*”

De brief van Paulus aan de Galaten werd geschreven in het jaar 57, of vroeg in 58 A.D. In het eerste deel van deze brief legt de apostel het bewijs van zijn Goddelijke autoriteit op tafel, alsook de Goddelijke bron van het evangelie dat hij ontving, daarbij het feit uiteenzettend dat het evangelie dat hij verkondigde niet van mensen was afgeleid (niet van de twaalf, noch van enig ander mens), maar een directe *onthulling* was van de Here Jezus Christus Zelf (Gal. 1:11, 12). “Want ik *verzekert* jullie, broeders, dat het evangelie welke door mij werd gepredikt *niet naar de mens is*. Want noch ontving ik het van een mens, noch werd ik het onderwezen, maar (ik ontving het) door de onthulling van Jezus Christus.” Welk evangelie was dit? Was het hetzelfde als dat wat door de kerk te Jeruzalem verkondigd werd? Was het hetzelfde als wat Jacobus geschreven had? Was het hetzelfde als wat Petrus heeft verkondigd? Als dat zo is, vraag ik: “Waarom was het dan voor Paulus nodig om het door onthulling van de Heer te moeten krijgen?” Het enige mogelijke antwoord is dat het *niet* hetzelfde evangelie was. Waarom dan nog proberen de twee boodschappen tot overeenstemming te dwingen—van allen die ijverig voor de wet zijn, met Paulus’ nieuwe onthulling *die de wet uitsluit*?

Het onderwijs van de Bijbel, met als uitzondering Paulus’ brieven, (welke verband houden met de Goddelijke plannen voor de hemelen,) volgt één bepaalde gedachtlijn—het vestigen van het koninkrijk van God op aarde. De culminatie en climax wordt gezien in Opb. 11:15. “Het koninkrijk van deze wereld is het koninkrijk van onze Heere geworden, en van Zijn Christus.”

Wat was het te onderscheiden kenmerk van Paulus’ evangelie? Er moeten een aantal opvallende verschillen zijn geweest of er zouden nooit die

moeilijkheden zijn teweeggebracht die we in het Woord vinden. In het laatste deel van het 24ste vers van Handelingen 20 hebben we deze verklaring, "... zodat ik mijn loopbaan met vreugde moge beëindigen, en de bediening, welke ik *ontving van de Here Jezus* om te getuigen (of te prediken): het evangelie *van de genade van God*." Laat ons een andere Schriftplaats hiernaast plaatsen. "Dat de heidenen mede-erfgenamen zouden zijn, en van hetzelfde collectief-lichaam, en mede-deelnemers van Zijn belofte in Christus door het evangelie waarvan ik (niet de twaalf) een dienaar werd gemaakt, overeenkomstig het geschenk van Zijn genade aan mij gegeven door de effectieve werking van Zijn krachtige vermogen. Aan mij, die minder dan de minste van alle heiligen is, is deze genade gegeven, dat ik (ik alleen, niet Petrus, Jacobus, noch Johannes) onder de heidenen zou prediken: de onbespeurlijke rijkdom van Christus; (onbespeurlijke rijkdommen zijn rijkdommen die nooit tevoren uitgezocht zijn geworden, of onthuld. Wat zijn zij? Luister:) en alle mensen te laten zien wat de bedeling¹⁹ (niet gemeenschap, niet bediening) van het 'geheimenis' welke vanaf het *begin van de eeuwen in God weggeborgen is geworden*" (Efz. 3:6-9). "Nu verblijd ik mij in mijn lijden voor jullie, en vervul in mijn vlees dat wat achterbleef van de verdrukkingen van Christus ten behoeve van Zijn lichaam, welke is de kerk: waarvan ik (ikzelf alleen) een dienaar ben gemaakt, overeenkomstig het beheer van God welke mij werd gegeven voor jullie, om het Woord van God te completeren met het 'geheim' dat verborgen is geworden ten opzichte van de eeuwen en van generaties, maar nu openbaar gemaakt wordt aan Zijn heiligen: Aan wie God bekend zou maken wat de rijkdom van de heerlijkheid van dit geheim onder de heidenen, wat is: Christus onder jullie heidenen!—De hoop der heerlijkheid!" (Col. 1:24-27).

Wonderbaarlijk Woord van God! Zijn de onbespeurlijke rijkdommen in Christus besnijdenis en wetsbetrachting? Wordt het "geheim", dat werd "verborgen in God gedurende al de eeuwen", gezien in de brieven van Jacobus? Vind je dit onthuld in de kerk te Jeruzalem? Hebben Petrus, Jacobus, of Johannes maar een enkel woord te zeggen of te schrijven hierover? Als ze dat hadden, dan was het nooit "stil gehouden" tot na Paulus' roeping te

¹⁹Nog beter naar de grondtekst is "huishouding". Deze huishouding is een tijdperk met een bepaald karakter; het geheim heeft een gehele huishouding toegewezen gekregen voor haar verkondiging, uitroepen en werkzaamheid, door Paulus als Apostel, dat is afgevaardigde, bekend gemaakt.

Damascus. Laten we zeggen dat de brieven van de oudsten van de kerk te Jeruzalem geen plaats kunnen hebben in de bedeling van het geheim. Waarom zou dat ook? Zij zijn beslist geschreven aan en betreffen een geheel ander volk, en hun schrijvers beamen dit ook. Gods Woord onderwijst ons dat Paulus Gods gekozen instrument was om het “geheim” te onthullen tot de heidense naties. Waarom zouden we worstelen, vechten, en ijveren om al de andere schrijvers hetzelfde te laten verklaren, terwijl het van begin af aan gescheiden werd gehouden? Welk nut hebben Paulus brieven, als Petrus, Jacobus en Johannes dezelfde dingen schreven aan de dezelfde volken?

Wat is het God tot nut om een groep mensen te hebben gekozen *voor* de “grondlegging” van de wereld, een groep mensen met een *hemelse bestemming* (Efz. 1:3, 4), en eveneens een volk hebbend waarvoor een koninkrijk is voorbereid *vanaf* (of sinds) de “grondlegging” van de wereld (Mat. 25:34), een volk met een aardse bestemming, als de kerk van vandaag de dag dit alles zou opslokken? Jacobus stemt *niet* overeen met Paulus, en er is een reden voor. Het was nooit de bedoeling dat hij dat zou doen.

Laat ons iets van Gods Woord overhouden voor diegenen die komen nadat de kerk wordt weggegrist—het lichaam van Christus—en dat zal spoedig zijn om bij Hem te zijn in heerlijkheid. Geprezen zij Zijn Naam! Maar er zullen vele miljoenen mensen op aarde achtergelaten worden. Naar welke delen van de Schriften zouden zij zich wenden in dat geduchte tijdperk? God zal voor hen geen nieuw boek schrijven, zij zullen hun troost moeten vinden in hetzelfde boek dat ook wij hebben. De Verstrooiingsbrieven, het boek van de Hebreëen, en Openbaring zullen dan relevant worden, en door heilige Geest gerevitaliseerd worden, en zullen het Woord van God voor hen volmaken in woorden van waarheid en in daad.

F.L. Fallis

Nawoord van de vertaler

Na het vertalen van dit artikel zou ik er een paar opmerkingen aan toe willen voegen en wel deze:

Geloof

Niet alleen is er het verschil er tussen “geloof” en “geloof plus werken”, maar omdat geloof zelf een relatieve term is, (d.w.z. het geloof zelf wijst naar iets waarin wordt geloofd en/of wat er wordt geloofd,) is er ook verschil in wat wordt geloofd. Het geloof bij Jacobus en het geloof bij Paulus zijn van een totaal verschillende kwaliteit en karakter. (Iets dergelijks is trouwens ook het geval bij rechtvaardiging.) Dit volgt ook uit het betoog van de schrijver, want als er sprake is van verschillende evangeliën, dan is uiteraard wat er wordt geloofd ook verschillend.

Geloof bij Jacobus

Bij Jacobus stamt zijn boodschap eigenlijk zelfs van *vóór* de kruisiging, want het koninkrijk werd al voor de kruisiging door Jezus Zelf, de twaalf en de zeventig aan het volk aangeboden, de bede “Vader, vergeef het hen, want ze weten niet wat ze doen!” maakte mogelijk dat *deze boodschap opnieuw* onder deze toegekende vergiffenis werd aangeboden. Jacobus ligt in lijn met wat de profeten van het Oude Testament al hebben verteld. Israël zal over de andere volken heersen en hen tot zegen zijn en hen d.m.v. priesterdienst tot God laten naderen. Hiervoor is een zekere rechtvaardigheid van de mens nodig, en offeranden die die de zonden bedekken, en kracht van God om de mens staande te houden.

In dit geloof heeft de rechtvaardigheid van de mens een plaats. Bij Jacobus wordt geëist dat dit wordt getoond met bepaalde werken.

Het is pas *bij het falen* van deze boodschap bij het volk, dat deze wat verder wordt uitgediept. Hebreëen is met het oog hierop geschreven, en is een aanvulling op wat de apostelen verkondigden. Dan wordt het directe uitzicht niet langer het koninkrijk, maar het sterven zonder de beloften tijdens het leven vervuld te zien. Maar de Besnijdenis-gelovigen worden ex-

tra bemoedigd met een uitzicht op het betere verbond en ook omdat er een aantal zaken *uit de schaduw van de toekomstige goede dingen* (10:1), die de wet is, worden gehaald en *deze zaken zelf*, en niet langer als schaduw, in het licht worden gezet; zoals de sabbatsrust en het hogepriesterschap van Christus naar de ordening van Melchizedek.

Geloof bij Paulus

Bij Paulus is het anders, hij predikt *na* het kruis, en zijn boodschap *neemt wel het kruis mee in het onderwijs*. Hij gaat voor zijn beschrijving van het geloof terug op Abraham vóór zijn besnijdenis (Rom. 4).

Ook toen vroeg dat geloof geen werken. Dat komt omdat dat wat geloofd wordt geheel anders is en een andere basis heeft! Toen Abraham geloofde: “Zó zal uw nageslacht zijn” was er geen plaats voor werken. Alles hing af van God en wat Hij zou doen. Zo ook bij Paulus, de redding en de hemelse evangelisatie-werken die voor de huidige gelovigen zijn weggelegd, en in de Efeze-brief worden geopenbaard, zijn dusdanig hoog *dat we hiervoor niet eens kunnen werken* al zouden we dat willen. We kunnen ons daarvoor niet kwalificeren, en dat wel te denken is pure hoogmoed. Maar God belooft het ons toch en wij zullen dat “in Christus” wel kunnen uitvoeren (Efz. 2:6), in de nieuwe schepping, (want dat is waar de term “in Christus” toekomstig naar verwijst, Hij is immers de Eersteling daarvan), maar ons bestaan nu “in Adam” is sterfelijk en zwak, alleen in de geest mogen we nu al een nieuwe schepping zijn. En alle werken die we nu zouden kunnen doen zijn het *gevolg* van onze redding en *uitwerken* daarvan, en geen voorwaarde. Zo staat het in Fil. 2:12,13. Ten diepste zijn deze werken zelfs van Gods Geest die in ons zal gaan werken, waardoor ook dat genade blijft.

Bij Paulus zien we ook een ontwikkeling, maar deze is tegengesteld aan wat er bij de Besnijdenis gebeurd en neemt niet af in heerlijkheid, maar juist toe. Zolang Israël nog niet geheel verhard is, (qua tijd voor Hand. 28:28,) houdt hij de uiteindelijke bestemming van de gemeente nog geheim en verborgen, ook om niet met de verwachting van Israël, (die van de aan hen ondergeschikte de heidenen,) in conflict te komen, maar daarna, vanuit de gevangenis te Rome, openbaart hij deze heerlijke bestemming in

Efeze, Filippenzen en Colossenzen. En heeft Paulus eerst nog het uitzicht dat de Here spoedig komt: dat Israël als het ware spoedig tot jaloersheid wordt geprikkeld door de genade die aan de heidenvolken wordt betoond; later, wanneer hij gevangen is te Rome, is dat niet meer zo, en houdt hij rekening met de lange termijn, in zijn laatste brief aan zijn opvolger spreekt hij zelfs over meerdere generaties (2 Timotheüs 2:2): “en wat gij(2) van mij(1) gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen(3), die bekwaam zijn anderen(4) te onderrichten.”

Ons lichamelijk bestaan “in Adam” is sterfelijk en zwak en zelfs voor Paulus gold: “Mijn genade is u genoeg!” Ook Timotheüs had zwakheden: nl. een zwakke maag. De genezingskrachten die bij het koninkrijk hoorden, “de krachten van de toekomstige eeuw” (Hebr. 6:5) zijn dan opgehouden; echter zonder al dit spectaculaire, hebben *wij* een hogere, grotere belofte: nl. dat “God *alles* doet medewerken ten goede voor wie Hem liefhebben” (Rom. 8) — ook het zwakke en het slechte en het kwade, — daarom is ook ons geloof niet gericht op onszelf of onze eigen rechtvaardigheid, maar op Gods rechtvaardigheid en Zijn kunnen, en met dit, vaak zwakke, geloof kunnen we thans al iets van Gods wijsheid laten zien aan diegenen die we straks krachtig zullen evangeliseren (vergl. Efz. 3:10). Onze eigen rechtvaardigheid heeft bij Paulus geen plaats, en is zelfs een hindernis bij het zien van Gods rechtvaardigheid (vergl. Rom. 10:3). Het is zelfs zo dat *in het evangelie van Paulus* Gods rechtvaardigheid *voor het eerst wordt geopenbaard* (Rom 1:17, Rom. 3:21-27). Jacobus kende deze openbaring van Gods rechtvaardigheid niet, en dit kernpunt van Paulus’ evangelie en de rechtvaardiging die daarin wordt onthuld, waren geen onderdeel van de boodschap van Jacobus. Maar we hoeven Jacobus brief niet als stro te verbranden, (zoals Luther,) we laten hem staan voor wie deze bestemd is. *Maar naar Paulus geloven wij in Gods rechtvaardigheid, Gods kunnen en Zijn vermogen tot redding, en het “het is volbracht!” van Christus, wat krachtig werd bevestigd op de Opstandingsdag.*

Moge God geven dat we hiertoe worden teruggebracht, mochten we hiervan afgeweken zijn, opdat het alles dat mag zijn, wat de liefde van Christus en Zijn God en Vader zo krachtig aan ons openbaart:

Genade! . . . door Christus Jezus, onze Here!

De Vertaler

Copyright van het oorspronkelijke Engelse artikel:

© Concordant Publishing Concern

P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*